

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

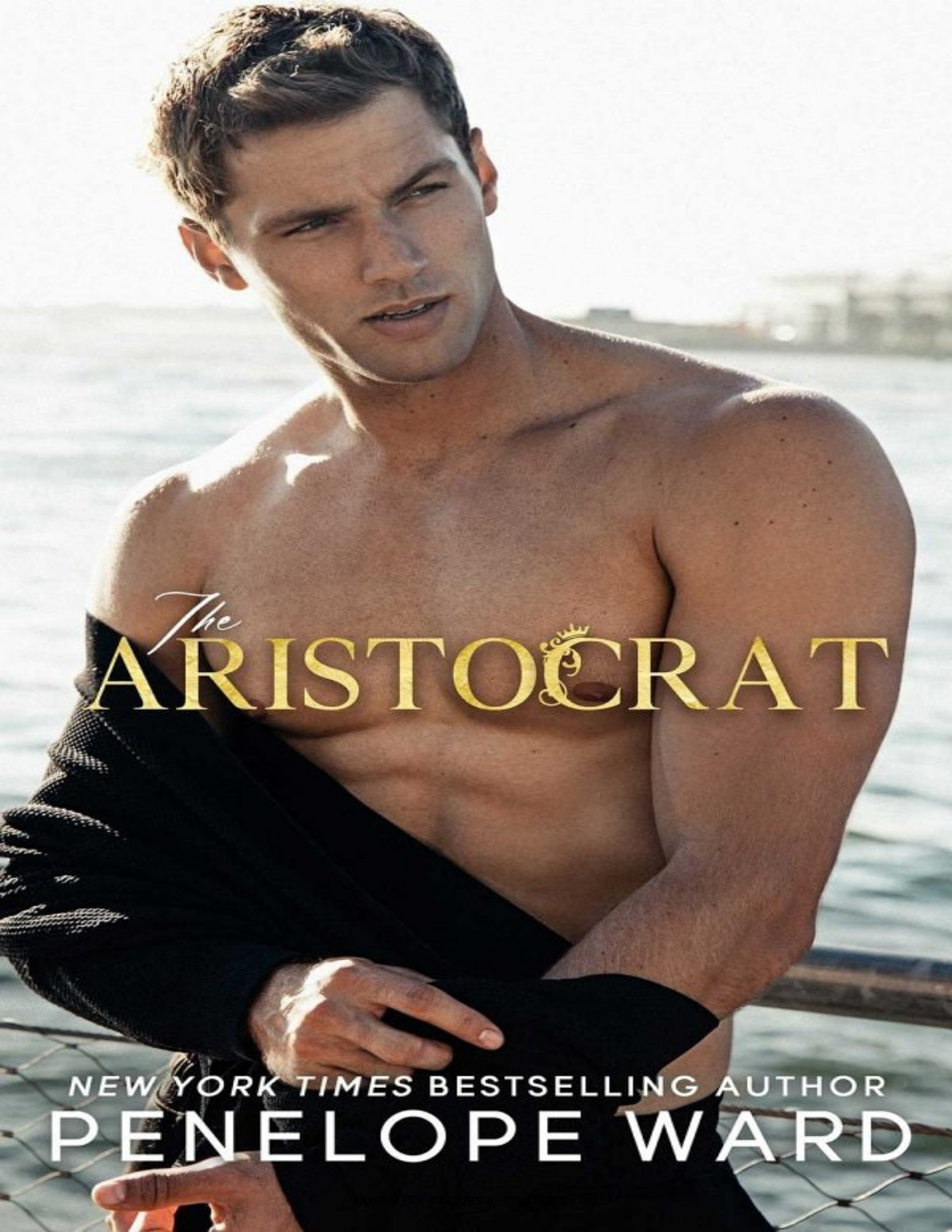
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
ARISTOCRAT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

ARİSTOKRAT

PENELOPE WARD

Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2021
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölü varlıklar, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleyen Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme Elaine York, [Allusion Publishing](#) Son
Okuma Julia Griffis
Kapak Fotoğrafçısı: Alejandro Brito
Kapak Modeli: Kacey Carrig
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

TABLE OF CONTENTS

Bölüm 1	Bölüm
2	Bölüm 3
Bölüm 4	Bölüm
5	Bölüm 6
Bölüm 7	Bölüm
8	Bölüm 9
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	Beş
Yıl Sonra	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Sonsöz	Posta
Listesi	
Penelope Ward'ın Diğer	
Kitapları Teşekkür Yazar	
Hakkında	

CHAPTER 1

Felicity

Parça 1: Rockwell'den "Somebody's Watching Me"

"Neye bakıyorsun sen?"

Bayan Angelini'nin sesiyle irkildim ve dürbünümü bir anlığına yere bıraktım. "Körfezin karşısında yeni komşularımız olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Geçen gece evden yanıp sönen ışıklar geldiğini gördüm. Sonunda birinin taşındığını düşündüm."

"Evet. Sanırım bir parti veriyorlardı."

Rhode Island, Narragansett'te körfezde yaşıyorduk. Yandaki ev dışında çevredeki tek konut, bizim arazimizi onlarınkinden ayıran küçük su kütlesinin karşısındaki geniş bir araziydi. Oraya ulaşmak için ya bir tekneye binmeniz ya da gerçekten iyi bir yüzücü olmanız gerekirdi. Ev birkaç aydır boştu ama şimdi biri ya satın almış ya da kiralamıştı.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu. "Neden bileyim ki?"

"Çünkü belli ki casusluk yapıyordun."

Boğazımı temizledim. "Kuş gözlemliyordum ve onları fark ettim. İki erkek. Sanırım eşcinsel olabilirler."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"İkisi de son derece yakışıklı. *Bu kadar* iyi görünenlerin çoğu eşcinsel olma eğilimindedir. Bu hiç adil değil."

Dürbünü benden alıp gözlerine götürürken rüzgâr Bayan Angelini'nin uzun kazağını uçurdu.

Bir süre sonra güldü. "Vay canına... Kuş gözlemciliğini neden birdenbire sevmeye başladığını kesinlikle anlayabiliyorum."

Bayan Angelini dürbünümü geri verdi ve eve girmeden önce göz kırparak beni yeni sakinleri izlemeye devam etmem için yalnız bıraktı. Ama bu kez baktığımda kesinlikle görmemem gereken bir şey gördüm. Adamlardan biri evin içine girmiş olmalıydı, çünkü diğeri şimdi yalnızdı. Önceki yerinden ayrılmıştı ve şimdi çıırılçıplak bir şekilde dışarıdaki duşun altındaydı. Ağzım açık kaldı. Başka tarafa bakmalıyım ama gözlerim onun bronz vücuduna takıldı. Su, oyma taştan bir dağdan aşağı inen bir şelale gibi üzerine dökülüyordu.

Baktığım için kendimi kötü hissettim ama dürüst olmak gerekirse... kim komşuların önünde duş alır ki? Yine de, kendini savunmak için, muhtemelen yalnız olduğunu düşünüyordu. Onların evinin arka tarafına bakan tek ev benimkiydi. Muhtemelen benim kadar uzakta birinin onu izleyeceğini hiç düşünmemişti.

Suçluluk duygum sonunda beni yakaladı. Dürbünü yere bıraktım ve limonlu suyumdan uzun bir yudum aldım. Belki de bunun yerine başımdan aşağı dökmem gerekiyordu. Başka bir şeye konsantre

olmaya çalışmak

telefonumu elime aldım ve yaz için iş aramaya başladım. Çok stresli bir şey istemiyordum, sadece sonbaharda Pennsylvania'ya taşınmam için biraz para kazanacak bir şey. Son zamanlarda yaşadığım en büyük heyecanın birkaç yakışıklı erkeği gözetlemek olduğunu düşünürsek, zamanımı dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Üniversiteden birkaç yıl önce mezun olmuştum ama iş için Boston'da kalmıştım. Yirmi dört yaşına yeni basmıştım ve hukuk fakültesine gitmeden önceki yaz için Rhode Island'daki evime taşınmıştım. *Ev*, kocası bir dizi deniz ürünleri restoranına sahip olan dul bir kadın olan Eloise Angelini'ye ait bir mülktü. Lise ikinci sınıftan beri Bayan Angelini ile birlikte yaşıyordum. Kocası öldükten sonra koruyucu aile olmaya karar vermiş, önceki koruyucu annem taşındıktan sonra beni yanına almıştı. Bayan Angelini sayesinde liseyi arkadaşlarımla birlikte bitirebildim ve Narragansett'ten ayrılmak zorunda kalmadım. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Beni yanına aldığı yetmiyormuş gibi, üniversiteye gitmeme de yardım etmeye karar vermişti; gerçi Harvard'dan tam burs kazandığım için buna hiç gerek kalmamıştı.

Yine de Bayan Angelini evim diyebileceğim bir yerim olmasını sağladı. Her zaman bana, benim ona duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı olduğunu hissettirdi, ancak durumun böyle olamayacağını biliyordum. Beni hayatının en yalnız zamanlarından birinde bulmuştu ama *ben* zaten yalnız bir hayata alışmıştım. Tek başıma olmaktan başka bir şey bilmemiştım ve hiçbir şeye gönül vermemeyi, kimseye bağlanmamayı öğrenmişim. On beş yaşında Bayan Angelini'nin kapısına geldiğimde birçok koruyucu aileye girip çıkmıştım. Bana annelik yapmaya çalışmamasını takdir ettim. O gerçek bir arkadaş ve sırdaşı. Ve birbirimizi çok güldürürdük. Bayan Angelini bana güven duygusu veriyordu, ben de ona kocasının kaybını unutturuyordum. Birbirimizin tam da ihtiyacı olan şeydik. Yine de, hayatım beni kimseye karşı çok rahat olmamaya şartlandırmıştı - beni kollarını açarak kucaklamaktan başka bir şey yapmayan Bayan Angelini'ye bile.

Artık körfeze dönüp bakmanın güvenli olup olmadığını merak ediyordum. Dürbünümü gözlerime doğru kaldırdığımda, seksi adamın hâlâ çıplak olan vücudunu bir havluyla sildiğini görünce irkildim. Kocaman siki bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve bir süre ne yapacağımı şaşırdıktan sonra dürbünümü adamın üzerinden çekip sol tarafa doğru kaydardım.

Sıçradım. *Diğer* adam dürbünüyle bana bakıyordu. Beni izliyordu. Arkadaşını izledim.

Olamaz.

Sonra beni dehşete düşürerek el salladı ve küçümseyici bir gülümseme takındı.

Ben ne yapacağım?

Bu adamlar nerede yaşadığını biliyorlardı ve muhtemelen kasabada onlarla karşılaşacaktım. Sonsuza kadar saklanamazdım. Soğukkanlı davranmak tek seçeneğimdi. İlk içgüdüm olan evin içine kaçmak yerine sakın kalmaya çalıştım. Gülümsedim ve el salladım.

Tam dürbünümü yere bırakmak üzereydim ki Duşçu Adamı çağırdığını gördüm. Eskiden çıplak olan adam şimdi havluyu beline sarmıştı. Dürbünlü adam ona bir şeyler söyledi ve gülüştüler. Sonra Duşçu Adam dürbünü kaptı ve bana da el salladı. Bundan zevk mi alıyordu? Görünüşe göre ikisi de benim aptallığımdan zevk alıyordu.

Beceriksizce el salladım ve sonra yeterince içtiğimi fark ettim. Döndüm ve eve girdim.

Bayan Angelini lavabonun başında durmuş bulaşık yıkıyordu. "Neyin var Felicity? Kıpırmızı olmuşsun." "Yok bir şey," dedim odama çıkmak için onun yanından geçerken.

Dışarıda olanları düşünmeme rağmen, kendimi bir kez daha önümüzdeki birkaç saat boyunca yazlık iş arayışına odaklanmaya zorladım - en heyecanlı Anma Günü hafta sonu olmadığı kesindi.

O akşam geç saatlerde kapı çaldı ve Bayan Angelini'nin kapıyı açmaya giderken ayak seslerini duyabiliyordum. Merdiven boşluğunun altından bana seslenmeden önce kapı kapandı.

"Felicity, buraya gelmek isteyebilirsin. Bir teslimatın var."

Benim için bir şey mi geldi? Yatağımdan fırladım ve merdivenlerden aşağı atladım. Bayan Angelini elinde parlak sarı çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. Nergis mi?

"Kimden geliyorlar?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Ama bir kart var."

Çiçekleri ondan aldım ve mutfak tezgâhına doğru götürdüm. Kartı açıp notu okuduğumda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Körfezin karşısındaki sevgili kızıl saçlı,

Bunların komşuluk için teşekkür etmenin mükemmel bir yolu olacağını düşündük. Bu, Nergis Röntgenci Tom olarak bilinen bir çiçektir. Daha fazlasını söylememize gerek var mı? Keyfini çıkarın.

Komşularınızı sevin, Sig ve Leo

Cehennem.

Cehennem, birkaç gün sonra markete adım attığım ve neredeyse ona çarpacağım andı.

"Sensin." Uzun, fallik görünümlü bir baget uzattı ve salladı. "Sana bir şey mi hatırlattı?" Yüzüm ısındı. "Çok komik."

"Son birkaç gündür sizi dışarıda pek görmedim. Seni korkuttuk mu?"

Bu Duşçu Adam değil, beni dikizlerken yakalayan adamdı. Güçlü bir İngiliz aksanı vardı ve son derece uzun boylu, siyah saçlıydı.

"Sadece arka bahçede biraz mola verdim."

"Dışarısı senin için çok *sıcak*, ha?"

"Bakın, gördüğüm şeyi görmeye niyetim yoktu. Bu yaz kuş gözlemciliği yapıyordum. Sonra bir gün siz ikiniz buraya taşındınız ve ben-"

"Dur, dur, dur..." Diğer adam ev arkadaşının yanında belirmişti. "Az önce sana söylemiş olabileceği her şey için özür dilerim. İçiniz rahat olsun, hepsi saçmalık. Sadece şaka yapıyor." Onun da güçlü bir İngiliz aksanı vardı. "Doğru dürüst tanıştığınızı sanmıyorum."

"Gerçi, *uygunsuz bir şekilde* tanışmışsınız..." diye

takıldı arkadaşı. "İçine bir çorap koy, Sigmund."

Tamam, o zaman göt herif Sig ya da Sigmund. O zaman daha önce çıplak olan Leo olmalı. İkisi de uzun boylu ve yakışıklıydı ama Leo yontulmuş yüz hatları, parlak saçları ve çarpıcı gözleriyle başka bir seviyedeydi - tam bir Adonis ve korkutucu derecede muhteşemdi.

Sigmund omuz silkti. "Eminim sadece şaka yaptığımı biliyordur."

"Ama ne zaman duracağını bilmiyorsun. Bu hep senin sorunun oldu. Yüzünün ne kadar kızardığını görmüyor musun? Onu utandırıyorsun."

Yüzüm ne kadar kızardı? Bu utanç vericiydi. Kendimi kontrol edemiyordum. Sonra

Çillerle kaplı açık tenli bir kızıldım. Ne zaman utansam, tepeden tırnağa kıpkırmızı olurdu.

Leo'nun sesi yumuşadı. "Kaba davranışı için özür dilerim." Elini uzattı. "Ben Leo Covington."

Teninin sıcaklığının tadını çıkararak onu aldım. "Felicity Dunleavy."

Diğer adam elini uzattı. "Sigmund Benedictus. Ama lütfen bana Sig deyin."

Benedictus?

Pisliğin tekiydi.

Kesinlikle

öyleydi.

Uydurma.

"Tanıştığımıza sevindim,"

dedim. "Seninle de,

Freckles."

Çilli mi? Daha orijinal bir lakap bulamaz mıydı? Çillerimden utanırdım ve genellikle bana Çilli diyen herkesi öldürmek isterdim.

"Bana öyle seslenmesen olur mu?"

"Farklı bir takma ad mı tercih edersin?" Sig sordu. "Röntgenci Tom,

belki?" Leo dişlerini sıktı. "Yeter. Ciddiyim."

"Pekâlâ. Uslu duracağım. Bu ekmek için tapenade aramaya gidiyorum." Göz kırptı. "Geri döneceğim." O uzaklaşırken içimi bir rahatlama kapladı.

Leo, "Onun için... gerçekten çok üzgünüm," dedi.

"Benden nasıl haberdar olduğunuza bakılırsa, alay etmekte haklısınız. Casusluk yapmamalıydım."

"Beni doğum günü kıyafetimle görmeyi beklediğinizi sanmıyorum. Bunu ilk kez yapıyordum. Etrafta kimsenin olmadığını varsaymışım elbette. Bilin diye söylüyorum, herkesin görebileceği şekilde duş almak gibi bir alışkanlığım yok. İngiltere'de hiç açık havada duş almadım. Yani bu bir yenilik."

Leo tek kelimeyle çarpıcıydı. Saçları açık kahverengi ve altın tonlarındaydı. Güzel bir kemik yapısı ve bakmamak için kendini zor tuttuğu dolgun dudakları vardı. Yüzünde değiştirebileceğim tek bir şey bile yoktu. Gözleri koyu maviydi. Bana bir zamanlar kolye yapmak için kullandığım bir deniz camı parçasını hatırlatıyorlardı.

Boğazımı temizledim. "Sizi Narragansett'e getiren nedir?"

"Hayatıma altı ay ara veriyorum. Kaybolmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Aslında burayı harita üzerinde rastgele seçtik. Sigmund ve ben zamanımızı birkaç farklı yerde geçirdik. Önce Kaliforniya, sonra New York ve şimdi de Rhode Island."

"Siz ikiniz... birlikte misiniz?"

Kaşları kalktı. "*Birlikte* derken ne demek istiyorsun? Birlikte kalıyoruz. Ama eğer kastettiğin *romantik olarak* birlikte, o zaman hayır. Tam olarak ne varsaydınız?" "Eşcinsel olabileceğini düşündüm."

"Eşcinsel olsaydım, erkek zevkim o otuzbirci kuzenimden çok daha iyi olurdu. Tanrı aşkına, gey olduğumuzu nereden çıkardın?"

"Bilmiyorum. İki yakışıklı adam... büyük bir evde birlikte yaşıyorlar..."

"Yani, başka bir erkekle yaşayan bir erkeksem, otomatik olarak onunla

sevişiyor muyum?" "Haklısın. Bu aceleci bir varsayım."

"Bu arada iltifatınız için teşekkür ederim."

Az önce ona yakışıklı dedim, değil mi? Aniden ateşlendiğimi hissederek ürün reyonuna doğru

baktım. "Gitsem iyi olacak..."

"Sizden önce, geçen gece size gönderdiği çiçekler için özür dilemek istiyorum. Göndermemesi için ısrar ettim. Herkes bu mizah anlayışını takdir etmez."

Omuz silktilim. "İyiymi. Ve çok güzellerdi. Başta utandım ama sonra her şeye gülmeye başladım. Bayan Angelini'nin çok hoşuna gittiği kesin."

Kaşları kalktı. "Bayan Angelini?"

Bu yabancıya geçmişimi anlatmadan onun kim olduğunu nasıl açıklayabilirim? Basit tuttum. "O benim oda arkadaşım."

"Ah. Ev arkadaş. O zaman o senin lezbiyen sevgilin olmalı." Bir kaşını kaldırdı ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. "Her neyse, ona neden Bayan Angelini diyorsun? Onun bir adı yok mu?"

"Şey, o yetmiş yaşında. Bu daha çok bir saygı meselesi. Birkaç yıl önce ona bu şekilde hitap etmeye başladım ve öyle de kaldı. Kendisine her zaman ilk ismiyle hitap etmemi istedi ama ben ona Bayan Angelini demeye alıştım."

"Anlıyorum." Gözleri bir an için benimkilere dikildi. "Oda arkadaşın yetmiş yaşında. Peki sen kaç yaşındasın, sorabilir miyim?"

"Yirmi dört. Peki ya sen?"

"Yirmi sekiz," diye cevap verdi. Gözleri bir süre benimkilerde oyalandı. "Dinle, bütün yaz boyunca senin karşıdaki evi kiralayacağız. Narragansett hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Burada gidilecek yerler ve yapılacak şeyler hakkında fikrinizi almak isterim. Belki bu hafta bir ara çay içmeye gelirsiniz?"

"Çay? Gerçekten İngilizsiniz, değil mi?"

"Suçluyum." Beyaz dişleri parlıyordu.

Ayaklarına bakarak, "Bilmiyorum" dedim.

"Kıyafetlerimi çıkarmayacağıma söz veriyorum..." Çarpık bir gülümseme ekledi. Çok ihtiyaç duyduğum bir kahkaha attım.

"Madem öyle diyorsun." "Yarın saat ikide o zaman? Ya da senin için ne zaman uygunsu."

Bir parçam reddetmek istedi ama neden? Daha heyecan verici bir şeyim yok gibiydi. Narragansett konusundaki uzmanlığımı gerçekten isteyip istemediğini ya da eşcinsel olmadığını bildiğim için davette başka bir şey olup olmadığını tam olarak anlayamadım.

"Tabii. Yarın iki kişi olur."

"Harika. Yüzmek zorunda kalmadan eve nasıl gideceğini biliyorsun sanırım?" "Evet."

Gülümsedim.

"Pekâlâ o zaman. Ve söz veriyorum, Sigmund en iyi şekilde davranacak." "Olmazsa ben hallederim."

Bu görünüşte zengin gezginin ne kadarını kaldırabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Utanç duyduğumda kızarabilirdim ama yıllar içinde oldukça kalın bir deri geliştirmiştım.

Her zaman kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kaldığınızda bu böyledir.

CHAPTER 2

Felicity

Parça 2: "It's the Hard-Knock Life" Annie'nin Orijinal Broadway Oyuncuları

"Çaya giderken tam olarak ne giyilir?" Ben sordum.

"Sana ne giymediklerini söyleyeyim. Üzerindeki o yırtık pırtık 'oyuncu kız' tişörtünü."

En iyi arkadaşım Bailey, Brown'da yüksek lisansının ikinci yılına giriyordu. Providence'a yaklaşık kırk dakika uzaklıkta oturuyordu ama ben komşuların evine gitmeden birkaç saat önce beni ziyarete gelmişti.

"Bu yüzden sana soruyorum. Senin moda anlayışın benden çok daha iyi."

Dolabımı karıştırdı. "Dügmeli ve düzgün ama şık bir şeyler düşünüyorum." "Gerçekten mi?

Aksanları bir yana, bu adamlar hiç de düzgün görünmüyorlar. Daha vahşiler." "Bunu bir düşün.

Çay mı? Yüksek yaka ve düğmelerle eş anlamlı gibi." Bir çay bardağına uzandı.

beyaz bluz giydiğimi söyledi. "Bu güzel görünüyor. Etek olarak neyiniz var?" "Pek giymem."

"Ciddiyim. Tüm dolabın kot pantolon, farklı renklerde aynı birkaç tişört ve birkaç sweatshirtten ibaret."

"Ben de bunu seviyorum."

"Yine de özel günler için bir şeylere ihtiyacın var."

"Gerçekten hiçbir yere gitmiyorum."

Dolabımın arkasında duran tek eteğimi bulmayı başardı. "Nedir bu?" "Lisedeyken koro konserlerinde giydiğim etek."

"Uyuyor mu?"

"Bence de, ama sence de bu çok resmi değil mi?"

"Hayır. Bir dene."

Soyundum, beyaz gömleği giydim ve uzun siyah eteği bacaklarımın üzerinden geçirmeden önce düğmelerini ilikledim.

Bailey beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Güzel görünüyorsun." Dolabımı karıştırmaya devam etti. "Bunun üzerine ne dersin?" Askılardan birinden gri bir blazer ceket çıkardı. "Beyaz gömleğini süsleyecek bir şeye ihtiyacın var."

"Haziran ayındayız. Dışarısı blazer için çok sıcak değil mi?" "Klimanın içinde olacaksın, değil mi?"

"Belki. Emin değilim." Ceketini omuzlarımın üzerinden kaydurdum. "Bu adamlar neden yine o evi kiralyor?"

"Narragansett'i rastgele seçtiklerini söyledi. Burada, Amerika'da altı aylık bir tatildelermiş."

"Garip. Ama aynı zamanda havalı." Gülümsedi. "Sence bu adam senden hoşlanıyor mu?"

Ceketimin son düğmesini de kapattım. "Bilmiyorum."

"Narragansett Lisesi'nin satranç şampiyonunu çay içmeye davet ettiğinden haberi yok."

"Evet, bunun reklamı yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir iş görüşmesine gider gibi giyinmem yeterince kötü zaten. İnek eğilimlerimi vurgulamama gerek yok."

Güldü. "Tamam. Benim gitmem gerek. Nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?" "Haber veririm."

"Peki ya Felicity? Gelecek hafta benimle şehirde buluş. Alışverişe gidelim. Dolabın durumunun bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Gerek yok."

"Oh, inanın bana, bu gerekli."

Küçük arabamı dairesel bir araba yolu olan güzel arazinin önüne park ettim. Evin ahşap kiremit kaplamaları ve dört beyaz Adirondack sandalyesi olan çarpıcı bir ön verandası vardı. Burası Narragansett'in en mükemmel eviydi ama çoğu insan buna ancak hayallerinde sahip olabilirdi.

Ön kapılarına doğru yürüyemeden Sig beni karşılamak için dışarı çıktı. Arabamın önünde dururken onunla yüzleştim.

Bana bir göz attı. "Mary Poppins'i çaya davet ettiğimizi fark etmemiştim."

Harika.

O kadar kötü mü? Kendime baktım. *O kadar kötü.* Uzun, siyah etek, beyaz gömlek ve blazer ceket. Eksik olan tek şey şemsiyeydi. *Lanet olsun sana, Bailey.*

Gömleksiz göğsüne bakınca, bunun kesinlikle sıradan bir "çay" olduğunu şimdi anladım. Üzerinde tişört olan Leo sonunda ortaya çıktı ve kuzeninin daha fazla zarar vermesini engellemek istemesine bize doğru koşmaya başladı.

"İşte buradasın," dedi Leo.

"Daha önce hiç çaya davet edilmemiştim," dedim ona. "Bunun daha resmi bir şey olduğunu sanıyordum. Ama belli ki yanılmışım."

Leo gülümsedi. "Bence giyinip kuşanman çok hoş. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok hoş görünüyorsun." "Ve sen bir yalancısın." Güldüm ve eteğimdeki tüyleri sildim.

"Ama yine de teşekkür ederim."

Sig benim küçük, nane yeşili Fiat 500'üme baktı. "Oyuncak arabayı da içeri getirmek ister misin?"

"Arabamı rahat bırak. Park etmesi kolay ve benzini de iyi."

"Sigmund küçük ve gazlı olmayı anlayabilir," diye şaka yaptı Leo. Elini hafifçe sırtımın alt kısmına koyarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Mütevazı evimize hoş geldiniz. Hadi içeri girelim."

"Mütevazı sayılmaz." Kıkırdadım ve devasa mülke baktım.

Beni geniş bir fuayeden geçirerek krem rengi dolapları ve pırıl pırıl granit tezgahı olan geniş bir mutfığa götürdüler.

"Sana ne içireyim?" Leo sordu.

"Çayın bugün varsayılan içecek olduğunu sanıyordum."

"Eminim sadece bir kaşık şekerle seviyorsundur, değil mi?" Sig azarladı.

Gözlerimi devirmiştım. "Spoonful of Sugar"- *Mary Poppins*'in ünlü şarkısı. Bu adam bir haptı.

Leo'nun şakayı anladığını sanmıyorum. Sadece gözlerini kısarak kuzenine baktı. "Şey, seni çaya davet ettiğimde, terimi gevşek kullanıyordum," dedi. "Başka seçeneklerim de var. Ama çay

yapabilirim, eğer istediğin buysa.

istiyorum."

"Bu durumda, biraz tekila istiyorum. Hiç var mı?" Alay

ettim. "*Çay-quila*. Hemen geliyor, güzelim."

"Şaka yapıyordum ama kesinlikle geri çevirmeyeceğim." "*Çay-quila* zaten çaydan çok daha iyi." Göz kırptı.

Sig mutfağı terk etmiş, Leo da içkilerin depolandığı bitişik odaya girmişti. Yalnız kaldığım kısa süre boyunca Fransız kapılarından körfeze baktım.

Sesi beni ürküttü. "Çok güzel bir gün." Leo elinde bir şişe Casamigos Reposado tekila ve iki shot bardağı tutuyordu.

"Dışarısı muhteşem, evet."

Başıyla bir işaret yaptı. "Bu içkilerin tadını dışarıda çıkaralım, olur mu? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim hakkımda mı? *Sana* Narragansett'i öğreteceğimi sanıyordum." "Oh.

Sanırım bunun hakkında da konuşabiliriz." Gülümsedi.

Leo beni geniş güverteye götürdü ve alkolle bardakları bir masanın üzerine koydu. Ben sandalyelerden birine oturdum, o da karşıma oturdu.

Şişeyi açtı ve tekilayı neredeyse shot bardağımın kenarına kadar doldurduktan sonra kendisi servis etti.

Kadehini benimkine doğru uzattı. "Şeref." "

İkimiz de aynı anda geri attık. Tekila aşağı inerken boğazımı yaktı.

Çay için çok fazla. Fondip! Neredeyse anında vızıltıyı hissettim, yanaklarım karıncalandı. Pırıl pırıl körfeze bakarak, "Evimi bu açıdan görmek çok tuhaf. Bayan Angelini'nin evi buradan daha da güzel görünüyor. Aslında bence bu manzara -evinin arka tarafı- en güzel kısmı."

"Bence evin en iyi kısmı karşımda oturuyor olması olabilir."

Sözleri beni kızarmış hissettirdi. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordum. "Beni tanıımıyorsun bile."

"İltifat etmeye çalışıyordum ama haklısın. Kolay etkilenmediğin gerçeği dışında senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Sig ortaya çıktı ve kuzeninin omzunu sıvazladı. "Oğlum buna alışık değil. Normalde kadınlar ayaklarına kapanır."

Leo'ya hitap ettim. "Altı aylığına seyahat edeceğini söylemiştin. İşinden izin aldın mı yoksa..."

Sig kıs kıs güldü.

Ona dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar komik olan ne?"

Leo, "İşten izin almamın komik olduğunu düşünüyor, çünkü bu benim için gerçekten önemli değil," diye yanıtladı.

"Nedenmiş o? Çalışmıyor musun?"

Sig, "Eski bir aileden geliyor," dedi. "Sorumlulukları olsa *da* günlük olarak çalışıp çalışmaması önemsiz."

Leo sinirlenmiş görünüyordu. "Babam aile işini devralmam için beni yetiştiriyor," diye açıkladı. "İngiltere'de yaşadığımız kırsal bölgede bir dizi mülkü var."

Bir süre düşündükten sonra, "Yani bu bakım ABD'de altı aylık bir gezintiyi mi içeriyor?" diye sordum.

"Bu pek mantıklı görünmeyebilir ama evet, bu yolculuk babamla yaptığım bir anlaşmanın parçasıydı. Tek çocuk olduğum için benden hep büyük beklentiler oldu. İşleri ciddiye almaya başlamadan önce bu baskıya bir ara vermek gerekiyordu. Benden ne beklendiğini biliyorum ve

onun isteklerini yerine getirmeyi planlıyorum. Ama önce bu zamana ihtiyacım vardı." "Tamam, yani babanla bir anlaşma yaptın..."

Başını salladı. "Bana her türlü ailevi yükümlülükten altı ay izin verdi. Karşılığında, döndüğümde işleri daha ciddiye alacağım."

"Aile işini devralmak istemiyor musun?"

Yüz ifadesi biraz ciddileşti. "Ne istediğimin hiçbir zaman önemi olmadı."

"Kusura bakma ama neden babana ilgilenmediğini söylemiyorsun?" Sig bıyık altından güldü.

Bir ona bir Leo'ya baktım. "Burnumu soktuğum için özür dilerim."

Sig kıkırdadı. "İnanın bana, bu soruları sorduğunuz için çok *heyecanlı*, çünkü bu onun kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığı anlamına geliyor ve o da tam olarak bunu tercih ediyor." Leo'nun yüzü biraz kızardı.

"Neden bahsediyor bu?" Ben sordum. "Sen de *kimsin*?"

"Burada mı? Kimse yok." İç çekti. "Ama evde, balonun içinde? İnsanlar içine doğduğum aile yüzünden önemli biri olduğumu düşünüyor. Çok fazla istenmeyen ilgiye maruz kalıyorum."

"Boo-hoo." Sig gözlerini devirdi. "Eğer yapabilseydim, bu sözde yükün bir kısmını memnuniyetle üstlenirdim."

Leo ona ters ters baktı. "Neyse, şimdilik bu kadar yeter. Sana bir tane daha doldurayım mı?" Bu konuşmayı başka bir yere taşımaya hevesli görünüyordu.

Avucumu uzattım. "Yapmasam iyi olur. Bunun şimdiden başımı döndürdüğünü hissedebiliyorum." "O zaman *gerçek* çaya ne dersin?"

"Bu iyi olabilir."

Sig ayağa kalktı. "Bunu yapmak için gönüllüyüm. Freckles'la rahatça konuşabilmek için bir saniyeliğine saçından çekilmemi beklediğini söyleyebilirim."

"Sanırım sana ona böyle hitap etmemeni söylemişti," diye azarladı Leo.

"Bu doğru." Elini kalbinin üzerine koydu ve pişmanmış gibi yaptı. "Affet beni, Mary." *Tam bir pislik.*

"Onun adına özür dilerim. Gerçekten, eğer akraba olmasaydık, onunla ilişkimizi uzun zaman önce keserdim. Ama eşeklik etmediği zamanlarda oldukça eğlenceli bir seyahat arkadaşı."

"Her şey yolunda."

Başını öne eğdi. "Bana kendinden biraz daha bahset Felicity."

"Birkaç yıl önce üniversiteden mezun oldum ve son iki yıldır Boston'da kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyorum."

"Hangi okula gittin?" "Harvard."

Gözleri büyüdü. "Önemli bir şey değil o zaman." Öksürdü. "Vay canına. Cidden, tebrikler." "Teşekkür ederim."

"Sırada ne var?"

"Bu sonbahar hukuk fakültesi için Pennsylvania'ya gidiyorum." "Harika."

"Evet. Tekrar işe koyulmadan önce yazın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

"Bir oda arkadaşınla yaşadığını biliyorum. Ailen nerede?"

Hadî bakalım. Ben çıktım. "Aslında benim yok." Gözleri endişeyle doldu. "Ailen yok mu?"

"Hayır. Evlatlık sistemimde büyüdüm, bu yüzden hayatımın büyük bir bölümünde gerçek ailem

olmayan insanlarla yaşadım. Bayan Angelini böyle son kişi. On beş yaşımdayken beni yanına aldı,

ve körfezin karşısındaki o ev o zamandan beri benim evim oldu."

Başını salladı, ifşaatımı anladı. "Umarım söylememe kızmazsın ama seni şimdi daha da dikkat çekici buluyorum, başardığın her şey. Büyümek senin için kolay olmamış olmalı."

"Değildi ama beni bugün olduğum kişi yaptı. Beni güçlü kıldı."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları biraz oyalandı. "Burası çok mu sıcak?"

Öyleydim. Sadece güneş ve gülünç derecede ağır kıyafetlerim yüzünden değil, ona olan çekimim yüzünden de. Bu, uzun zamandır yapmadığım bir şekilde yanmama neden oluyordu. Bu da beni huzursuz ediyordu.

"Evet." Elbiseme baktım. "Bu kıyafet iyi bir seçim değildi." "İçeri girelim mi?"

Sana evi gezdirebilirim."

"Bu iyi olabilir," dedim, ayağa kalkarak.

Sig'le mutfığa geçtik ve Leo bana etrafı gösterdi.

Sonunda beni antreden geçirerek oturma odasına götürdü. Tavandan tabana pencereler körfezi farklı bir açıdan net bir şekilde görmemizi sağlıyordu ve içeriden sızan güneş ışığı parke zeminde parlıyordu.

"Buranın içeriden nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir. Hayal ettiğimden çok daha güzelmiş."

Bana doğru baktı. "Evet."

İçeride olmak beni gerçekten soğutmamıştı. Yakamla oynadım, yapmayacağımı bildiğim halde bluzumun düğmelerini açmak istedim.

"Biraz rahatsız görünüyorsun," dedi Leo. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

Muhtemelen yapmamam gereken bir şeyi itiraf ettim. "Sanırım hala ilk tanışmamızın etkisinden kurtulamamış olabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "*Kuş gözlemciliğinden* mi bahsediyorsun?"

"Hayır. Kuş gözlemlemeye başladım ama sizi gördükten sonra kesinlikle *sizi* izliyordum. Bunu inkar edecek değilim. Bence çok az insan geri dönerdi. Ben sadece insanım."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu da senden hoşlanmamın bir başka nedeni Felicity. Çoğu insan yüz çevirmeyebilirdi -kesinlikle çevirmezdi- ama çok azı böyle konularda dürüsttür. Hayatımı, bir numaralı amaçları gerçek olmak yerine iyi görünmek olan sahtekâr insanlarla çevrili olarak geçiriyorum. Seni çok az tanıyorum ama bana verdiğin çok az şey tamamen sana ait. Ve bunu takdir ediyorum. Bu ferahlatıcı."

Sig eşikten, "Çay hazır," diye seslenince Leo ve ben hep birlikte ona döndük. Sanki bir *anımızı* böldüğünün farkındaymış gibi bize baktı. "Biraz da çörek yaptım, çünkü belli ki daha *uygun* bir çay bekliyordu."

Leo bana dönmeden önce, "Teşekkür ederim, yerli olan," dedi. "Bu ilişkide aşçı kesinlikle o."

Sig'in resmi görünümlü bir çay servisi hazırladığı büyük yemek odasına kadar onları takip ettim. Bir tabakta bir yığın çörek üst üste dizilmişti. "Yani bunları gerçekten sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet. Sıfırdan."

"Etkileyici."

"Çok fazla malzeme yok," dedi Sig. "Soğumadan önce bir tane yediğinden emin ol. Üzerinde erimiş tereyağı gibisi yoktur."

Bir tane aldım ve tereyağladım. Tam da söz verdiği gibiydi, tuzlu ve lezzetliydi. Leo bana bir fincan çay koymayı da ihmal etmedi. **Bu çok tatlıydı.**

Sig kollarını kavuşturdu. "Peki Felicity, iki bekar erkek burada eğlenmek için ne yapar?"

"Bana mı soruyorsun?" Ağzım çörekle doluyken söyledim. "Görünüşe göre ikinizin eğlence bulma konusunda bir sıkıntısı yok, partileriniz falan."

Leo'nun gözleri kısıldı. "Partiler mi?"

"Evet, bir gece buradan yanıp sönen ışıkların geldiğini gördüm ve körfezin karşısından birden fazla kez müzik sesi duydum."

Leo başını salladı. "Parti falan yoktu. Sigmund müziğini çaldı ve benimle dalga geçti. Buraya geldiğimizden beri kimseyle tanışmadık. Önceki sakinler o flaş ışıklarını ve ses sistemini kurdular."

Kıkırdadım. "Bu biraz tuhaf. Ben sadece sizin parti hayvanı olduğunuzu düşünmüştüm." "Her neyse, soruma hiç cevap vermedin," dedi Sig. "Buralarda sıcak olan ne?"

"Sahilde bir bar var. Hafta içi geceleri bile pek çok insan orada takılır. Sonra şehrin merkezi var. Çok sayıda güzel restoran var. Ancak ABD seyahatinizin bir bölümünü burada geçirmeyi seçtiyseniz, heyecan verici bir gece hayatı aramıyor olabilirsiniz."

Leo, "Sig ve ben bu seyahatten farklı şeyler istedik," dedi. "Narragansett, diğer yerlere katlandığım için onun bana verdiği ödündü. Ve ben kesinlikle huzur arıyorum."

"Ben de bir *parça* bir şey arıyorum." Sig göz kırptı.

Leo gözlerini devirdi. "Turistleri boş verin. Söyle bana, yerel halk ne yapmaktan hoşlanır?"

"Burada işler oldukça rahat. Çoğunlukla güvertede oturup bira içiyoruz ya da körfezin üzerinde gün batımını izliyoruz. İstiridye avlamaya ya da balık tutmaya gidebilir ve akşam yemeği için eve taze ne getirebileceğimize bakabiliriz."

Leo gülümsedi. "Balık mı tutuyorsun?"

"Ara sıra. Gerçi körfezin en güzel yerlerine gitmek için bir tekneye ihtiyacım var."

"Ortak ne?" Leo sordu.

"Quahoging. Quahoglar için kazma eylemi. İstiridye." "Ah. Bunu yapmak için bir tekneye mi ihtiyacınız var?"

"Körfezin bir bölümünde çok şey toplayabilirsiniz ama buradan oraya gitmek için bir tekneye ihtiyacınız var."

"Anlıyorum." Leo dudaklarının kenarındaki yağı yaladı. "Eğer bir tekne bulabilirsem, bizi oraya götürür müsün?" "Um... Bilmiyorum..." Kekeledim.

Leo'nun yüzü düştü. "Özür dilerim. Seni tur rehberimiz olman için gönüllü yapmak istememiştim. Bu senin işin değil."

"Şu anda bir şeye bağlanıp bağlanamayacağımı bilmiyorum. Yaz için bir iş arama sürecindeyim. Birkaç ipucum var, bu yüzden programımı uzun süre bilemiyorum."

Başını salladı, hâlâ hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yeterince makul." Nefes verdim.

"Peki... tam olarak ne kadar süre buradasınız?"

"Ağustos sonuna kadar," diye yanıtladı Leo.

"Daha erken ayrılmak benim tercihim olurdu," diye araya girdi Sig. "Eve dönmeye Leo'dan daha hevesliyim."

"Sonra da İngiltere'ye mi dönüyorsunuz?"

Leo içini çekti. "Planımız bu."

Sig, "Eylül'e kadar geri dönmezse ailesi onun taşaklarını alacak," diye araya girdi.

Leo yoluna devam etmeyi seçti. "Sonbaharda hukuk fakültesine gideceğini söylemiştin. Biraz daha anlatsana. Hangi okul ve ne tür bir hukuk alanında uzmanlaşmak istiyorsun?"

"Drexel. Ve diplomamı bir gün çocuk savunuculuğu alanında çalışmak için kullanmak istiyorum.

benim gibi büyüdü. Bu benim için çok önemli, fark yaratabileceğim, kalbime yakın bir şey yapmak."

"Keşke herkes tutkusunun peşinden gitse, dünya daha iyi bir yer olurdu." Leo gülümsedi. Sig aramıza baktı. "Bir şey mi kaçırdım? Senin gibi büyüyen çocuklar var mı?" "Kuzenine daha önce koruyucu aile sistemi içinde büyüdüğümü söylemiştim."

"Bir yetim mi?"

Bu terimden nefret ederdim. "Evet."

Sig birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Sen kıvılcı saçlı bir yetimsin."

Yaşlı bir kadınla yaşıyorsun. Adı Bayan Hannigan mı acaba?" Başını eğdi. "Sandy adında bir köpeğin var mı?"

Çok komikti. Gözlerimi devirdim. "Bence *Annie*'yi bu kadar iyi bilmen oldukça histerik, Sig. Seni müzikaller konusunda bu kadar bilgili biri sanmazdım. Önce *Mary Poppins*, şimdi de bu."

Leo kuzenine dönerken yüzü kızardı. "Sen tam bir soytarısın." "Ve görünüşe göre sen de... Warbucks Baba'sın."

Leo neredeyse çayını tükürüyordu.

"Aslında büyükanmem ben çocukken beni Londra'ya *Annie*'yi görmeye götürmüştü." Sig bana doğru baktı. "Özür dilerim. Şimdilik götlük yapmayı bırakacağım," dedi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten ilgileniyor gibiydi. "Ailene ne oldu?"

Ben cevap veremedim. "Şu anda onun geçmişini kurcalamaya gerek olduğunu sanmıyorum. Bırak da kız sana hayat hikâyesini anlatmak zorunda kalmadan çayının tadını çıkarsın."

"Bu konuda konuşmakla ilgili bir sorunum yok,"

diye ısrar ettim. Leo başını salladı.

Açıklamak için kendimi hazırladım. "Annem ben yedi yaşındayken aşırı dozda uyuşturucudan öldü. Ben doğmadan çok önce ailesinden uzaklaşmış. O yaşta ebeveynsiz kaldığınızda, sizi evlat edinmeye hevesli insanlar olmuyor. İnsanlar yeni doğmuş bebekleri tercih ediyor, fazla konuşmayan yedi yaşındaki cılız çocukları değil. Bu yüzden çeşitli evlere yerleştirildim ama şu ya da bu nedenle kimse beni evlat edinemedi. Çok şanslıydım, sistemden fiziksel veya duygusal olarak zarar görmeden geçtim. Bu pek çok çocuk için geçerli değil. Sonuç olarak, bir gün benden daha az şanslı olanlara yardım edebilmek istiyorum."

Sig başıyla onayladı. "Bu övgüye değer."

"Bu senin ukala kışından gelen bir iltifat mı?" diye

sordum. Leo homurdandı.

Dikkatimi ona yönelttim. "Ne iş yapıyorsun Sigmund?"

"Çok daha yakışıklı ve başarılı kuzenimin gölgesinde gizlenmek dışında mı yani?" Aniden ayağa kalktı. "Görünüşe göre yaklaşık iki mil ötedeki muhteşem bir İranlı kızla eşleşmiş olabilirim. Hazırlanmam gerek." Çay fincanını bana doğru kaldırdı. "Seninle sohbet etmek güzeldi, Freckles. Yani, Felicity." Göz kırptı.

O gittiğinde Leo, "İyi kurtulduk," diye mırıldandı. "Ayrılmak için rastgele bir yoldu."

"Bu tipik Sigmund davranışı. Şu anda bir yol ayrımında, hayatıyla ilgili ne yapmak istediğinden emin değil. Sanırım sorunuz onu korkuttu. Buraya geldiğimizden beri bir yerde en uzun süre oturduğunu gördüğümünden bahsetmiyorum bile. Pantolonunda her zaman karıncalar vardı. Yalnız kalmaktan, rahatlamaktan ve hayatın tadını çıkarmaktan asla tatmin olmaz. Her zaman bir sonraki büyük şeyi, bir sonraki kadını, bir sonraki macerayı arıyor."

"Narragansett'e gelmek isteyen neden o olmadığını anlaşıyor o zaman."

"Anlaşmaya göre, seyahatimizin ilk yarısını büyük şehirlerde geçirirsek, son yarısında benim seçtiğim yere gitmek zorundaydı. Şimdiye kadar ne oldu? Bu tam da doktorun istediği şeydi."

"Yine de burada bile kışını kurtarmanın yollarını buluyor."

"Kesinlikle." Leo gülerek başını geriye eğdi. "Ve lafi dolandırmamana bayılıyorum."

"Birinin yanında rahat olduğumda biraz açık sözlü biriyimdir. Hayat öyle olmamak için çok kısa."

"Olmadığı biri gibi görünmeye çalışmayan biriyle konuşmanın ne kadar temiz bir nefes olduğunu anlatamam. Seni birçok yönden kıskanıyorum."

"Kıskançlık mı? Nasıl yani?"

"Memleketimde, yani içine doğduğum hayatta, sizden belli bir şekilde davranmanız, daha iyi bir kelime bulamadığım için çok mekanik bir şekilde hareket etmeniz bekleniyor. Sadece sürekli izlendiğim ve yargılandığım için değil, aynı zamanda onların beklentilerine uymadığım sürece kimse beni kabul etmeyeceği için, hiçbir zaman gerçek benliğim gibi davranmanın uygun olduğunu hissetmiyorum. Yetiştirilme tarzınızın ne kadar zor olduğunu bilsem de, belli ki bu sizin kendinize, istediğini söyleyen, kendi seçimlerini yapan güçlü bir kadın olarak büyümenize izin vermiş. Sizi besleyen bir aile harika bir şey olabilir. Ama aile aynı zamanda bir yük de olabilir... boğucu olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin için üzülmemi beklemiyorsun herhalde..."

Başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır. Öyle göründüysem özür dilerim-"

"Endişelenme. Sadece takılıyorum. Senin mücadelelerini anlamaya başlayamam, tıpkı senin benimkileri anlayamayacağın gibi. Belli ki iki farklı dünyadan geliyoruz."

Kalbim hızla çarparken Leo bana bakmaya devam etti. Başka tarafa baktım.

Sonra saatime baktım. "Aslında düşündüğümde daha geç oldu. Geri dönsem iyi olacak."

Sandalyemden kalktım. "Çay ve çay-quila için çok teşekkür ederim."

Leo ayağa kalktı, sandalyesi yere çarptı. "Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" "Evet, gitsem iyi olur."

Gözlerini kırıştırdı, şaşırmış gibiydi. Bunu ben de tam olarak anladığımı söyleyemezdim. "Seni arabana kadar geçireyim."

"Teşekkürler."

Leo evin önüne doğru ilerlerken ayakkabılarım antrenin mermer zemininde tıkırdadı.

Hafif bir esinti uzun, gür kızıl saçlarımı savururken yüz yüze duruyorduk. Doğal haliyle ne düz ne de kıvrıktı, sadece kabarık dalgalı bir yele gibiydi. Bir tutam ağzıma kaçtı ve yüzümden uzaklaştırmak için biraz hava üfledim.

Tam vedalaşmak üzereydim ki Leo bir soruyla beni şaşırttı. "Çillerini neden sevmiyorsun?" Gözleri yanaklarıma kaydı.

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Gençken insanlar benimle dalga geçerdi ve sanırım bu da onlardan nefret etmeme neden oldu."

Leo boynuma baktı. "Onları seviyorum, özellikle de boynundan aşağıya doğru devam etmelerini. Sana karakter kazandırıyorlar."

"Birkaçı sana karakter verir." Ayaklarıma baktım. "Her yerim onlarla kaplı." "Evet, biliyorum. Bu çok güzel." Durakladı. "Çok güzelsin."

Yukarı baktım ve gözleriyle karşılaştım.

Buraya Mary Poppins kıyafetimle gelirken kendimi güzel hissetmemiştim ama karşımdaki adamın bana bakışı nedense kendimi güzel hissetmeme neden oldu. Ve bu bana kaçıyormuşum gibi hissettirdi.

Elimi kaldırdım. "Şehirde görüşürüz, sanırım."

Arabama doğru yürümeye başladığımda Leo arkamdan seslendi.

"Felicity, bekle." Arkamı döndüm. "Evet?"

Ellerini ceplerine soktu. "Seni bir ara dışarı çıkarmama izin verir misin?" Ağzım açık kaldı ama tek söyleyebildiğim "Bir randevuya mı?" oldu.

"Tabii ki." Güldü. "Başka ne var?"

Cevabımı beklerken çok yakışıklı görünüyordu, güneş mavi gözlerine yansıyor. Bir parçam evet demek istiyordu. Ama bu adama yaklaşmanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Ben de kelimeleri zorlayarak söyledim. "Teklifin için çok teşekkür ederim ama sanmıyorum." Kaşlarını çattı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bugün bazı konularda açık olmama rağmen, reddetme nedenimi itiraf etmek istemedim: beni korkutuyordu. Nedense evet demenin yaz sonunda kaçınılmaz bir kalp kırıklığına yol açacağını biliyordum. Kendimi korumam gerekiyordu.

"Ben sadece... ilgilenmiyorum," dedim sonunda. *Kahretsin, bu bir yalandı.*

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Yeterince makul."

"Çay için tekrar çok teşekkür ederim," dedim arabama kaçmadan önce, böylece devam eden gerginliği yaşamak zorunda kalmayacaktım. Ancak acelem yüzünden arabayı yanlışlıkla geri vitese taktım. Frene hızlıca bastım, beceriksizce el salladım ve güldüm. Leo'nun gülümsemesi gözlerine ulaşmadığında, kalbim parçalandı.

Garaj yolundan çıktım ve yola koyuldum. Yolculuğumun üzerinden bir dakika bile geçmeden, beni dışarı çıkarma teklifini reddettiğimi düşünmeye başladım. Belli ki iki farklı dünyadan geliyorduk ve ayrıldığı için onunla çıkmak boşuna olacaktı, ama ondan derinden etkilenmiştim - sadece görünüşünden değil, gerçekçi kişiliğinden de.

Farkında olmadan evime giden sokağı çoktan geçmiştim ki nihayet etrafıma bakındım. Kendimi bir köprünün üzerinden geçerken buldum, artık nereye gittiğimden emin değildim. Hayatımın hikayesi gibi bir şey.

CHAPTER 3

Leo

Parça 3: Buster Poindexter'dan "Hot Hot Hot"

Sigmund duştan sadece bir havluyla çıktı.
Etrafına bakındı. "Kızıl saçlı nerede?"
"Gitti," diye mırıldandım.
"Bu yüzden mi bu kadar uzun bir yüzün var?"
"Sonunda nasıl hissettiğini anladığımı bilmek seni mutlu edecektir." "Nedenmiş o?"
"Reddedildim."
Gözleri fal taşı gibi açıldı.
"Ne?" "Evet."
"Hayatında ilk kez bir kadın seni geri çeviriyor, değil mi?" Omzuma sertçe vurdu, bundan biraz fazla zevk alıyordu. "Kulübe hoş geldin dostum. Bizim buralarda mavi taşak ve bayat bira servis edilir."
"Zekice."
Her ne kadar kabullenmek için elimden geleni yapıyor olsam da Felicity'nin beni reddetmesi biraz canımı yaktı. Ve bu reddedilmekle ilgili değildi. Onunla daha fazla zaman geçiremediğim için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım. En son ne zaman bir kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için can attığımı, vücudundaki her çili saymak için can attığımı hatırlamıyordum.
Sigmund beni düşüncelerimden uyandırdı. "Tuhaf bir nedenden ötürü ondan hoşlandığını ve onu öldürmek için harekete geçebileceğini hissediyordum ama seni reddedeceğini hiç düşünmemiştim."
"Belki de bu onun açısından akıllıca bir karardı."
"Aynı fikirdeyim," dedi. "Böyle biriyle uğraşmanın ne anlamı var?" "Bu da ne demek oluyor?"
Tersledim. "Öyle biri mi?"
"Onunla konuştuktan sonra sadece sevişmekle ilgilenen bir tip olmadığını biliyorsunuz. Bunun için fazla ciddi. Öyleyse onu tanımanın ya da dışarı çıkarmanın ne anlamı var? Asla bir yere varamaz."
"Hoşlandığın kişiyi tam olarak seçemezsin Sigmund, o kişi benim hayatım olan boğucu kutuya tam olarak uymasa bile."
"Aslında o, uyan her şeyin tam tersi." "Tam da bu yüzden ondan hoşlanıyorum."
"Ve seni geri çevirdiği için sakin muhtemelen onun için daha da sertleşmiştir."
Reddedilmesinin onu daha çok istememe neden olduğunu inkar edemezdim. Bir kovalamaca her zaman tahrik edicidir. Yine de Felicity Dunleavy benim tarafımdan kovalanmayı umursamıyordu. Bir bahane uydurmak yerine, bana doğrudan ilgilenmediğini söylemişti.

"Her neyse..." Güldü. "Artık çocuklarınız Ed Sheeran'a aitmiş gibi görünmeyecek." Kıkırdadı. "Eğer benimle gelmek istersen, bu gece onun yerine sana birini bulabiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimi saçlarımda gezdirdim. "Şu anda bununla ilgilenmiyorum." "Dostum, o on yaşında bile değil. Neden endişeleniyorsun ki?"

"Ciddi misin sen?"

"Sade biri. Tamam, kendi tarzına uygun, sanırım." "Doğuştan güzel. Evdeki makyajlı kadınlar gibi değil."

"Döndüğümüzde o kızlardan bazılarını elinden almaktan mutluluk duyacağım, çünkü onları takdir etmiyorsun gibi görünüyor." İçini çekti. "Ciddiyim kuzen, bence F- kelimesini unutup bu gece Shiva ve benimle dışarı çıkmalısın."

"Shiva?"

"Uygulamada tanıştığım İranlı kız."

"Oh...evet."

"Belki bir arkadaşı vardır."

Hiç havamda değildim. "Biraz bitkin hissediyorum. Sanırım evde kalacağım."

"Benim için daha iyi olur zaten," dedi. "Benim şimşegiimi çalma şansın yok."

Sigmund Providence'a gitmek üzere arabayı aldıktan sonra anneme gecikmiş bir telefon görüşmesi yapmaya karar verdim. Ondan kaçıyordum çünkü dönüş tarihim konusunda ısrar edip duruyordu. Henüz eve dönüş biletlerimizi almamıştık.

Üç kez çaldıktan sonra annem cevap verdi. "Merhaba aşkım. Senden bir daha haber alamayacağımı düşünmüştüm. Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

Kanepeye uzandım. "Her şey yolunda anne. Üzgünüm, saati unutmuşum. İşler biraz yoğun."

"Sahilde çok fazla uzanarak değerli zamanınızı boşa mı harcıyorsunuz?" "Bu bir kayıp olmaktan çok uzak. Zihnim ayrıldığım zamankinden on kat daha berrak."

"Baban bu konuda kesinlikle benden daha destekleyici. Yarıyı bittiği ve Eylül'de oğluma kavuşacağım için mutluyum."

Eve dönme düşüncesi midemi biraz bulandırdı. "Babam nasıl?"

Babam birkaç yıldır kanserle mücadele ediyordu. Günün birinde bu hastalığa yenik düşeceğinden hep emindi. Yolculuğuma çıkmadan önce, soyadımızı devam ettireceğime dair bana söz verdirmişti. Onun tek çocuğu olduğum için, eğer evlenip çocuk yapmazsam Covington soyadı benimle birlikte sona erecekti. Ölmeden önce beni evli ve çocuklu görmek istediğini her zaman belirtmişti. *Baskı falan yoktu.*

"Babam son zamanlarda oldukça iyi," diye bildirdi annem. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Onunla konuşmak ister misin?"

"Dinleniyorsa olmaz. Sadece onu sevdiğimi söyle."

"O da seni geri almak için sabırsızlanıyor. Sanırım seni işin incelikleri konusunda eğitmek için bu kadar zamanının olmaması onun için stresli bir durum."

"Son konuştuğumuzda bana böyle ifade etmemişti. Bence bu *senin* için stresli bir durum."

"Gözümün üzerinde olduğu bazı adaylar var ve onların sonsuza kadar bekleyebileceklerini kesinlikle garanti edemem."

Beklentiler. Annemin, prestijli geçmişlerine dayanarak benimle evlenmeye hak kazanan kadınlar için kullandığı terim.

Ayrıcalıklı üst sınıfın bir üyesi olmanın iki şartı vardı: Ailenizi utandıracak bir şey yapmamak ve kendi soyunuzdan biriyle evlenmek. Resmi olarak hiçbir şeyi kabul etmemiş olsam da, içten içe, ailemin onayladığı biriyle evlenmezsem, o kişinin hayatını yaşayan bir kabusa çevireceklerini biliyordum. Ve ben bunu kimse için istemiyordum. Bu yüzden, her zaman mucizevi bir şekilde onların gözünde kabul edilebilir olan birine aşık olmayı umdum. Biriyle bağ kurmak yeterince zordu, ama oyun alanının uygun görülen bir avuç insana indirgenmesi gerçek kimyayı bulmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Anne, yaz sonundan önce dönmeyeceğim, bu yüzden benim için seçtiğin sıkıcı kadınlarla olan fırsatları kaybetmek almam gereken bir risk."

"Sıkıcı mı? Pek sayılmaz."

"Daha önce benim için birini seçtiğinde hiç işe yaradı mı?"

Durakladı. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Aynen öyle. Bak... Çabalarını takdir ediyorum ama-"

"Ne yaparsan yap, dışarıda çevirdiğin dolapların başını geri dönülmez bir belaya sokmadığından emin ol. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, kaleminizi yanlış mürekkebe batırmayın."

"Bir süredir kalemimi batırmadım, o yüzden endişelenmiyorum ve batırdığımda da dikkatli oluyorum." "Dikkatli olsan iyi olur," diye uyardı.

Kuzenimin aksine, bu seyahatte sadece bir kadınla yatmışım. O da Los Angeles'tayken bir barda tanıştığım biriydi ve fiziksel bir çekim olsa da özel bir yanı yoktu. Gençken, anlamsız karşılaşmalarla aram gayet iyiydi. Ama yirmi sekiz yaşında, kendimi cinsel olarak uyarılmanın yanı sıra entelektüel olarak da uyarılmaya ihtiyaç duyarken buldum. Bu kombinasyonu bulmak zordu.

"Bırakayım da sen git anne."

"Şey, bu hızlı bir konuşmaydı. Ama sanırım en başta aradığınız için kendimi şanslı saymalıyım."

"Babama benim için sarıl."

"Şu yeğenimi de öp. Sigmund bu gece neyin peşinde?"

"Muhtemelen bilmek istemezsin."

"Muhtemelen

değil." "Güle

güle, anne."

"Güle güle, aşkım."

Akşam ilerledikçe, kendimi daha önce olanlardan kurtulamaz halde buldum. Birinin beni Felicity'nin büyülediği gibi büyülemesi nadir görülen bir şeydi. Ve onun beni reddetmesi egomu biraz sarsmıştı.

Kanepede oturup körfezin üzerindeki aya doğru bakarken oturma odasının ışıkları kapalıydı. Sehpadan dizüstü bilgisayarımı aldım ve yazmaya başladım:

Felicity Dunleavy - Harvard

Aramamın ilk sonucu olarak bir video bağlantısı çıktı. Başlığı *Harvard Kutup Dalışı*'ydi: *Çılgınlık*.

Bu kesinlikle dikkatimi çekti.

İnsanların kışın ortasında kıyafetlerini çıkarıp dondurucu soğuk suya atladıkları bir tür hayır etkinliği idi.

Neden ortaya çıktığını merak ederek oynat tuşuna bastım. Dalgalı bir okyanustan birkaç kadın ve erkek çıktı. Onu fark etmem sadece birkaç saniye sürdü. Felicity kırmızı, tek parça bir mayo giymişti ve titrerken ellerini çilli kollarına sürüyordu. Uzun saçları ıslaktı ve vücuduna yapışmıştı.

Mikrofonun arkasından gelen bir ses "Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

Felicity'nin dişleri takırdadı. "Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Taşaklarım donuyor!" Sonra panik içinde gözleri büyüdü. "Bekle, televizyonda canlı yayında mıyım?"

Kamera hemen bir haber masasında kendilerini toparlamaya çalışan iki televizyon çalışanına döndü. İçlerinden biri homurdanarak kağıtlarını düzelitti ve muhabire haber için teşekkür etti.

Ve sonra video sona erdi.

Başlığın altındaki açıklamayı okudum.

Harvard öğrencisi Felicity Dunleavy, üniversitenin Polar Plunge yardım etkinliğinden sonra yerel bir Boston TV kanalında "Taşaklarım donuyor" diye ilan ediyor. Orijinal video neredeyse on milyon kez izlenerek viral oldu.

Klibin bu özel versiyonu yetmiş beş bin kez görüntülenmiştir.

Sonraki birkaç dakikayı tekrar izleyerek geçirdim ve her seferinde bir öncekinden daha komikti. En sevdiğim bölüm, az önce canlı yayında *taşak* dediğini fark ettiğinde sevimli yüzündeki şok ifadesiydi.

Benimle hiçbir şey yapmak istememesi çok kötüydü, çünkü bu video bende onunla tekrar takılma isteği uyandırdı. Başımı salladım ve kendimi dizüstü bilgisayarını kapatmaya zorladım. Sonunda kafamda koyun yerine çilleri sayarak uyuyakaldım.

Bir hafta sonra, kuzenimin beni yerel bir bistroda çifte randevuya gitmeye ikna etmesine bir şekilde izin verdim. Bir yanım daha önce hiç tanışmadığım biriyle çıkmak istemiyordu ama Narragansett'e geldiğimden beri biraz inzivaya çekilmiştim ve en azından evden çıkmanın bana iyi geleceğini düşündüm.

Jane's by the Water'a vardığımızda Sigmund'un kuzguni saçlı sevgilisi Shiva ve sarışın arkadaşı Melanie köşedeki masada bekliyorlardı. Bu gece benim için görevlendirilen kişinin hiçbir sorunu yoktu ama herhangi bir kıza benziyordu. Hiçbir şey göze çarpmıyordu, hiçbir şey arkamı dönüp eve geri dönmek istememe neden *olmuyordu*.

"Seninle tanışmak çok güzel Leo." Melanie sandalyesinden kalkarken gülümsedi.

"Ben de öyle." Elini tuttum ve oturmadan önce onu iki yanağından hafifçe öptüm.

"Sig bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi Shiva. "Sonunda seni ortaya çıkarabildiğimize sevindim." "Ne söylediğini ancak hayal edebilirim."

Sigmund omzumu okşadı. "Elbette hepsi güzel şeyler. Ve katılıyorum, varlığınla bizi onurlandırman çok hoş. İnsan ancak bu kadar uzun süre kış uykusuna yatabilir."

"Buranın yemekleri gerçekten çok güzel," dedi Melanie, gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bez peçeteyi kucağıma yerleştirdim. "Sigmund oldukça iyi bir aşçı olsa da, yerel lezzetlerden bazılarını tatmak güzel bir değişiklik olacak."

Sonraki birkaç dakika boyunca sohbet en iyi ihtimalle bayattı. Bir komi biraz su getirdi.

ve garsonumuzun kısa süre içinde bizimle olacağına dair güvence verdi.

Sonra göz ucuyla onu gördüm. Ve birden gecem çok daha ilginç bir hal aldı.

Felicity. Onun burada ne işi var?

Beyaz, yakalı bir gömlek ve siyah bir önlük giymişti. *Burada mı çalışıyor?* Narragansett'in küçük bir dünya olduğu açıktı.

Felicity gergin görünüyordu, sanki bir şeyler ezberliyormuş gibi kendi kendine fısıldıyordu. Sonra bize doğru yürümeye başladı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hayalet görmüş gibi baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dışarıda yemek mi yiyorsun?" Gülümsedim.

"Ah, tabii ki." Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir soruydu."

"Sanırım burada ne aradığınızı sormalıyım... ama görünüşe göre aradığınız işi bulmuşsunuz?"

"Evet." Dudaklarını yaladı. "Aslında bu benim ilk gecem." "O zaman seni yakaladığım için şanslıyım."

Defterindeki bir kâğıdı geri çevirerek, "Hâlâ işleri öğreniyorum, bu yüzden bana tahammül edin," dedi.

"Acele etme," dedim, gözlerim bir an için onun gözlerinde kayboldu. Kuzenim Felicity'yi masaya tanıtırma görevini üstlendi.

"Felicity, bu Shiva." Karşımda oturan sevgilimi işaret etti. "Bu da Melanie." İki kadına da başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Felicity körfezin karşısındaki komşumuz," dedi

Sigmund. "Narragansett'te mi büyüdünüz?" Shiva sordu.

"Evet," diye yanıtladı

Felicity. "Warwick'ten geliyoruz."

"Ah." Felicity bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü. "Şurada güzel bir alışveriş merkezi var." Cebinden bir kalem çıkardı ama kalem elinden kaydı. Onu almak için eğildi ve "Her neyse, ne sipariş etmek istediğinize karar verdiniz mi?" dedi. Sanki bir hata yapmış gibi gözlerini kapattı. "Aslında, içecek bir şeyle başlayabilir miyim?" "Önce bunu sormam gerektiğini unutmuşum" diye fısıldadı.

Sigmund, "Sanırım daha önce hiç garsonluk yapmadın," diye çıkıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin." Sırıttı.

İçki siparişlerimizi aldı ve yaklaşık on dakika sonra geri döndü. "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

Ben hariç herkes başını salladı.

Masadaki varlığını uzatmak isteyerek, "Burada yemek için ne önerirsiniz?" diye sordum.

Sanki sorum onu strese sokmuş gibi nefes nefese kaldı. "Bu benim ilk gecem, bu yüzden henüz bir tavsiyede bulunacak uzmanlığa sahip değilim. Ama birisinin kırmızı balık tacularının iyi olduğunu söylediğini duydum." Masanın etrafında dolaşıp önce randevularımızın siparişlerini alırken, kalemine dokunup bacağına zıplatarak ne kadar endişeli görünmeye devam ettiğini fark etmeden edemedim. Anlayamadım

Bunun ilk gecesi olmasıyla bir ilgisi var mıydı, yoksa beni görmek onu huzursuz mu etti?

Ama "randevumun" karşımdaki çilli ihtişamıyla ateşli kızılın eline su dökemeyeceğini biliyordum. Bu gece onu görmek, onu unutmak için gösterdiğim çabalara kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

Felicity'nin sesi beni ürküttü. "Peki ya sen?"

"Hmm?"

"Ne istersiniz?"

Sen, demek istedim. Seni istiyorum. Seninle zaman geçirmek. Seni tanımak, çillerini saymak için zaman. Ama bunu itiraf etmenin pek de iyi gitmeyeceğinden emindim.

"İyi şeyler duyduğunuza göre ben snapper taco alacağım. Şansımı denememeyi tercih ederim, ancak bazen şansımı denemek buna değebilir - sadece yemek konusunda değil."

Gözleri benimkilere takıldı ve birkaç saniye orada kaldı. Şifreli mesajım ona ulaşmış olabilir.

Siparişlerimizi vermek için masadan kalktı ve ben bir yandan Melanie'nin öğretmenlik işi hakkında söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi yaparken, bir yandan da onun dönüşünü özlemle bekledim. Gözlerim odada gezinmeye devam ediyor, uzakta mutfığa girip çıkan Felicity'nin bir anlığına da olsa görünmesini bekliyordum.

Sonunda, içinde yemeğimizin olduğunu tahmin ettiğim devasa yuvarlak bir tepsi taşıyarak bize yaklaştı.

Geldiğinde elleri biraz titriyor gibiydi; sıcak yemekleri her birimizin önüne koyarken kesinlikle hala gergindi.

Benimkine geldiğinde ise tacolar bir şekilde tabaktan kayıp kucağıma düştü. Aşağı baktığımda kırmızı sosun kasıklarımı kapladığını gördüm. Ve sonra yanma başladı.

Sıca

k.

Sıca

k.

Sıca

k.

Sıca

k.

Sigmund histerik bir kahkaha attı. "Ondan istediğin tam olarak ateşten kasık değil, değil mi?" diye fısıldadı.

CHAPTER 4

Felicity

Parça 4: Aaliyah'dan "Rock the Boat"

Kalbim hızla çarpıyordu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

İçgüdüsel olarak bir bez peçete kaptım ve kucağını silmeye başladım. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettiğimde elimi çektim.

"Felicity, gerçekten her şey yolunda."

Leo daha fazla bir şey söyleyemeden mutfğa koştum ve bir havlu aldım. Lavaboya götürüp ıslattım ve biraz bulaşık deterjanı ekledim.

"Gino, yeni bir snapper taco siparişine ihtiyacım olacak. Sonuncusu yanlışlıkla birinin üzerine düştü. Çok özür dilerim."

Şef pek mutlu görünmüyordu ama ona sormaktan başka ne yapabilirdim ki?

Islak bezi Leo'nun masasına geri götürdüm ve ona uzattım. "Tekrar, çok özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Aslında komikti," dedi ve elini nazikçe bileğime koydu.

Bu temas içimde beklenmedik bir tahrik patlamasına yol açtı. "Bu benim için komik değil." Bileğimi çektim. "Başka bir sipariş verdim. Ve benden. Bu sefer senden değil. *Benden* derken, masrafları ben karşılayacağım demek istedim."

"Saçmalama."

O daha fazla bir şey söyleyemeden tekrar uzaklaştım.

Mutfğa döndüğümde, Gino yedek snapper taco'ların hazır olduğunu söylemeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırdım. Terleyerek tabağı tezgahdan aldım ve yemek odasına geri döndüm.

Tabağı dikkatlice Leo'nun önüne koyarken onunla göz teması kurmayı reddettim, bunun yerine sırttan Sig'e baktım.

Gecenin geri kalanında, kıyamet masasından tamamen uzak durmak için elimden geleni yaptım. Sanırım bu beni berbat bir garson yapıyordu ama kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürme riskini göze alamazdım. Bazen onlara baktığımda Leo'nun gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyordum. Bu gece benim zavallı halime üzülmüş olmalıydı. Evet, bu benim ilk vardiyamdı ama daha çok gergindim çünkü o gün evinde bana çıkma teklif ettiğinden beri onu düşünmeden edemiyordum. Ve şimdi, onu muhteşem bir kızla randevuda görmek sarsıcıydı. Ama bu işler böyledir, değil mi? Ertelersen, kaybedersin.

Ertesi sabah kahvaltıda Bayan Angelini bir şeylerin canımı sıktığını hissetmiş gibiydi. "Her şey yolunda mı Felicity?"

Kahve fincanımı yere bıraktım. "Neden sordun?"

"Sabahtan beri tek kelime etmedin. Restorandaki ilk gecen nasıl geçti?" "Ah."

Başımı salladım. "Garipti."

"Nedenmiş o?"

"Körfezin karşısındaki komşuları biliyor musun? Dün gece Jane'de yemek yediler." "İngiltere'den gelen yakışıklı çocuklar mı? Ne var bunda?"

"Birincisi, Leo'nun kasıklarına sıcak bir tabak taco düşürdüm." Kızın ağzı açık kaldı. "Ne yaptın?"

"Evet. Tamamen bir kazaydı ama yine de berbattı. Ona yenisini söyledim ve tacoları hesaptan düştüm ama onlar gittikten sonra masada bir yığın para vardı. Bana yüklü bir bahşiş bıraktılar."

"Bu kulağa kötü bir şeymiş gibi gelmiyor." "Öyle değil. Ama..."

Bayan Angelini'nin kaşları çatıldı. "Geçen gün çay içmeye gittiğinizde bir şey mi oldu? Bana hiç bilgi vermediniz. Hikayenin bir kısmını kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Nefes verdim. "Dün gece iki muhteşem kadınla çifte randevudaydılar. Bu beni şaşırttı, özellikle de Leo o gün onların evinde *bana* çıkma teklif ettiği için."

Kaşlarını çattı. "Yani, onunla çıkmayı kabul ettin ve şimdi o başka biriyle mi çıkıyor? Bu ne cüret!" "Hayır, hayır. Öyle değil. Ona ilgilenmediğimi söyledim."

Gözleri kısıldı. "Sen mi yaptın?"

Tereddüt ettim. "Onu son derece çekici ve karizmatik buluyorum. Ama Atlantik'in bu yakasında sadece birkaç ay kalmış biriyle ilişki kurmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu felakete davetiye çıkarmak olur."

"Ama o bu işe bulaşmak istemiyor. Sadece biraz eğlenmek istiyor."

Verdiği yanıt beni biraz şaşırttı. Aynı zamanda doğru kararı verip vermediğim konusunda tekrar şüpheye düşmeme neden oldu.

"Bu bana göre değil."

"Eğlence sana göre değil mi?" Kıkırdadı.

"Ben... eğlenceyi severim. Sadece ülkeyi terk eden çekici erkeklerle değil."

"Bu adil. Kendini korumaya çalışıyorsun. Anlıyorum." Kendine bir fincan kahve daha doldurmak için ayağa kalktı, sonra bana döndü. "Biliyor musun, gençliğimle ilgili en büyük pişmanlıklarımdan biri her zaman güvenli oynamış olmam. Henry başıma gelen en iyi şeydi, ama her zaman evlenmeden önce biraz daha eğlenmeyi diledim."

"Hiçbir yere varamayacak olsa da ona evet demem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Java'sını karıştırdı. "Ona hayır demekle ne demek istediğini anlıyorum ve kesinlikle incinmeni istemiyorum. Ama hayatı çok ciddiye aldığının da farkındayım - senin yaşında biri için fazla ciddiye alıyorsun." Kaşığa vurdu. "Seni tanıdığımdan beri okul ödevlerinin ve diğer zorunlu şeylerin arkasına saklandın. Ama sadece bir kez genç oluyorsun. Benim gibi yaşlandığında geriye dönüp bakabileceğin anılar biriktirmenin tam zamanı." Koltuğuna dönerek, "Tek eşlilik ve istikrar konusunda endişelenmek için önünde uzun yıllar var" dedi.

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun."

"Kararın konusunda kendini kötü hissetmeni istemedim. Sadece biraz eğlendiğini görmek istedim. Hepsi bu. Bunu hak ediyorsun Felicity. Çok çalıştın. Ve hukuk fakültesine başlamak üzeresin, eminim birkaç yıl daha kendini kitaplara gömeceksin. Sen farkına bile varmadan, yirmili yaşların gözlerinin önünden akıp gidecek. O yüzden belki bu yazı biraz rahatlamak için kullanabilirsin."

Başım dönüyormuş gibi hissediyordum. "Tavsiyen için minnettarım."

Kahvaltıdan sonra, Haziran planlayıcıyı düzenlemek için odama çekildiğimde söylediği her şeyi düşünmeye devam ettim. Tam bir planlayıcı ineğiydim, zamanımı düzenlemek için çeşitli defterler ve çıkartmalar topluyordum. Bu ay için bazı kayıtlara baktığımda, tek bir "eğlenceli" şey olmadığını fark ettim. Listelenen her öğe, yaz sonunda ayrılmadan önce yapmam gereken zorunlu bir şeydi: girmem gereken doktor randevuları, satın almam gereken okul eşyaları. Bu sadece Bayan Angelini'nin argümanını destekliyordu.

Ajandayı kapatıp çekmeceme koydum ve dışarı çıkıp biraz güneşlenmeye karar verdim. Açık tenliydim ve çok fazla korunmaya ihtiyacım vardı ama D vitamini için her gün en az on beş dakika iyi güneş ışığı almaya çalışıyordum.

Buzdolabından bir kutu maden suyu alarak dışarı çıktım ve kendimi Adirondack sandalyelerden birine attım. Birkaç dakika sonra uzaktan bir şeyin bana doğru geldiğini fark ettim. Bu bir tekneydi ve her saniye körfezin benim tarafıma daha da yaklaşıyordu. Suyun kenarına doğru yürüdüm.

Tekne artık sürücüyü görebileceğim kadar yakındaydı. El salladı. *Aman Tanrım*. Kalbim hızlandı. Tekneyi bana doğru süren Leo'ydu.

"Ne yapıyorsun?" Limana yanaşırken sordum.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Güldü. "Bu şeyi sen mi aldın?"

"Yazlık kiralık."

"Gerçekten çok güzel."

"Böyle düşünmene sevindim, çünkü benimle bir gezintiye çıkmak isteyeceğini umuyordum, bana şu istiridyeleri aldığın yeri göster... Adı neydi?"

"Quahogs."

"Bu doğru." Çenesini kaşıdı. "Sigmund'u bu akşam istiridye fırını gibi bir şey yapmamız gerektiğine ikna ettim. Yiyecek dükkânından ıstakoz alacaktım ama taze yakalanmış istiridyenin iyi bir katkı olacağını düşündüm. Ne dersiniz?"

Çenemi ovuşturdum.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibiydi. "Burada gizli bir amacım yok Felicity, eğer bu seni endişelendiriyorsa. İlgilenmediğini açıkça belirtmiştin. Ben sadece Narragansett'i biraz keşfetmek istiyorum. Bence harika bir arkadaş olursun, ama meşgulsen anlarım."

O umut dolu gülümsemesi ve güneşte neredeyse koyu sarı görünen muhteşem, açık kahverengi saçlarında parlayan güneşle çok sevimli görünüyordu. Duvarlarım yıkılmaya başladı. Benimle "keşfe" çıkmak için pahalı bir tekne kiralamıştı. Hayır dememin imkânı yoktu.

"Tırmık ve benzeri şeyler olmadan istiridye avlayamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Burası, denizci görünme çabama rağmen ne kadar bilgisiz olduğumu gösterdiğim kısım. Bundan önce hiç tekne kullanmadım. Kullanmak için geçici bir sertifika aldım. Ayrıca hayatımda bilgi dışında hiçbir şey için balık tutmadım. Bana yardım etmeniz gerekecek."

Arkamı işaret ettim. "Garajda tırmık ve kürekler var." "Kürekler mi? Bir de ceset mi gömüyoruz?" Göz kırptı.

"Hayır. Ama bir uzmandan istiridyeleri nasıl kazacağınızı öğrenmek üzeresiniz. Ben bazen ayaklarımı kullanıyorum ama sanırım sana ekipmanla öğretmeliyim."

"Bugün benim şanslı günüm." Leo gülümsedi. "Hemen döneceğim."

Karşı taraftaki garaja gitmek üzere eve girdiğimde tüylerim diken diken oldu. Bayan Angelini beni mutfakta durdurdu. "Teknedeki İngiliz mi?" <https://rantey.org>

"Evet. İstiridye avlamaya gitmek istiyor."

Kadın bilerek gülümsedi. "Elbette, öyle." Omuz silktim. "Sadece istiridye."

"Elbette, öyle."

Yürümeye devam ederken yüzümün ısındığını hissettim. "Gidip tırmıkları ve kürekleri alacağım." Arkamdan seslendi. "İyi eğlenceler, tatlım."

Malzemeleri çıkardıktan sonra Leo tekneyi çalıştırıp sürmeye başlamadan önce binmeme yardım etti. Çok daha hızlı gitmesini bekliyordum.

"Bu kadar yavaş gitmenin bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Sanırım tekne gezintisinin biraz... yavaş olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır." Başımı salladım. "Yapacak işlerimiz var. Direksiyonu bana bırak." Eğlenmiş gibi görünen Leo kenara çekilirken sırıttı.

Gazı açtım ve hızlanarak havalandık, saçlarımız rüzgârda savrulurken üzerimize su buğuları püskürüyordu.

Motorun sesini bastırarak bağırdı. "Görünüşe göre sadece kürekli tekneleri kullanabilecek donanıma sahibim." "Sorun değil, çaylak," diye bağırdım.

Geniş geniş gülümserken dişleri güneş ışığında parlıyordu. Neredeyse acı verecek kadar yakışıklıydı.

Suya açılmayalı uzun zaman olmuştu. Tekne gezintisi burada popüler bir eğlenceydi ama ne Bayan Angelini'nin ne de benim bir teknemiz vardı. Bu yüzden suya ancak bir arkadaşım davet ettiğinde ya da Bayan Angelini'nin erkek kardeşi Newport'tan teknesini getirip bizi ziyaret ettiğinde ve midye avlamaya gittiğimde çıkardım. Bazen benim kullanmama izin verirdi. Tırmıklar ve diğer aletler teknik olarak onundu.

Koyun normalde istiridye avladığım kısmına vardığımızda, Leo ve ben tekneyi yanaştırdık ve dışarı çıktık.

"Pantolonunu sıyrırman gerekecek," dedim. "Ama daha yeni tanıştık," diye alay etti.

Bu, onu zaten çıplak görmüş olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeme neden oldu. Bu bana yanlış geliyordu. Ama belki de bu yüzden onun yanında kızarmaktan hiç vazgeçmiyordum. Muhteşem fiziğinin anısı aklımdan hiç çıkmıyordu. Ve şu anda, koyu renk kot pantolonunun içinde, kıcı onu çıplak gördüğüm günkü kadar güzel görünüyordu. Leo'nun tişörtü buraya gelirken sürekli üzerimize vuran su serpintisinden sıırıslı olmuştı. Islak, beyaz kumaş ona yapışmış, altındaki yontulmuş göğsünü net bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Suyun içinde, daha büyük tırmıklarla quahog'ları kazmaya başladık.

"O şey de ne?" diye sordu, elimdeki yeşil plastik alete bakarak. Ortasında bir delik vardı.

"Boyutu ölçmek için kullandığımız şey bu." "İlginç." Sırıttı.

Mini bir zafer deliğine benziyordu. Ama bunu belirtmeyecektim.

"Quahog'larımızı ona doğru tutmamız gerekiyor ve eğer içlerinden biri kayarsa, tutmak için çok küçük oluyor. Aslında bunları almak yasadı." "

"Gerçekten mi? Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Ben olsam hepsini alırdım," dedi.

"Hayır. Bu bebek kaçırmak gibi bir şey olur. Biri sizi yakalarsa yüklü bir para cezası var."

Suda pek şansımız yoktu, bu yüzden kuma geçtik.

"Çok derin kazmak istemezsin," dedim. "Beş ila sekiz inç... Bunun ötesinde bir şey bulamayız. Ve kumu sadece hafifçe hareket ettirirsin, aksi takdirde kabuğunu kırarsanız istiridyeyi

öldürebilirsiniz."

"Ve bunun eğlenceli ve stressiz olduğunu söylediler."

"Alışacaksın. Sadece beni izle."

"Anladım," dedi, ama bilmeden ona yapmamasını söylediğim şeyi yapmaya devam etti.

"Buradakiler çok küçük," dedim. "Başka bir yere taşıyalım. Ama hayatta kalmalarına yardımcı olmak için önce kumu geri koymalıyız."

Başka bir yere taşındıktan sonra nihayet şansımız yaver gitti.

"Burada ana damarı bulduk!" Ben duyurdum. "Burası bir bal deliği." Burnunu kaşıdı. "Bir... bal deliği mi?"

"Evet. Tatlı bir nokta. Bir bal deliği. Bayan Angelini'nin kardeşi Paul, bir grup istiridyenin bir araya geldiğini gördüğünde böyle der. Bu ismi onun uydurduğuna eminim."

"Bayıldım." Leo sırttı.

Maceramızdan yaklaşık bir saat sonra, Leo nihayet işleri yoluna koymaya başlamıştı. Ne olduğunu anlamadan önce, bir kovanın tamamını istiridyeyle doldurmuştuk.

İşimiz bittikten sonra kumların üzerinde dinlenmek için biraz zaman ayırdık.

Leo kolunu kovanın tepesine dayadı. "Çok uğraştım ama buna değdi." "Evet, işin içine girdiğimde aklımı dağıtması hoşuma gidiyor."

"Aklında ne var? Seni strese sokan bir şey mi var?"

Dürüst olmalı mıyım? Güldüm. "Sen."

Gözleri kocaman oldu. "Ben mi?"

"Birazcık. Evet," diye itiraf ettim. "Dün gece... garipti."

"Ah." Başını salladı. "Bunun hakkında konuşalım. Bu konuyu açmayacaktım ama madem açtın..."

Omuz silktilim. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım gergindim çünkü seni görmeyi beklemiyordum ve sonra bir randevuda olman nedense garipti."

"Benim için de garipti," dedi. "Benimle karşılaşmak mı?"

"Hayır. Randevu. Hiç gitmek istemiyordum ama kuzenimin ısrarlarına boyun eğdim." Gözlerimi kırptım. "Onunla bir daha görüşmeyecek misin, yoksa...?"

Başını iki yana salladı. "Onunla ilgilenmiyorum." "O zaman hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum."

"Bilmiyorum. Ve gerçekten umurumda da değil." Gözleri benimkileri delip geçti.

"Geçen gün seninle çıkmakla ilgilenmediğimi söylerken sana yalan söyledim," diye itiraf ettim bir süre sonra. "Seni reddetmemin ilgisizlikle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece risk içeren şeylerden kaçınmak gibi kötü bir alışkanlığım var. Senden hoşlanmaya başlayıp sonra da gitmenle falan uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu yüzden evet demek istememe rağmen hayır dedim."

Leo gülümsedi. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Seni tamamen anlıyorum." Suyu doğru bir taş fırlattı. "Ve şimdi sana karşı dürüst olacağım ve bu tekneyi kiralamamın akşam yemeği için istiridyeye istememle hiçbir ilgisi olmadığını itiraf edeceğim." Bana döndü. "Tadının neye benzediğini bile bilmiyorum. Sadece seni tekrar görmek için bir bahane istedim."

"İstiridyeye bile istemeyen biri için çok fazla iş oldu," diye takıldım.

"Sanırım. Ama bu kılıkta olmasaydım, seni düşünmeden edemediğimi hemen itiraf etmek zorunda kalacaktım. Bunu duymak istediğinden emin değildim."

Çıplak ayaklarımı kuma sürterek, "Sen *kimsin* Leo?" diye sordum. "Nasıl yani?"

"Yani... Sig sizin önemli biri olduğunuzuma etti. Bu sadece paraya mı dayanıyor, yoksa bana

söylemediğın başka bir şey mi var?"

Onunla tanıştığımđan beri ilk kez Leo'nun yüzünde gerçek bir rahatsızlık ifadesi fark ettim.

"Babam bir dük. Altıncı Westfordshire Dükü," dedi sonunda. "Bu unvan ona beşinci dük olan babasından miras kaldı. Tek çocuk olarak ben de bir gün bu unvanı babamdan devralacağım ve yedinci Westfordshire Dükü olacağım. Bu unvanla birlikte ailemin geniş mülkünün mülkiyeti ve kontrolü de bana geçecek."

Vay canına. Tamam. "Sen bir kraliyet mensubu musun?"

"Hayır. Kraliyet ailesinden değiliz. Biz daha çok toprak sahibi, zengin hıyarlarız." "Aman Tanrım..."

"Tam anlamıyla."

"Tanrım, haklısın." Yüzümü kapattım. "Aman Tanrım, gerçekten."

"Lord Covington, evet. Ama lütfen bana asla öyle deme." Kıkırdadı.

Nefesimi saçlarıma doğru üfledim. "Bu kesinlikle hayal ettiğimden daha büyük."

"Bu, tanıştığımız anda reklamını yapmak istediğim bir şey değildi. İnsanların tüm bunların ötesinde kim olduğumu görmelerini tercih ederim. Memlekette bu mümkün değil. Şok tepkiniz de ne demek istediğimi kanıtlıyor.

-İnsanlar öğrenince beni farklı görüyorlar. Şımarık ve hak sahibi belki de?"

"Tepkim sizi rahatsız ettiği için özür dilerim. Seni farklı gördüğüm izlenimini vermek istememiştim. Yemin ederim, öyle bir niyetim yok."

"Sadece bir süreliğine unutmak istiyorum. Hepsi bu. Bir şey saklamaya çalışmıyorum. Bu konuda konuşmak bu ertelemenin amacını ortadan kaldırır. Ama kim olduğumu sormaya hakkınız var."

Birdenbire kendimi ona garip bir şekilde bağlanmış hissettim. "Unutmak istemeni anlayabiliyorum. Sanki... insanlara hayatımın çoğunu tek başıma geçirdiğimi söylediğimde beni kesinlikle farklı görüyorlar. Koruyucu aile sisteminde büyümekle ilgili çok fazla önyargı var. Sağlam bir aile temelim olmadığı için bir şekilde sorunlu veya dengesiz olduğumu varsayıyorlar. Bu tuhaf tepkiler yüzünden ben de insanlara anlatmamayı tercih ediyorum. Ama insanlar sorduğunda tam olarak yalan söyleyemezsiniz, biliyor musunuz?"

"Evet."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedim. "Bana tamamen yalan söyleyebilir ya da olayı küçümseyebilirsin ve ben aradaki farkı asla anlayamazdım."

"Bana her şeyi sorabilirsin Felicity. Her zaman dürüst olacağım."

Gözlerimiz kilitlendiğinde kaçmak için bir dürtü hissettim. Ayağa kalkarak kıcımlı fırçaladım. "Yakaladıklarımızı geri götürsek iyi olacak."

O da ayağa kalktı. "Akşam yemeğine gelir misin?"

Ben cevap vermekte zorlanırken beni dikkatle izledi.

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum," dedi. "Evet deyip demeyeceğinden emin değilsin. Teknik olarak bir randevu olmayacak, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Kıcımlı kenarı kuzenim her türlü mahremiyet şansını mahvetmek için orada olacak. Sadece akşam yemeği, çünkü açıkçası sen olmasan istirdye olmazdı ve en azından emeğinin meyvelerinin tadını çıkarmalısın."

O böyle söyleyince, hayır demek zor oldu.

"Tamam. Sadece akşam yemeği. Bununla yaşayabilirim."

Ağır kovayı kaldırdı. "Sen mi döneceksin, yoksa ben mi döneyim?"

"Akşam karanlığı çökmeden yemeğe yetişmek istiyorsak, direksiyona ben geçsem iyi olur büyükanne."

Leo gözlerini kapattı. "Ouch."

Öğleden sonrayı Leo ile geçirdikten sonra, onun yanında kendimi eskisinden çok daha rahat hissediyordum. Bugün bana savunmasız tarafını göstermişti ve bu ondan korkmamı zorlaştırıyordu. Ben daha çok kendi duygularımdan korkuyordum. Ama sonuçta bu gecenin tadını çıkarmak ve analiz etmemek istiyordum. Bu yüzden böyle bir seçim yaptım.

Tekneyi körfezin benim tarafımda durdurdum ve Leo da kürek çekme aletlerini garaja götürmeme yardım etmek için indi.

Tekneye döndüğünde, "Akşam yemeği için sekize ne dersin?"

dedi. "Olur."

"Seni tekneyle mi alayım, yoksa sen mi

kullanacaksın?" "Arabayla gelebilirim."

Göz kırptı. "Sonra görüşürüz, aşkım."

Tekneyi çalıştırıp körfezi geçerek evine doğru ilerlerken durup onu izledim. Uzaklarda gözden kaybolduğunda içimi bir panik kapladı. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissedebiliyordum. Ona sakın olmasını, sahip olamayacağı bir adam için umutlanmamasını söylemek istedim. Ama kalbimin bu şekilde atmasına neden olan şey üzerinde çok az kontrolüm olduğunu biliyordum. Onu durdurmaya çalıştıkça muhtemelen daha da hızlı atacaktı.

Eve geri dönerken bacaklarımın titrediğini hissettim, görünüşe göre vücudum hâlâ dalgalı teknede olmaya alışkındı. Ya da belki de Leo'ya duyduğum bu çılgınca çekim bacaklarımdaki güçsüzlüğe neden olmuştu.

Bayan Angelini içeri girdiğimi duyunca aşağı indi.

"Yeterince uzun süredir yoktun."

"Evet. Bir ton midyemiz var. Bu akşam yemek için onların evine gideceğim." "Güzel."

Gülümsedi. "Biraz olsun rahatlamana sevindim."

Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bailey ve benim yakında alışverişe çıkmamız gerekiyordu ama henüz fırsatımız olmamıştı.

"Bayan Angelini?"

Arkasını döndü. "Evet?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Bu akşamki yemek için güzel görünmek istiyorum ama dolabımda kot pantolon ve tişörtten başka bir şey yok. Geçen sefer oraya gittiğimde giydiğim uzun eteği giymek istemiyorum. Kuzeni bana Mary Poppins dedi..."

"O ne?" Güldü.

"Evet. Ama bunu hak ettim sayılır." Omuz silktim. "Her neyse, güzel bir şeyler giymek istiyorum - çok şık değil ama kot pantolon ve tişört kadar da rüküş değil."

"Benim bir şeyimi ödünç almana izin verirdim ama çok şişmanım." Saate doğru baktı. "Daha iyi bir fikrim var. Arkadaşım Helena kasabadaki butiğin sahibi. Oldukça erken kapanıyor. Fazla vaktimiz yok ama eminim bizim için biraz daha geç açacaktır. Sana güzelliğini vurgulayan ama abartılı olmayan bir şey alacağımızdan emin oluruz."

Ondan fazla bir şey istemezdim ama istediğimde Bayan Angelini her zaman yardımına koşardı. Şu anda içimde kabaran duyguları engellemeye çalıştım, çünkü onun beni kurtarmaya gelmesi bana yine tam olarak bir annenin yapacağı bir şeyi hatırlattı.

CHAPTER 5

Leo

Parça 5: Chris de Burgh'den "The Lady in Red"

Ağır kovayı evin içine taşıyarak, "Lütfen bana ıstiridyeler pişirmeyi bildiğini söyle" dedim. Sigmund gözlerini kıstı. "Tanrı aşkına buraya ne getirdin?"

"Felicity ve ben bunları aramak için tekneyle açıldık." "Tekne mi?"

"Evet. Dışarıya bir bak. Siz dışarıdayken geldi. Kiralık tabii ki." "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki." Gülümsedim. "Evet."

"Babanın yatına binmek dışında hayatında ne zaman bir tekneye dokundun?" "Narragansett'te geçirdiğim bu zaman tamamen yeni şeyler keşfetmekle ilgili Sigmund."

"Ve eminim ki bugün bu tekneyle amaçladığınız şey tam olarak *suyu* keşfetmekti, değil mi?"

"İyi vakit geçirdik."

"O balığı kasıklarına attıktan ve dün geceki randevumuzla alay ettikten sonra onu unutacağını umuyordum."

"O randevuyla ilgili tek alay konusu beyin ölümü gerçekleşen konuşmaydı."

"Tamam, şimdi ne olacak? Bunları nasıl pişireceğimi öğrenmek zorunda kalarak Woo Carrot Top Operasyonu'na mı dahil oldum?"

"Sen aşçısın. Senin işin bu. Beni utandırmayacak bir şeyler bul." "Bunun için bana çok borçlanacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım tüm bu yolculuğun faturasını ödemek bir şey ifade etmiyor, öyle mi?" "Sağlam nokta."

"Ona ıstakoz yiyeceğimizi de söyledim."

"Yani ikiniz için bir deniz ürünleri ziyafeti mi hazırlamam gerekiyor?"

"Ben gidip ıstakozları getireyim. Sen de bu ıstiridyelerle ne yapacağını düşün."

Dükkâna gidip üç adet bir kiloluk ıstakoz aldıktan sonra eve döndüğümde Sigmund'un bazı ıstiridyeleri kabuklarından ayırdığını ve küçük parçalara böldüğünü gördüm. Biraz da Portekiz sosisi almam için bana mesaj atmıştı.

"Onları dilimleyerek ne yapıyorsun? Onları kırıp açmamız ve öyle yememiz gerektiğini sanıyordum?"

"Kızıl saçlıya yapmak istediğin şey bu mu? Onu ikiye bölüp yemek mi?" Kıs kıs güldü. "Lütfen durur musun?"

"İmalarım neden birdenbire seni bu kadar rahatsız etti?"

"Çünkü ona olan ilgimin seksle hiçbir ilgisi yok." Bu kısmen bir yalandı. "Yani, ben

ama her şey bundan ibaret değil." Alnımdaki teri sildim. "Her neyse, soruma cevap ver. O istiridyelere ne yapıyorsun? Neden kabuklarında değiller? Onları mahvetmesen iyi olur."

"Bu tarifiñ adı dolma. Pippi Uzunçorap'ı doldurmak istediğimizi düşünerek bunun uygun olduğunu düşündüm."

Gözlerimi devirdim. "Cidden, ne dolduruyorsun?"

"Sakin ol. Bu yüzden sana sosis aldurdım."

"Lütfen bana sosisin de bir tür hastalıklı cinsel şey olmadığını söyle?"

"Hayır, seni lanet olası otuzbirci. Şimdi kirli zihne sahip olan kim?"

"Açıkçası sana güvenmiyorum."

"Sosis, istiridyeler ve biraz ekmek kırıntısıyla karıştırılacak, sonra kabuklarına geri konulacak ve pişirilecek. Sizinle alay etmek ya da yemeğimizi sabote etmek için çalıştığımı düşünmenize rağmen, görünüşe göre bu oldukça popüler bir yöntem."

Biraz rahatladım. Ona daha fazla güvenmeliydim. Nadiren berbat ettiğİ tek şey yemekti.

Saate baktığımda Felicity'nin sekizde gelmesine fazla zaman kalmadığını fark ettim. Giysilerim hâlâ bugün yaptığımız gezintinin tuzlu okyanus kokusunu taşıyordu. Sigmund'u mutfakta bırakarak duş almak ve giyinmek için yukarı çıktım.

Aşağıya döndüğümde tezgahlar boştu. "Yemek nerede?"

"Sakin olur musun? Hiçbir şeyi mahvetmedim. Dolmalar fırında. Ve istakozlar kaynıyor.

Sen hariç her şey kontrol altında. Taşaklarını sakınleştir."

"Ayrıca, bu gece ona götlük yapmasan olmaz mı? Çok şey mi istiyorum?"

"Hata yapmayacağıma söz veremem. Ama deneyeceğim. Tabii tamamen gitmemi tercih etmezseniz?"

"Hayır. Ona grup olarak bir araya geleceğimizi söyledim. Onu korkutmak istemiyorum. Bunun bir randevu olması gerekmiyor."

"Ah. Ne yaptığını anlıyorum. Çok zekice. Onu artık onunla çıkmak istemediğine inandırarak kandır, bir yandan da onu yavaşça cezbet."

Kapı zili çaldı.

"Bu o şimdi. Terbiye düğmeni aç."

Tekrar tekrar göğsüne bastırdı. "Kahretsin. Sıkışmış olmalı. Görünüşe göre şansın yok."

İçimi çektim ve ön kapıya gittim. Kapıyı açtığımda nefesim neredeyse vücudumu terk edecekti.

Alev alev yanan saçları aşağıya dökülmüş, uzun, gevşek dallar halinde şekillendirilmişti. Resmi olmayan, daha ziyade ince pamuktan yapılmış ve boynunda bir kravat bulunan parlak kırmızı bir elbise giymişti. Kısa, sade ve son derece seksiydi, uzun bacaklarını vurguluyordu. Dudakları da aynı tonda kırmızıya boyanmıştı. Bu onun için farklı bir görünümdü ama ben bayıldım. En sevdiğim yanı, çillerin göğsünden aşağıya doğru ne kadar uzandığını ilk kez görebilmemdi.

"Felicity, sen..." Boğazımı temizledim. "İnanılmaz."

"Teşekkür ederim. Bir kez olsun gerçekten şık giyinirsem iyi olur diye düşündüm. Bilirsiniz, tam Mary Poppins değil, tam erkek fatma da değil, ortalarda bir yerde."

"Nasıl giyinirsen giyin çok hoş görünüyorsun. Ama bu gece özellikle göz kamaştırıcısın." Başımı salladım, o kadar büyülenmişim ki onu içeri davet etmediğimi fark ettim. "İçeri gel. İçeri gel."

Fuayeye girdiğinde derin bir nefes aldı. "Bir şeyler güzel kokuyor." "O...

dolma mı yapıyor?"

"Oh, evet. İyi seçim."

Onları duymuş olması beni rahatlattı.

Mutfağa girdiğimizde kuzenimin gözleri büyüdü. "Felicity, kesinlikle muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sanırım bu bana söylediğiniz ilk güzel şey olabilir."

"Bunu hak ettim."

İltifatı beni kızdırdı. Ve şimdi ona bakış şekinden de hoşlanmıyordum, sanki bunca zamandır benim ne olduğumu nihayet görüyordu. Ama kırmızı bir elbise ya da bol bir tişört giymiş olması benim için fark etmiyordu; o çok güzeldi.

"Sana ne içireyim?" diye sordum.

"Beni şaşırt." Gülümsedi.

Memlekette deniz ürünlerinin yanında hep beyaz şarap ikram edilirdi, ben de bu akşam için en iyi seçeneğin bu olabileceğini düşündüm. Sonra soğuyan Dom Pérignon şişesini hatırladım ve onun yerine onu açmayı tercih ettim. İki flüt hazırladıktan sonra birini ona uzattım ve bir yudum almasını izledim. Dudaklarını yaladığında, sıkimin hareket ettiğine yemin edebilirim.

"Mmm... İyi seçim. Şampanyaya bayılırım. Teşekkür ederim."

Sigmund fırını açtı ve ıstiridye kabuğu dolması tepsisini tezgâha koydu. İtiraf etmeliyim ki çok lezzetli görünüyor ve kokuyorlardı.

Felicity başını tepsinin üzerine eğdi. "Daha önce hiç dolma yapmış mıydın Sig?"

"Bu benim ilk seferimdi."

"Etkileyici."

"Eğer yemek kalbine giden yolsa, kuzenimin hiç şansı yok." Güldü. Omzumu okşadı.

"O harika bir tekne kaptanı. En azından buna sahip."

Boğazımı temizledim. "Aslında söylemek istediği, Nan gibi sürdüğüm için direksiyonu benden almak zorunda kalmadan önce iyi bir çaba gösterdiğim."

Şampanyasının arkasından gülümsedi. Gülümsemesini severdim, özellikle de bana odaklandığında.

Kafamın içindeki ses sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. "*Ne yapıyorsun?*" Cevap kesinlikle şuydu: Olmaya hakkım olmayan birine aşık oluyordum. Sadece nasıl duracağımı bilmiyordum. Olumsuz sesi uzaklaştırdım.

Sigmund buzdolabından bir bira aldı. "Biliyor musun, masayı hazırlasan ölmezsin Leo."

Haklıydı. En azından bunu yapmayı teklif etmeliydim. Biraz dikkatim dağılmıştı.

Felicity bardağını tezgâhın üzerine koydu. "Yardım

edebilirim." "Hayır, sen misafirsin. Böyle bir şey

yapmayacaksın," dedim.

Dinlemedi ve tabak bulmak için dolapları karıştırmaya başladı. Sonunda masayı birlikte kurduk.

Her şeyi yerleştirdikten ve koltuklarımıza yerleştikten sonra Felicity sanki bir şey kaçırıyormuşuz gibi etrafına bakındı.

"Önlükleriniz var mı?"

Kuzenim dehşetle baktı. "Önlük mü? Bebek önlüğü gibi mi? Hayır. Korkarım hayır."

"Evet. İstakoz oldukça dağınık olabiliyor." Ayağa kalktı ve üç bulaşık beziyle geri dönmeden önce mutfakta kayboldu.

Masanın benim tarafıma geldi ve havlulardan birini gömleğimin üst kısmına sıkıştırdıktan sonra eliyle hafifçe okşadı. Bu basit dokunuş içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Daha sonra diğer havluyu Sigmund'a uzattı ve üzerine koymayı ihmal etti. Bu beni son derece memnun etti. Kuzenim havluyu görmezden geldi ve onsuz yemeye başladı.

Yemeğe birkaç dakika kala, Felicity'nin ıstakozu hassas bir şekilde açmaya yabancı olmadığı ve ortalığı dağıtmaktan kesinlikle korkmadığı anlaşıldı.

Kabuklardan birinin suyunu emdi. "Bu harika. Teşekkür ederim. Her gün ıstakoz yiyemiyorum. Bu özel bir ikram."

"Yerel bir lezzet olduğunu düşünürsek, her zaman yemeniz gerektiğini düşünmüştüm," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bayan Angelini'nin deniz ürünlerine alerjisi var. Kocasını öldürmeden önce bir deniz ürünleri restoranları zinciri sahibi olduğu için bu son derece ironik bir durum. Ama biz hiç ıstakoz yemeyiz ve ben de tek başıma olduğumda genellikle ıstakoz yemem, çünkü oldukça pahalı."

Onun sözleri bir uyanış çağrısıydı. Herkes istediği zaman istediği şeyi yeme lüksüne sahip değildi. *Seni aptal Leo*. Muhtemelen beni başka bir gezegenden geliyormuşum gibi gördü.

"Özür dilerim. Bunu söylemem aptalcaydı. Elbette ıstakoz pahalıdır."

"Hiç de aptalca değil. Bayan Angelini zengin biri. İstesem bana her zaman ıstakoz alır. Ama onun önünde yemekten hoşlanmam. Ayrıca onun cömertliğinden faydalanmamaya çalışıyorum. Bana okul için para vermeye çalışıyor ama bunun için para ödemesi gerektiğini düşünmüyorum. Her zaman kendi yolumu kendim ödemekte ısrar ettim. Bunu yapabileceğimi bilmek beni daha güvende hissettiriyor."

Başımı salladım. "Eminim çoğu insan bundan faydalanırdı."

"Hiçbir yerde rahat edemiyorum. Birine güvenmeye başladığınızda ve o kişi gittiğinde ne olur? Kendi başınızın çaresine bakabilmeniz gerekir."

Yardım kabul etmek istememesinin ardındaki derin anlamı fark ettiğimde göğsüm daraldı. Hayatındaki yardımcıları onu hep terk etmişti. Alışık olduğu şey buydu ve bu kadar güçlü olmasının nedeni de buydu.

Sigmund'un kabuğundan üç yüz dolarlık gömleğine bir ıstakoz suyu fişkirince ortam kısa sürede aydınlandı.

"Saçmalık!" Kendine bakarken bağırdı. "Sana söylemiştim demeyeceğim." Felicity güldü.

Umursamıyormuş gibi davrandı ama yüzündeki huysuz ifadeden örtünmediği için pişman olduğunu anladım.

Yemeğin geri kalanını Felicity'ye Harvard'da hayatın nasıl olduğu gibi merak ettiğim şeyleri sorarak geçirdim. Orada Extreme Frisbee takımının bir üyesi olduğunu öğrendim. Daha çok avukat olma planlarından bahsetti, böylece bu fırsatı insanlara yardım etmek için kullanabilecekti. Ne istediğini ve oraya nasıl ulaşacağını çok iyi biliyordu. Onun bağımsızlık arzusuna hayranlık duydum ama aynı zamanda başka kimseye ihtiyaç duymamasının kendini koruma isteğinden kaynaklandığını da fark ettim.

Beni ters köşeye yatırdığında içim cız etti.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi. "Bana İngiltere'deki durumunuzdan biraz daha bahsedin."

"Yaşadığınız yer nasıl bir yer?"

"Kırsal kesim çok güzel ama hafta sonları Londra'ya kaçıyorum. Buraya gelmek için ayrılmadan önce günlerim çoğunlukla babamın gölgesinde geçiyordu."

"Üniversiteye gittin, değil mi?"

Sigmund onun sorusuyla fazlasıyla eğlenerek homurdandı. "Bundan nasıl şüphe duyduğunu anlayabiliyorum."

Ona döndü. "Bunu bir hakaret olarak algılamak istemedim. Sadece bundan hiç bahsetmedi ve ben de varsaymak istemedim."

"Evet, üniversiteye gittim." Sigmund'a ters ters baktım. "Benim konumumdaki birine pek çok şeyin el altından verilmesine rağmen, yüksek lisansımı London Business School'dan aldım."

"Güzel." Başını ne eğdi. "Babanın kaç tane mlk var?" "Dürüst olmak gerekirse sayılamayacak kadar çok."

Sigmund, "İngiltere'nin yarısı nüfusun yüzde birinden daha azına ait," diye açıkladı.

"Tanrım, bu muazzam bir sorumluluk ve eminim çok fazla baskı demek."

"Ayrıca bu yüzden bizim ormandaki uygun kadınların yarısı ona pençelerini geçirmeye alışıyor."

Kuzenim ekledi.

"Ben de bunun sadece görünüşümle ilgili olduğunu düşünüyordum," dedim, her geçen saniye daha da sinirlenerek. "Gerekli olmamasına rağmen haber verdiğin için teşekkür ederim."

Felicity koltuğunda kıpırdanarak, "Aslında tüm bunları bilmek biraz ilgimi çekiyor," dedi. "Evde seni bekleyen bir dizi sosyete kızı falan mı var?"

Sigmund birasından bir yudum almadan önce, "Ailesinin uygun gördüğü biriyle evlenmek zorunda," dedi.

Neden şimdi bu konuyu açsın ki?

Yüz ifadesi karardı. "Görücü usulü evlilik gibi mi?"

"Hayır," diye açıkladım kuzenim başka bir şey söyleyemedi. "Görücü usulü evlilik değil. Bunu asla kabul etmem. Nihayetinde karar bana ait. Ama beklentim her zaman benzer geçmişe sahip biriyle evlenmem yönündeydi."

"Yapmazsan ne olur?"

Sigmund kıkırdadı. "Ailesi muhtemelen onu evlatlıktan reddeder." "Bu doğru değil," diye karşılık verdim.

Gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

Bunu neden yaptığını biliyordum. Felicity'nin peşinden gitmeme en başından beri karşıydı ve işleri rayından çıkarmaya çalışıyordu. Anlattıklarının bir *kısmı* doğru olsa bile, tepelere kaçmadan önce onunla biraz zaman geçirmeyi umuyordum.

"Bu gece bir yere gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır, aslında. Hiç planım yok."

Ona ters ters baktım.

O tabağını mutfağa götürdükten sonra ben de önce Felicity'ninkini sonra da kendiminkini aldım. "Hemen döneceğim," dedim ona. "Size biraz daha şampanya getireyim mi?"

Başını salladı, konuşmamızdan biraz rahatsız olmuş gibiydi. "Hayır, teşekkür ederim."

Mutfakta dişlerimi sıktım ve "Onu korkutup kaçırmakla iyi iş çıkardın" diye fısıldadım.

"Sana bir iyilik yapıyorum. Onunla bir geleceğin olmadığını çok iyi bildiğin halde onu umutlandırmak ne kadar adil? Bu gece buraya nasıl geldiğine bir bak. Belli ki etkilemek için giyinmiş ve artık elde edilmesi zoru oynamıyor."

"Bazı şeyleri manipüle etmeye hakkın yok. Durumum hakkında ona karşı dürüst olmayı planladım."

Ama bir akşam yemeğinde her şeyi ortaya dökmek sana düşmezdi."

Felicity elinde boş midye kabuklarıyla dolu tepsiyle odaya girdi. Yüzündeki endişeli ifadeden az önce söylediğimiz her şeyi duyduğunu ya da tartıştığımızdan şüphelendiğini anlayabiliyordum.

"Lütfen oturun ve rahatlayın," dedim avucumu uzatarak. "Bununla ben ilgileneneğim." "Sorun değil," diye ısrar etti.

Birlikte masadaki her şeyi sessizce mutfağa getirdik. Sonra sırayla lavaboda ellerimizi yıkadık.

Ona bir havlu uzattım ve "Biraz arkaya gidelim, olur mu?" dedim.

"Elbette."

Şampanya kadehlerimizi, Dom şişesini ve buzdolabından çilekleri alıp dışarı taşıdım.

Arka güverteye çıktığımızda "İyi misin?" diye sordu. "Elbette."

Her şeyi bir masanın üzerine koydum. "Neden sordun?"

"Evdeki hayatın hakkında sorular sorduğumda rahatsız görünüyordun, özellikle de Sig

sizin adınıza konuşmayı kendine görev edindi. Neden kim olduğunuzdan utanıyor gibisiniz?"

"Çünkü bu benim kim olduğum *değil*. Kim olduğumun geldiğim yerle ya da benden beklenenlerle hiçbir ilgisi yok." Ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

"Özür dilerim. Haklısın. Bunu söylemek için aptalca bir yoldu. Demek istediğim... hayatınız normalden farklı olduğu için hiçbir şeyi saklamak zorunda hissetmemelisiniz. Aslında çoğu insan oldukça etkilenecektir."

"Siz çoğu insan gibi değilsiniz, değil mi? Bunların hiçbiri sizi zerre kadar etkilemiyor. Aslında, sizi daha iyi tanımak için caydırıcı bir unsur."

Sessiz kaldı, ne doğruladı ne de yalanladı.

Nefes verdim. "Hayatımın ikilemi her zaman benim ne istediğimle ailemin benim için ne istediğini dengelemek olmuştur. Genellikle ikincisi kazanır." Yıldızlı gökyüzüne baktım. "Pek çok açıdan şanslı olduğumu biliyorum ama keşke normal bir hayat yaşayabilsem, kendi mutluluğum söz konusu olduğunda başkalarını hesaba katmak zorunda kalmasam dediğim günler de oluyor. Bugün seninle o suyun üzerindeyken uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum." Başımı salladım. "Kusura bakma. Bu gece terapistim olmak için kayıt yaptırmadın. Seni eğlendiriyor olmam gerekiyordu."

Felicity elini göğsünün üzerine koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Birlikte geçirdiğimiz onca kısa zaman içinde bu an en sevdiğim an. Bugün gerçek seni tecrübe ettiğimi hissediyorum. Savunmasız tarafını. Savunmasızlık... seksidir."

"Seksi, ha?" Güldüm. "O zaman ağlamaya başlayayım mı?" "O kadar ileri gitmene gerek yok."

"Tamam." Gülümsedim.

Gözlerimiz kilitlendi ve onu öpmekten başka bir şey istemedim.

Titredi. "Bu gece düşündüğümünden daha soğuk. Bir kazak getirmeliydim."

"Hemen döneceğim." İçeri koştum ve ceketlerimden birini aldım.

Güverteye döndüm ve onu omuzlarına sardım. "Teşekkür ederim. Bu çok tatlıydı."

"Şey..." Sırıttım. "Taşaklarının donmasını istemem."

CHAPTER 6

Felicity

Parça 6: Paula Abdul'dan "Blowing Kisses in the Wind"

Bunu bildiğine inanamıyorum. "Beni Google'da arattın. Tebrikler."

"Beni reddettiğin gün, kendimi biraz kötü hissediyordum. O gece yüzüne bakmayı özledim. Yani, evet. İnternete girdim, adınızı arattım ve o beklenmedik altın küpünü buldum." "Bu benim tek şöhret iddiam."

"Histerikti."

"Cidden, insanların nesi var? Hiç hayatları yok. Yani, komikti, ama değildi komik. Milyonlarca tık almak için mi?"

"Sadece söylediklerin değildi. Canlı yayında olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren o acayip sevimli ifadeydi. Ayrıca güzel olduğun da bir gerçek. Bu yüzden viral oldu."

"Kendimi o şekilde görmüyorum," dedim. "Hiçbir zaman da görmedim." "Bu gerçeği değiştirmez."

"Herkesten farklı göründüğümü hissediyorum. Demek istediğim, kıvılcı saçlı ve vücudunun her yerinde çiller olan başka insanlar da var. Ama günlük olarak kaç kişiyle karşılaşıyorsunuz? Çok az. Biz nadir bir türüz."

"Kesinlikle. Eşsiz bir güzelliğe sahipsin. Ama seni diğerlerinden ayıran sadece tenin ve saçların değil. Gözlerin, gerçek bir merak ve ilgiyle her şeyi delip geçen bakışların. Sadece onlara bakarak içindeki iyiliği görebiliyorum. Ve sevdiğim pek çok özelliğin var. Burnunun ortasında hafif bir çıkıntı var. Dudakların ve ruj sürmediğinde bile doğal kırmızı rengi. Ve evet, çillerin. Onlardan hiç bahsetmeyeyim. Onlar benim zayıflığım."

Yanaklarımın ısındığını hissederek gözlerimi devirdim.

"Sen delisin." "Senden *delicesine* etkileniyorum, evet."

Açıkça itiraf etmesi tüm bedenimin ısınmasına neden oldu. Başımı eğmek zorunda kaldım çünkü bu çok fazlaydı - sadece bana bakma şekli değil, aynı zamanda ondan inanılmaz derecede etkilendiğim için. Leo sadece yakışıklı değildi. Tepeden tırnağa kavurucu bir ateşi vardı. Ona baktıkça kendimi daha da kontrolden çıkmış hissediyordum. Beni öpmesini o kadar çok istiyordum. Gözlerim onun dolgun dudaklarına her takıldığında, dilimin onları tatma ihtiyacıyla vızıldadığını hissedebiliyordum.

"Az önce söylediklerim seni rahatsız mı etti?"

Ceketini omuzlarımda düzelterek, "Benim hakkımda söylediklerin değil. Beni nasıl hissettirdiğin, benim de senden nasıl etkilendiğim. Bu çok karşılıklı."

Nefesi kesilir gibi oldu ve cevap veremeden daha fazla şampanyaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Masanın üzerindeki şişeye uzandım. "Biraz daha içmemin sakıncası var mı?"

"Bana bırak," dedi doldururken. "Çilek ister misiniz?" "Elbette."

Hemen bardağımın yarısını indirdim.

Leo bana bir tane uzatmak yerine bir çilek aldı. Gözlerinde bir parıltıyla çileği dudaklarının arasına yerleştirdi ve dişlerinin arasından konuştu. "Gel de al."

Ciddi mi bu adam? Yapıp yapmamayı düşünürken avuçlarım terlemeye başladı. Kalbim hızla çarparak eğildim ve çileği almak için dişlerimi dikkatlice kullandım. Dudaklarımız birbirine değmedi bile ama düzensiz nefes alış verişlerinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu da vücudumda bir sarsıntı yarattı.

"Vay anasını. Bunu yapacağını düşünmemiştim." Dudaklarını yaladı.

Meyveyi çiğnerken yere baktım ve aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ettim. Çünkü bu mu? Az önce yaptığım şey? Bu hiç bana göre değildi. Yine de çok erotikti. Leo o kadar sarhoş ediciydi ki muhakeme yeteneğimi bozdu. Dikkatli olmalıydım, çünkü kendimi incinmeye hazırlıyordum. Bayan Angelini biraz rahatlamam gerektiğini düşünüyordu. Ama bu gece kendimi bırakmış gibi hissetmiyordum. Duygularımın bu adamla birbirine karıştığını hissediyordum. Kaçınılmaz olarak gidecek olan biriyle sadece şimdiki zamanın tadını çıkarabileceğimden emin değildim.

Önümüzde hâlâ yaz olmasına rağmen tek düşünebildiğim buydu.

"Daha ne kadar bana değil de ayaklarına bakmayı planlıyorsun?" Leo sordu.

Sonunda gözleriyle buluştum ve başımı salladım. "Özür dilerim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bayan Angelini'ye seni reddettiğimi, çünkü ayrılacak biriyle çıkmanın iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü söylediğimde, bana boş vermemi, gelecekte olabilecekler hakkında bu kadar endişelenmememi önerdi. Bu gece bunu denemeye karar verdim. Ama bunun benim doğamda olduğunu sanmıyorum. Çünkü sen burada karşımda dururken, benim kendimi bırakmam gerekiyordu ama benim tek düşünebildiğim şey şimdiden üzgün olduğum gerçeği ve sen daha gitmedin bile." Gözlerimi şampanyaya diktim. "Seninle birlikte olmanın tadını çıkaracak kadar uzun süre kendi kafamdan çıkamıyorum."

"Sen akli başında ve pratik birisin. Bunda yanlış bir şey yok." "Bunda yanlış bir şey yok, ama bu hayatı çok sıkıcı hale getiriyor."

"Harvard'dan mezun oldun, usta bir tekne kaptanı ve balıkçı kadınsın, Frizbi oyuncususun, viral bir süper yıldızdan bahsetmiyorum bile - bunlar benim için sıkıcı olmaktan çok uzak." Sırıttı.

Gülümsedim. "Benden hoşlanıyorsun çünkü alıştığından farklıyım."

Bakışları içimi yakarken gülümsemesi soldu. "Senden hoşlanıyorum çünkü sen sensin. Sadece nasıl görüldüğünden değil, *bana* nasıl baktığından. Beni olduğum kişi olarak görüyorsun, unvanımı, sosyal statümü ya da nereden geldiğimi değil. Ama bundan da öte, güzel olduğun kadar zeki ve gerçeksin. Tanrım, Felicity, seninle tanıştığımdan beri başka hiçbir şey düşünmedim." Yüzümü incelemeye devam etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse Sig'in orada söylediği bazı şeyleri düşünüyorum."

"Pekâlâ." Yutkundu. "Ne gibi sorularınız var?"

"Diyelim ki ailenize bu yaz Rhode Island'da bir kızla tanıştığınızı söylediniz. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun.

Tepkileri ne olur?"

Çenesini kaşıdı. "Sanırım dürüst bir cevap istiyorsun." Başımı salladım.

"Onlar -özellikle de annem- hayatımı çok zorlaştırırlardı. İngiltere'ye yerleşmemi ve babamın mirasını devam ettirmeye odaklanmamı istiyorlar, yaşadıkları balonun dışındakilere odaklanmamı değil."

Yutkundum. "Peki varsayımsal olarak, burada Amerika'da ya da başka bir yerde biriyle tanışsanız

ve onu İngiltere'ye götürseniz, bu onlar için kabul edilemez mi?"

Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Beni durduramazlar ama o kişinin hayatını zindan edebilirler. Ve ben değer verdiğim birini tüm bunlara maruz bırakmak istemem. Bu adil olmaz. İşte cevap bu. Onların nasıl olduklarını, nasıl davrandıklarını ve beklentilerini değiştiremem."

Yenilgi üzerime çöktü. "Sorularım çok müdahaleci olduysa özür dilerim. Demek istediğim, biz sadece

bir randevu..."

Gülümsedi. "Yani bu bir randevu *mu*?"

Gözlerim büyüdü. "Olmaması mı gerekiyordu?"

"Takılıyorum. Seni korkutmak istemediğim için öyle demeyecektim. Ama kesinlikle bir randevu olmasını istemiştin."

"Oh." Ayakkabılarıma baktım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Başımı kaldırıp duruşumu düzelttim. "En son ne zaman bir erkek arkadaşın oldu?"

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Kadehi yere bırakmadan önce son şampanyamı da bitirdim. "Üniversitedeki ilk yılımda, yaklaşık bir yıl boyunca çıktığım bir adamla -Finn- tanıştım. Sonunda okulun baskısını kaldıramadı ve okulu bıraktı. Ciddi anksiyete sorunları vardı. Ve bu berbat bir şeydi çünkü kalması için yeterli bir sebep olduğumu umuyordum ama birinin içsel bir mücadelesi olduğunda bazen yapabileceğiniz hiçbir şey olmuyor. Bunu asla kişisel algılamadım çünkü ne olduğunu anlamıştım. Yine de gidişi berbattı. Ondan sonra okula daha da fazla odaklandım. İkinci yılımda Frizbi takımına katıldım ve kendimi yalnız kalmanın en iyisi olduğuna ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hâlâ da öyle sayılırım."

"Daha sonra başka biriyle çıkmadın mı?"

"Hayır. Lisede de ciddi bir erkek arkadaşım vardı ama üniversiteden önce ayrıldık. Yani iki ilişkim oldu. O zamandan bu yana arada bir erkeklerle çıktım. Ama hiçbirisi birkaç randevudan fazla sürmedi. Önemli bir şey olmadı, anlıyor musun?"

"Önemli olan hiçbir şey..." diye mırıldandı. "Bunu anlayabiliyorum. Ben de kendi payıma düşen kadınlarla birlikte oldum. Ama hiçbirinin önemli olduğunu söyleyemem." Bana doğru birkaç adım attı. "Birbirimizi çok az tanıdığımızı biliyorum. Ama tanıştığımız andan itibaren bir şekilde benim için *önemli olduğunu* anladım Felicity. Kulağa garip geliyor mu?"

"Bütün bu olanlar biraz tuhaftı." Benden açıkça hoşlandığı gerçeği olmasaydı ulaşılmaz olduğunu varsayacağım bu çarpıcı adama bakarken güldüm. "Kötü anlamda değil. Sadece farklı bir deneyim. Ve bu geceyi çok ciddi bir şeye dönüştürdüysem özür dilerim. Eğleniyor olmamız gerekiyordu."

"Geleceği düşündüğün için deli değilsin. Bununla benim ayrılmamı kastediyorum. O kadar da uzakta değil. Bunu görmezden gelmeyi ya da kabullenmeyi seçebiliriz ama bu sonsuza kadar burada olmayacağım gerçeğini değiştirmez. Sonuç olarak, kalbini korumak için her hakka sahipsın, tıpkı benim onunla oynamaya hakkım olmadığı gibi. Bu akşam yemekte, hayatındaki herkese geçici bir oyuncu olarak baktığından bahsederken..." Göğsünü işaret ederek durakladı. "Bu beni çok etkiledi. Çünkü hayatına girip seni inciterek çıkan başka bir insan olmak istemiyorum. Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

Midem düğüm düğüm olmuştu. "Evet, yani bu durum biraz berbat, değil mi?"

"Bunu beklemiyordum, burada gerçekten daha iyi tanımak, birlikte vakit geçirmek istediğim birini bulmayı. Bu planın bir parçası değildi." Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Aynı zamanda, keşke seninle bu yolculuğun son ayağında değil de en başında tanışmış olsaydım."

Eğilip beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki. Ama öpmemesini de umuyordum. Yumuşak bir akşam esintisi onun leziz, erkeksi kokusunu bana doğru gönderirken kalbimdeki karmaşa yırtıldı. Bu sessizlik anının bir yol ayrımı olduğunu hissediyordum; kalbimin kırılmasından kaçmak mı yoksa ateşe balıklama dalmak mı istediğime karar vermem gereken bir yol ayrımı. Nihayetinde

korku kazandı.

Söyle. "Sanırım birbirimizi görmeye devam etmememiz en iyisi," dedim sonunda. "Ne zaman seninle birlikte olsam göğsümün içinde bir şey hissediyorum. Ve bu bana işleri daha fazla uzatmamamız gerektiğini söylüyor.

daha fazla."

Gözlerimin içine derin derin baktı, sonra elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Bunu hisset. Sanırım aynı şeyi hissediyor olabiliriz."

Kalbi elime karşı çok hızlı atıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Seninle olduğum neredeyse her an olan şey bu. Bu nedenle, tüm bu olanlar hakkında haklı olabileceğinden korkuyorum... her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de."

Elimi çektim ve kendime baktım. "Bu kırmızı elbisenin beni sihirli bir şekilde bir geceliğine kaygısız bir kadına dönüştüreceğini umuyordum."

"Olduğundan başka biri olmanı istemiyorum Felicity."

Eklenen her saniye ayrılmamı daha da zorlaştırıyordu ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. "Sanırım eve gitmeliyim."

Yüzündeki hayal kırıklığı çok açıktı. "Bu gece garipleştiği için özür dilerim."

"Garip değildi. Gerçektir. Dürüstlüğünü çok takdir ediyorum. Ve yemek harikaydı. Sig'e benim için teşekkür et."

Ben uzaklaşmaya başlayınca o da beni takip etti. "Bu kadar mı yani? Birbirimizi hiç görmeyecek miyiz? Sadece arkadaş olarak bile mi?"

Yüzümü ona döndüğümde gözlerim acıdı. "Bence bunu yapmazsak daha kolay olur." Bir cevap arıyormuş ama bulamıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Arabamın park edildiği garaj yoluna doğru sessizce yürümeye devam ettik. "Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi sonunda.

"Tamam..."

"Gitmeden önce seni bir kez daha görmek istiyorum, sadece çay içmek için bile olsa. Okula ne zaman gideceğini bilmiyorum?"

"Muhtemelen Ağustos sonu."

"Bu bizim de ayrılacağımız zamana denk geliyor. Elimizde kesin bir gün yok. Hâlâ belirsiz. Ama sorun olur mu? Yaz sonunda birbirimizi bir kez görsek?"

Bunun nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama yine de hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım. "Evet. Sorun olmaz." Telefonuma bakarak gülümsedim. "Birbirimizin numarasını bile bilmediğimizi yeni fark ettim."

"Körfezde seyahat etmek için bir tekneniz varken numaralara kimin ihtiyacı var, değil mi?" "Bu doğru. Saatte on mil uzaklıkta bir tekne yolculuğu mesafesindeyim."

Göz kırptım.

"Yüzersem daha hızlı olabilir, değil mi?"

Havadaki gerilim her saniye daha da artıyordu.

"Alabilir miyim?" Telefonuma uzandı ve numarasını girdi. Telefonu tekrar elime verdiğinde parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirdi. Bu dokunuşun sıcaklığı tüm vücudumda yankılandı. Hayatımda birinin beni öpmesinden hiç bu kadar korkmamıştım. Eğer yollarımız ayrılıyorsa, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyordum. Bu beni rahatsız ederdi. Yine de bunu arzuluyordum.

Ama ne yazık ki, yaklaşmak yerine elimi bıraktı ve soğukluk içeri sızdı. Ona ceketini geri verdikten sonra arabamın kapısını açmak için acele ettim.

Leo durup içeri girmemi izlerken asık suratlı görünüyordu.

Kontağı çevirdim ve el salladım. Leo elini ağzına götürüp bana yavaş ve nazik bir öpücük kondurduğunda kalbim sıkışmıştı. *İşte oradaydı.* Bana vermek istediğinden emin olduğum ama

vermemeyi seçtiği öpücük. Fiziksel olarak dudaklarıma hiç ulaşmamış olsa bile onu el üstünde tutacaktım. Kalbime ulaşmıştı.

Doğru kararı verdiğimi biliyordum ama arabayla uzaklaştıkça kendimi daha da huzursuz ve eksik hissediyordum.

CHAPTER 7

Leo

Parça 7: Neil Diamond'dan "Hello Again"

Eve girdiğimde kuzenim "Kırmızı Başlıklı Kız nerede?" diye sordu.

"Gitti."

"Gitti mi? Nereye gitti?"

Acı hissederek dişlerimi sıktım. "Eve gitti. Bitti. Onu korkutup kaçıрма planın işe yaradı.

Şimdi mutlu musun?"

Gözleri şok içinde açıldı. "Yemekte söylediklerim yüzünden mi gitti?"

"Niyetin bu değil miydi?" Bağırdım. "Onu korkutup kaçırmak için tüm kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek mi? Benden bunu detaylandırmamı istedi ve bu da benim ayrılmamdan sadece o zarar görecekse birbirimizi görmeye devam etmemizin ne kadar mümkün olduğu hakkında bir konuşmaya yol açtı. Bu ilişkiyi başlamadan bitirmenin en iyisi olduğu sonucuna vardı."

"Ve bunun en iyisi olduğunu düşünmüyor musun?"

Muhtemelen en iyisi *buydu*. Ama doğru ya da yanlış olması onun hakkındaki hislerimi değiştirmiyordu. "Kaçınılmaz sondan önce onunla biraz zaman geçirmeyi umuyordum. Nihayetinde onun kararına katıldım. Ancak bunların hiçbirisi onun ve benim dışımda hiç kimse tarafından etkilenmemeliydi."

"Şey, özür dilerim. Niyetim onun gitmesini sağlamak değildi."

Kızgınlığın da ötesinde, yanından geçip odama doğru ilerledim. Bir şeyleri sürdürmemekle muhtemelen doğru kararı verdiğimizizi biliyordum ama bu doğru *gelmiyordu*. Çok az tanıdığım biri için nasıl bu kadar üzülebilirdim? İçgüdülerim bana önemli birinin gitmesine izin verdiğimi söylüyordu.

Bunun beni Amerika'daki son molamın tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin veremezdim çünkü İngiltere'ye kafam rahat bir şekilde dönmem gerekiyordu. Açık ve basit, hoşuma gitse de gitmese de Felicity'yi unutmam gerekiyordu.

İki hafta geçti. Nasıl baktığınıza bağlı olarak, dikkatimi dağıtarak iyi bir iş çıkardığımı ya da delirdiğimi söyleyebilirsiniz.

Sigmund içki dükkânına yaptığı bir ziyaretten yeni dönmüştü ki mutfağa girdiğinde beni yeni hobimle uğraşırken buldu.

Kese kâğıdını tezgâhın üzerine koydu. "Ne halt ediyorsun sen?"

YouTube videosunu durdurma tuşuna bastım. "Resim yapıyorum."

"Bunu görebiliyorum, ama neden?"

Geçen gece Bob Ross adında bir adamın bazı videolarına rastladım. Görünüşe göre, resim dersleri efsaneviymiő. Ama ben onu hiç duymamıştım. Bir saat boyunca onu resim yaparken izledikten sonra

Fırçasının hareketleri ve basit talimatlarıyla kendimden geçmiştım. Bir şekilde kendimi onun gözetiminde benim de iyi resim yapabileceğime ikna etmiştım. Çok kolaymış gibi gösteriyordu. Ancak adımları kendim uygulamaya çalıştığımda, işler hayal ettiğim gibi gitmedi.

Ağaç olması gereken bir dizi yeşil lekenin yer aldığı resmime bakmak için geri adım attım ve kollarımı kavuşturdum. "İyi gidiyor, sence de öyle değil mi?"

"Bir ilkokul sanat projesi için, belki, evet. Ben evde yokken bunu mu yapıyorsun?"

"Aslında günlerdir pratik yapıyorum - sadece odamda, burada değil. Ama manzara değişikliğine ihtiyacım vardı. Bu yüzden her şeyi mutfağa getirdim. Daha iyi ışıklandırma."

Videoya doğru baktı. "Saçını da onunkine uyacak şekilde dev bir puf topuna mı dönüştüreceksin?"

"Olabilir."

"Nasıl istersen kuzen. Hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanmandan iyidir. Sadece biraz daha iyi olduğunu da eklemeliyim."

Felicity ile artık görüşmemeye karar verdiğimiz geceden beri bir bunalım içindeydim. Yalnız kalmak ve yeni hobimi uygulamak dışında hiçbir şeyden zevk alamıyor gibiydim. Bunu zevk olarak bile sınıflandıramıyordum, gerçekten. Tamamen dikkat dağıtııcıydı. Sigmund beni onunla çıkmaya ikna etmeye çalışmıştı ama ne ilgim ne de enerjim vardı. Hayatımda ilk kez depresyonun nasıl bir his olduğunu anlamıştım.

Beni yalnız bıraktıktan sonra bir paket tuzlu su şekerlemesini yırtıp açtım ve resmime devam ettim. Geliştirdiğim bir diğer tuhaf alışkanlık da buydu; burada popüler olduğu anlaşılan ve muhtemelen dişlerimi kısa sürede çürütecek olan bu çiğneme şekerine olan düşkünlüğüm. Bu arada, tadı tuzlu suya hiç benzemiyordu.

Telefonum çaldığında, almak için fırçamı yere bıraktım. Numaraya bakıp gülümsedim.

"Büyükanne," diye cevapladım.

"Leo, nasılsın oğlum?"

"Ben..." Durdum, resmime baktım ve bir an için kendime güldüm.

Tereddüt ederek ona gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm. Nan bu dünyada açılabilceğim tek kişiydi. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa bile, tüm ailemde mantığın ve anlayışın tek sesi oydu.

Sonunda "Daha iyiydim." de karar kıldım.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bu bir kızla mı ilgili?"

Adımlarken saçımı çektim. "Ben... biriyle tanıştım, evet. Çok özel, son derece zeki, güzel ve yargılamayan biriyle. Ama akıllıca olmayacağı için bir şeylerin peşinden gitmemeye karar verdim... malum nedenlerden dolayı."

"Annene bundan bahsetmedin, değil mi?" "Tabii ki söylemedim."

"Güzel. Ek strese ihtiyacın yok. Bilmediği şey ona zarar vermez." "Katılıyorum."

"Yani, doğru kararı verdiğini biliyorsun, ama bu kızı düşünmeden edemiyorsun, sanırım? Bana ondan bahset."

Sonraki birkaç dakikayı büyükanne Felicity'yi anlatarak geçirdim. Büyükanne özünde romantik biriydi.

"Bir yetim mi? Annen o zavallı kızı çarmıha gererdi."

"Hayatıma devam etmem için birçok nedenden biri de bu." "Orada daha ne kadar kalacaksın?"

"Ağustos sonu benim planımdı."

"Başka bir yere gitmeyi düşünür müsünüz? Belki de şehirden ayrılırsanız onu unutmanız daha kolay olabilir."

Narragansett'ten ayrılmayı düşünmüştüm. Sigmund kesinlikle bunu isterdi. Ama bazı nedenlerden dolayı tetiği çekemedim. Yaz sonuna kadar burada kalacağımızın parasını çoktan ödemiştik.

-Gerçekten ayrılmak isteseydim paranın bir önemi olmazdı.

"Şu anda başka bir yere gitmeye hiç niyetim yok. Burası huzurlu ve-"

Cümlemi tamamladı. "Hazır değilsin, çünkü bir parçan hâlâ onun yanında olmak istiyor."

Tereddüt ettim. "Belki bilinçaltı düzeyinde. Ben ayrılmadan ve o hukuk fakültesine gitmeden önce beni bir kez daha görmeyi kabul etti."

"Ve bu arada onunla karşılaşmadınız mı?"

"Taffy ve resim malzemeleri almak dışında evden pek çıkmadım."

"Şekerleme ve resim mi?" Güldü. "Ne boyuyorsun?"

Ağzıma bir parça daha şekerleme attım ve çiğnedim. "Mutlu küçük bulutlar."

"Ne?"

Kıkırdadım. "Boş ver, Nan."

"Kulağa garip bir varoluş gibi geliyor canım. Kendine iyi ve hızlı bir tekme atmalısın. Ailenin senin üzerinde kurduğu baskının farkındayım. Covington adını devam ettirme sorumluluğunu yerine getirmen ve bu sorumluluğa uygun biriyle, dünyamızı anlayan ve stresi kaldırabilecek biriyle evlenmen gerektiğine tamamen katılmıyorum. Ancak tüm bunlara rağmen mutlu olmak için ne gerekiyorsa yapmana da karşı çıkmam."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, annenin bilmediği şey ona zarar vermez. Bir gün ailenin onaylayacağı bir kadınla evleneceksin. Ama kapalı kapılar ardında ne yaptığın seni ilgilendirir. Belki de biriyle bir anlaşma yapabilirsin - görünüşün arkasına saklanmak zorunda kalabilecek biriyle."

"Bir gün sahte bir evlilik yapmamı ve hayatımı başka türlü istediğim gibi yaşamaya devam etmemi mi öneriyorsunuz?"

"Sadece söylüyorum... seçenekler var. Her şey siyah ve beyaz değildir, hele ki bizim geldiğimiz dünyada hiç değildir."

Büyükannemin önerisi en hafif tabirle ilginç olsa da, sonuçta böyle bir şey önerdiği için deli olduğu sonucuna vardım. Değer verdiğim ve ailemin kriterlerine uyan bir kadın bulmak yeterince zor olurdu. Daha zor olan tek şey, sevgisiz bir evliliğe girmeye istekli bir kadın bulmak olabilirdi, böylece istediğim her cilveyi yapmakta özgür olabilirdim - önemsedğim başka birini sanal bir cariyeye *indirgemekten* bahsetmiyorum bile.

Yine de Nan'e kutunun dışında düşündüğü için kredi vermek zorundaydım. O bir asiydi. Ve hiç değilse yaratıcıydı.

Ertesi akşam Sigmund, arkadaşlık uygulamasında tanıştığı başka bir kadınla Newport'a bir hafta sonu gezisine çıktı. Kadın onu almaya geldiğinde beni de götürmek için her yolu denedi ama ben reddettim.

Akşam yemeğini pişirmek için evde olmayacağını düşünerek, kendimi fırçamı yiyecek dükkanına gidecek kadar uzun süre bırakmaya zorladım.

Mağazada bulunan tüm seçeneklerin çok az şey ifade ettiğini fark ettiğinizde bu soğuk bir

gerçektir çünkü

hayatınızı kurtarmak için yemek yapamazsınız. Amerika'ya geldiğimden beri denemek istediğim bir şey olan bir kutu peynirli makarnada karar kıldım ve hazır elim değmişken bir kutu da SpagettiOs aldım. Hayatım boyunca özel aşçılarla şımartılmışım ve hakkında duyduğum işlenmiş gıdaların hiçbirini yememiştim. Abur cubur yeni bir şeydi.

Koridorlardan birinden henüz çıkmıştım ki kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Felicity'nin fırın bölümünde durup cam vitrine baktığını görünce kalbim hızlandı. Beni fark etmemiştı. Merhaba mı demeliydim yoksa yürümeye devam mı etmeliydim emin değildim. Her şey düşünüldüğünde ikincisinin daha akıllıca olacağını biliyordum ama Felicity dönüp gözlerimle buluştuğunda evren benim yerime karar verdi.

Ağzı hafifçe açıldı. Kaçsa mı yoksa bir şey mi söylese bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsedim ve ona doğru birkaç adım attım. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Bir nefes verdi. "Evet."

"Pasta mı alacaksın?"

"Evet, aslında. Bugün Bayan Angelini'nin

doğum günü." "Ah. Çok güzel."

Felicity sepetime baktı. "Sağlıklı seçimleriniz var."

"Sigmund birkaç günlüğüne Newport'ta. Ben de bu akşam işlenmiş gıda şöleni planlıyorum.

Eğer kutudan çıkmıyorsa, partime katılması yasak."

"Görünüşe göre biraz SPAM eksik. Sanırım beşinci koridorda

görmüştüm." "İpucu için teşekkürler, ama biraz acele etmem gerek."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Ee... nasılsın?"

"Meşgulüm," dedim kıpır kıpır ellerini fark ederek.

"Sen?" "Aynı."

Uzun bir sessizlik anı yaşandı.

Doğal gelmese de kendimi onu rahat bırakmaya zorladım. Onun da bunu tercih ettiğini düşündüm. "Pekala, Bayan Angelini'ye doğum günü dileklerinizi iletin."

"Yapacağım."

Başımı salladım. "Görüşürüz."

Uzaklaşırken göğsüm sıkışmıştı. Şaşkın bir halde sırada durdum, gözlerimin onu tekrar aramasına izin vermeyerek onları taşıma bandına sabitledim. Önümdeki yaşlı kadının sonsuz sayıda kuponu varmış gibi görünüyordu. Kesinlikle yanlış sıraya girmiştim.

Çıkış yaptığımda, kendimi beyaz bir pasta kutusu taşıyan Felicity ile aynı anda dükkândan çıkarken buldum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim.

"Evet." Nefes verdi, sürgülü cam kapılardan birlikte geçerken vücudu gergindi. Birlikte otoparka doğru ilerlerken sohbet etmeye başladım.

"Hangi pastada karar kıldınız?"

"Sadece krem şantili beyaz bir pasta ve üstünde çilek." "Üstü çilekli, tıpkı senin gibi."

Tanrım, bu çok korkunç. Sigmund'un söyleyeceği bir şeye benziyordu ve vurulmalıyım. Görünüşe göre sinirlerim her şeyin ötesinde beni aptal yapıyordu. Gözlerimi devirdim. "Özür dilerim. Bu acınası derecede bayattı."

"Sorun değil." Gülümsedi. Felicity onun aracının önünde durdu. "Şey, bu benim." Başını iki yana salladı. "Tabii ki öyle. Bunu sen de biliyorsun. Bu şehirde başka kimin nane yeşili bir Fiat'ı var, değil mi?" Pasta kutusunu arabasının üzerine koydu.

"Şuraya park ettim," diye aptalca bir teklifte bulundum. Nereye park ettiğimi sormamıştı. Ne bok
yemeye

Onun için önemli mi?

Birbirimize dönük duruyorduk, ikimiz de hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyorduk.

Gözlerinin içine bakmaya devam etmek isterken, bu noktadan ilk ayrılanın ben olmayacağımı biliyordum. Elimi cebime attım ve paketlenmiş bir şeker çıkardım. "Şekerleme sever misin?"

Burnunu buruşturdu. "Aslında nefret ediyorum. Bana plastik çiğnemek gibi geliyor."

"Eğer şekerlemeden nefret ediyorsan, zaten aramızdaki ilişki asla yürümezdi." Göz kırptım.

Gülmesini bekliyordum ama tepkisi tam tersi oldu. Gülümserken, bir şekilde üzgün görünüyordu.

"Sorun ne Felicity?"

Başını yavaşça salladı. "Bilmiyorum." "Evet,

biliyorsun. Konuş benimle."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ve o baktıkça, dudaklarının tadına bakmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyuyordum.

CHAPTER 8

Felicity

Parça 8: Ed Sheeran'dan "Kiss Me"

Birbirimize bakarken kaç saniye geçtiğini bilmiyordum. Otoparktan gelen sesler uzaklarda kayboluyor gibiydi.

Leo'nun dudakları benimkilere birkaç santim kalana kadar yavaşça yaklaştık. Nasıl olmuştu da sıradan ve garip bir sohbetten, nefes almakta zorlanacağım kadar yoğun olan bu ana geçmiştik? Onu özlemiştim, iki hafta boyunca her gün her an körfezi seyrederken onu düşünmüştüm. Ve şimdi karşımdaydı, duygularımı nasıl saklayacağımı bilmiyordum.

Kimin kimi ilk öptüğünü size söyleyemezdim. Kendiliğinden olmuş gibiydi. Dudaklarımız o kadar yakınlaştı ki sanki manyetik bir güçle birbirlerine yapıştılar. Sıcak, ıslak ağzı benimkini sardığı anda, tuttuğum tüm nefesim ona kaçtı. Leo boğazımın arkasında titreşen yavaş ve seksi bir inilti çıkardı. Dilini içeri almak için daha geniş açtım, bu güzel adamın tadının tadını çıkardım. Öpülmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ama sadece birkaç saniye içinde, hiç *böyle* öpülmediğimi, dizlerimin bağı çözülecek kadar öpülmediğimi, bunu vücudumun her zerresinde hissettiğimi anladım.

Yumuşak ve kolay başladık ama kısa sürede derinleşti. Leo vücudunu benimkine yasladığında arabamın metalinin sırtıma çarptığını hissettim. Parmaklarım sırtına gömülürken elleri saçlarımın arasından geçiyordu. Birbirimizin içinde kaybolmuştuk, ikimiz de hala çok halka açık bir yerde olduğumuzun farkında değildik. O kadar güzel kokuyor ve tat alıyordu ki ne durmak istiyordum ne de bunu kimin izliyor olabileceğini umursuyordum. Sıcak eli sırtımdan aşağı kayarak kığımın hemen üzerine indiğinde vücudum uğuldadı. Karnımdaki ereksiyonun farkında olarak kendimi ona doğru bastırdım. Dillerimiz birbirimizin tadını arıyordu.

pervasızca. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirmek için uzandım.

Rüzgârdan güç alan haydut bir alışveriş arabası bize çarpana kadar öpüşmeyi kesmek zorunda kaldık.

Elleri yüzüme dolanırken aniden geri çekildi. "İyi misin?" "Evet." Transa girmiş gibi gözlerimi kırptım.

Arabayı uzaklaştırıp bir bariyere dayadığında o da şaşkın görünüyordu.

Bana döndüğünde dilini alt dudağında gezdirdi, hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. "Bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece... Bunun olmaması gerekiyordu. Seninle karşılaşmamam gerekiyordu. Ve kesinlikle seni bir ShopRite otoparkında hırpalamamalıydım."

Parmaklarımı ağzıma sürttüm. "Bana saldırdığına emin misin, yoksa ben mi sana saldırdım?" Bir gülümseme paylaştık.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Felicity... Birbirimizi görmeme konusunda anlaştığımızı biliyorum. Ama seni düşünmeden edemiyorum."

Başımı salladım. "Ben de seni düşünüyordum." "Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Geçtiğimiz iki haftayı Bob Ross ile resim yapmak ve tuzlu su şekeri yemekten başka bir şey yapmadan geçirdim."

"Bob Ross?" Güldüm. "Ne?"

"Hiç sorma." Başını iki yana salladı. "Ve aslında şekerlemeyi sevdiğimi de sanmıyorum. Ama içmekten ya da daha kötüsü tekneye binip körfezi geçerek yazı benimle geçirmeyi yeniden düşünmen için her gün sana yalvararak kendimi aptal durumuna düşürmekten daha iyiydi. Ben de ilk fırsatta bu otoparkta kendimi *daha büyük* bir aptal durumuna düşürmek için bunu yapmamayı tercih ettim."

Az önce yaşanan PDA festivali için ben de aynı derecede suçluydum. Ama o öpücükten sonra nasıl mutlu mesut yoluma devam edip onu unutabilirdim ki?

Gözleri benimkilere dikilmişti. "Bana ne yapacağımı söyle, çünkü şu anda seni terk etmek istemiyorum." Bundan sonra söyleyeceğim sözlerden pişmanlık duyacağımı biliyordum.

"Pasta sever misin?"

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Sadece krem şantili ve çilekli beyaz pasta."

Nabzım hızlandı. "Bu akşam Bayan Angelini'nin doğum günü için bize gelmek ister misin? Pizza sipariş edecektik, pek sağlıklı bir şey değil ama senin peynirli makarna partinden bir adım önde olur."

"Seninle bir akşam geçirmek bundan çok daha büyük bir adım olur." "O zaman yedi demek ister misin?"

"Ne getirebilirim?"

"Sadece kendini."

"Bayan Angelini ne içmeyi sever?"

"Fireball." Güldüm.

"Gerçekten mi? Pekâlâ. Ben biraz alırım." Başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

Tam arabamın kapısını açıyordum ki beni durdurdu. "Gitmeden önce arabanın üstündeki pastayı almak isteyebilirsin."

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve irkildim. "Doğru. Bu harika bir fikir olurdu."

Arabama bindikten sonra, geri geri gitmem gerekirken vites taktım ve kendimi yakalamadan önce neredeyse bir bariyere çarpıyordum. Neden Leo'nun etrafında araba kullanmayı hiç beceremiyordum?

Kalkışımı izlerken gülümseyerek orada durdu. Aynı anda hem içimde kelebekler uçuşuyor hem de korku hissediyordum. Bu davetin pizza ve pastadan çok daha fazlası anlamına geldiğini biliyordum. Resmen tedbiri elden bırakmış ve onu hayatıma davet etmişim. Ve ben farkına bile varmadan, girdiği gibi hızla çıkıp gidecekti.

Saat tam yedide kapı çaldı.

"İşte aristokrat." Bayan Angelini gülümsedi.

Leo'ya kapıyı açmak için yürüdüğümde avuçlarım terlemişti.

Bayan Angelini körfezin karşısındaki İngiliz'i doğum gününe davet ettiğim için şaşırmış görünüyordu ama ani fikir değişikliğimi sorgulamadı. Dürüst olmak gerekirse bu durum onu

eğlendirdi ve süpermarketin otoparkında olanları anlatmama gerek kalmadı.

Leo büyük bir çiçek buketinin arkasında duruyordu. Diğer elinde bir şişe Fireball tutuyordu.

"Hey," dedim.

Çiçekleri önümden çekti, böylece güzel gülümsemesini yakalayabildim. "İyi akşamlar, güzelim."

Kenara çekildim. "İçeri gel."

Bayan Angelini arkamdan geldi. "Merhaba, Leo."

"Siz Bayan Angelini olmalısınız. Sizinle tanışmak çok güzel." "Ben de öyle."

"Mutlu yıllar." Çiçekleri ve alkolü ona uzattı. "Bunlar senin için."

"Çiçekler ve Ateş Topu mu? Gerçekten de gönlüme göre bir adam. Ve içki seçiminde küçük bir kuşun sana yardım ettiğinden şüpheleniyorum."

"Gerçekten." Bana gülümsedi.

"Bu inanılmaz derecede cömertçeydi. Teşekkür ederim. En sevdiğim üç şey F ile başlar: çiçekler, Ateş Topu ve Felicity."

"Sanırım sonuncusunu ortak olarak paylaşıyoruz." Sırıttı.

Lanet olsun ona ve cazibesine.

Bayan Angelini çiçekleri mutfığa koymaya gitti ve bizi oturma odasında yalnız bıraktı. Gözleri dudaklarıma kaydı. Hâlâ otoparktaki öpüşmemizi düşündüğünden şüpheleniyordum. Kesinlikle başka bir şey düşünemiyordum.

Kapı zili tekrar çaldı ve kapıyı açtığımda gerginlikten kurtulmam için bana bir an verdi. Pizzacı adam yalıtımlı taşıyıcısından iki büyük turta çıkardı. Ona bahşiş verdim ve kapıyı kapattım.

"Ne yapabilirim ki? Beni işe koyun," dedi Leo.

"Her şey halledildi. Masa hazır. Pizza sıcak. Artık yiyebiliriz. Salata da yaptım."

Üçümüz yemeğe oturduk. Sinirlerime rağmen oldukça iştahlıydım, üç dilim pizza ve bir kase dolusu salata yedim. İttiğim kırmızı şarap akşam ilerledikçe beni rahatlatmaya yardımcı oldu.

Leo yemeğin büyük bir bölümünü Bayan Angelini'nin İngiltere hakkındaki sorularını yanıtlayarak geçirdi. Onunla konuşurken rahat görünüyordu, ancak aristokrasideki hayatının ayrıntılarına girmenin yapmayı sevdiği bir şey olmadığını biliyordum. Ama Bayan Angelini her zaman sizin nereden geldiğinizi anladığını hissettirirdi. Kişisel deneyimleri farklı olduğu için insanlar hakkında asla varsayımlarda bulunmazdı. Bence Leo onun bu özelliğini hissedebiliyordu ve bu da onu daha rahat hissettiriyordu.

Bir noktada Bayan Angelini konuyu değiştirdi.

"Bayan Barbosa için bağış toplama işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bu yaz hedefe ulaşacağımızdan emin değilim. Yine de başlamayı düşünüyoruz ama o zaman da yarım bırakma riskimiz var."

"Bu da ne?" Leo aramıza bakarak sordu.

"Felicity, birkaç çocuğa bakıcılık yapan yerel bir kadın için para toplamaya çalışıyor. Evi çok küçük, bu yüzden Felicity bir ek bina yapmasına yardım etmenin iyi bir fikir olacağını düşündü."

"Amacın ne?" diye sordu bana.

"Otuz bin. Geçen yıl kampanyayı başlattığımdan beri yaklaşık yirmi bin topladık." Biraz kafası karışmış görünüyordu. "Otuz bin dolar bir eve yapılacak eklenti için az gibi."

"Bu teknik olarak bir garaj tadilatı. Yapı zaten orada. Çocuklarından biri otizmlili. Parayı topladıktan sonra, diğer iki kişiyle birlikte o alanı yeniden düzenleyeceğiz ve yalıtımını yapacağız. Üvey oğlu Theo. Burası terapilerini yaptığı ve bazı duyuşsal ekipmanlara sahip olduğu yer olacak. Görünüşe göre, ana ev çok gürültülü oluyor ve onun sakinleşmesi ve odaklanması zor oluyor. Yani gerçek bir eklenti değil, daha çok elektrik ve ısıya sahip gösterişli bir kulübe gibi."

"Bunu yapmak istemeniz harika bir şey. İş kim yapıyor?"

"Kendimiz yaparsak daha ucuza mal olur ama tesisat ve elektrik için kiralama yapmamız gerekecek."

"Biz tam olarak kimiz?" diye sordu.

"Ben ve liseden birkaç arkadaşım." "Ama başlamak için yeterince para topladınız?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Buradayken yardım etmek isterim."

"Elin yatkın mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Olmayacağım gibi bir izlenim mi veriyorum?" "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Babam beni mülklerimizde çok çalıştırdı. Hatta gönüllü olarak Tanzanya'da küçük bir yapının inşasına yardım ettim. Yani evet, yardım etmeyi çok isterim."

Yardımlarını kabul etmek, onunla düzenli zaman geçirmeyi taahhüt etmek anlamına geliyordu. Bu riskliydi ama nasıl reddedebilirdim ki?

"Bu harika olur."

"İyi o zaman." Gülümsedi. "Bağış kampanyasına ben de katkıda bulunmak isterim." "Kendini mecbur hissetme."

"İstemiyorum. Sadece istiyorum."

"Tamam. Bilgileri sana mesaj atarım."

"Teşekkür ederim."

Telefonumu açarak onun adına geldim ve oluşturduğum bağış toplama sayfasının linkini ona gönderdim.

Sonra ayağa kalktım. "Gidip pastayı hazırlayacağım." Sandalyesinden kalktı. "Sana yardım edeyim." "Hayır. Lütfen. Kal ve içkini bitir."

Mutfığa girdikten sonra kutuyu buzdolabından çıkardım ve pastayı büyük, yuvarlak bir tabağa koydum. Mum paketini açtım ve kenarlarına yerleştirdim. Yemek odasında Bayan Angelini ve Leo'nun gülüşmelerini duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra Bayan Angelini arkamdan yaklaştı. "Çok sevimli," diye fısıldadı.

"Ve tehlikeli..."

"Çünkü gidiyor, evet. Ama bu onu daha az sevimli yapmaz." "Şu anda bazı şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyorum."

"Kesinlikle yapmamalısın."

Nefesimi dışarı üfleyerek pastayı yemek odasına taşıdım.

"Mutlu Yıllar" şarkısını söyledik ve sonraki birkaç dakikayı cömert pasta dilimlerimizi yiyerek geçirdik.

Leo bir ara elini ağzımın kenarına uzatarak irkilmeme neden oldu. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Yüzünde biraz krem şanti vardı."

Dudaklarımın kenarını yalayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Bayan Angelini sırtıttı. Onun ne düşündüğünü biliyordum. Aynı şeyi ben de düşünüyordum: Tamamen sıçm ı ş t ı m .

CHAPTER 9

Leo

Parça 9: Little Mix'ten "Shout Out to My Ex"

Felicity tabaklarımızı mutfağa götürmekte ısrar etti. Yardım etmeme izin vermedi ve ben de konuyu zorlamadım çünkü biraz nefes almaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum. Bugün otoparkta aramızdaki gerginlik hiç azalmamıştı. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum. Tek umudum bunun benden hoşlandığı ve bu duygularla ne yapacağını bilemediği için olmasıydı. Bütün bunlarla ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

Bugünkü öpüşmemiz beni kış üstü yere sermişti. Öğleden sonra her saniye bunu tekrarladım. Ve şimdi burada onunla birlikte olduğum için, tekrarlama ihtiyacı tahmin ettiğimden daha da acil hissettirdi.

Bayan Angelini düşüncelerimi böldü. "Kızıma vurulmuş gibisin."

Yudumun ortasında durdum. "Nasıl anladın?"

"Gözlerini ondan ayırmadın." Güldü. "Sanırım ben de gözlerimi senden ayırmadım, bu yüzden fark ettim."

"Sanırım ondan ne kadar hoşlandığım ortada."

Gülümsedi. "Felicity tam bir paket. İçi de dışı kadar güzel. Ve gerçekten de ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

"Onda beni büyüleyen şeylerden biri de bu. Ve çok zeki."

"Aynı zamanda çok korumacıdır. Ama bir gün kalbini birine açtığında, o kişiye her şeyini vereceğini biliyorum."

Başımı salladım ve göğsümde rahatsız edici bir gerginlik oluştu. Belki de o kişinin ben olmayacağımı bildiğim içindi. Ve onu kıskandım -her kimse.

"Aranızda harika bir ilişki olduğu açık," dedim. "Yine de size Bayan Angelini diye hitap etmekte ısrar etmesi bence ilginç."

"Yıllardır bana Eloise demesini sağlamaya çalışıyorum. Sanırım bunu yapmamak onun için koruyucu bir mekanizma. Eminim size geçmişinden bahsetmiştir. Çocukken bir iki kez bakıcılarla yakınlaşmasına izin vermiş ve bu geri tepmiş. Umarım artık hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordur. Belli ki o bir yetişkin. Teknik olarak, ondan hiçbir şekilde sorumlu değilim. Ama kardeşim dışında sahip olduğum tek aile o. O yüzden beni terk ederse kendimi kaybederim. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var."

"Bu çok güzel. Gerçekten. Birbirinizi bulduğunuza

sevindim." Bir süre sonra, "Onu çok fazla incitme," dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece gerçeği söyledim. "Onu hiç incitmek istemiyorum."

"Ama yapacaksın. Bunu yapmana izin verecek. Seni bu gece buraya davet etmiş olması bana

bunu söylüyor." Felicity o anda içeri girerek, sözleri beni tedirgin eden Bayan Angelini'den alabileceğim diğer bilgileri yarıda kesti. Yine de, mesaj kesinlikle bilmediğim bir şey değildi.

zaten biliyorsun.

Bayan Angelini ayağa kalktı. "Doğum günü yemeği için teşekkür ederim, millet. Ateş topu beni çağırıyor. Kendime bir gece içkisi koyup odama gideceğim ve buharlı kitabımı okuyacağım." Göz kırptı. "Neden Leo'ya evin geri kalanını göstermiyorsun?"

Felicity bana döndü. "Bir tur ister misin?" "Çok isterim," dedim şarabımın sonunu bitirirken.

Daha sonra beni, gömme rafları ve süslü, ahşap bir masası olan etkileyici bir kütüphane de dahil olmak üzere birinci kattaki tüm odalara götürdü.

Bana yatak odasını göstermesini önermeyecektim ama merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladığında onu takip ettim.

Bayan Angelini'nin odasını geçtik ve koridorun sonuna varana kadar devam ettik. Felicity kapıyı açtı ve beni içeri götürdü. Beni yatak odasına getirecek kadar bana güvendiği için mutluydum. Bu gece en iyi şekilde davranmaya devam edecektim ama bunu bilmesine imkân yoktu, özellikle de bugün onun ağzına saldırdıktan sonra.

Felicity'nin odası hayal edebileceğimden çok daha kadınsıydı - kadınsı bir güzelliği olmadığından değil, ama hiçbir zaman kız gibi bir kız olarak görünmemişti. Pastel renklerle dekore edilmiş olduğunu görünce şaşırdım.

"Burası benim odam. Yıllardır değiştirmedim. Ama çok seviyorum. Geniş ve körfeze bakıyor."

Bu alanda çok sakinleştirici bir şey vardı. Düzenliydi ve onun sahip olduğu sessiz zarafete sahipti.

Gökkuşağının her rengine bir dizi defter gözüme çarptı. Bir rafın üzerine dizilmişlerdi. "Bunlar da ne?"

"Bunlar benim planlarım. Hepsi bu yıl için." "Çoğu insanın bir planlayıcısı olduğunu sanıyordum, yirmi değil."

Güldü. "Onları topluyorum. Ne bileyim işte. Beni mutlu ediyorlar. Planlayıcılar ve çıkartmalar. Çılgınca görüldüğünü biliyorum."

"Çılgınca mı? Bir sonraki Picasso olma niyetiyle resim yapan bir adamla konuşuyorsun, oysa gerçek daha çok numaraya göre boyamaya benziyor."

"Bu doğru." İç çekti. "Sanırım senin resmin gibi, planlayıcılar da benim için... tedavi edici. Belirli bir günde ne yaptığımı ve nereye gittiğimi bildiğimde kendimi daha uyumlu hissediyorum. Büyürken, nereye varacağımı tam olarak bilmesem bile hayatım üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissetmek benim için her zaman önemliydi. Her nasılsa, günü teker teker ele alıp olacak her şeyi yazarsam, bu bana biraz teselli verir ve bir bütün olarak gelecekle ilgili korkularımı azaltırdı. Mesela ajandama bakıp kendime şöyle diyorum: 'Bugün Felicity, XYZ yapacaksın. Başka hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.' Başını iki yana salladı. "Sonra tabii ki bu alışkanlık renkli planlayıcılara ve çıkartmalara yüzeysel bir bağımlılığa dönüştü. Bunu olması gerekenden çok daha derinmiş gibi anlatıyorum."

"Hayır. Bu çok mantıklı. Ve söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyin yüzeysel olmadığını öğreniyorum. Neredeyse her şeyin arkasında daha derin bir anlam var." Gözlerim duvarındaki bir fotoğraf kolajına takıldı

-Geceleyin bir şehir, parmakları iç içe geçmiş iki el, daha renkli planlamacılar. Ona doğru yürüdüm. "Bu da ne?"

Felicity tereddütlü görünüyordu. "Bu bir vizyon panosu." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunların hepsi geleceğimde hayal ettiğim, hayatımda olmasını istediğim şeyler. Onları bir tahtada görselleştirmek

Sanki bunun onları göstermenize yardımcı olması gerekiyormuş gibi." Resme doğru eğildim. "Bu New York mu?"

"Evet. Deniz kenarında büyümüş olsam da özümde bir şehir kızıyım. Bir gün şehir merkezinde, tüm hareketin ortasında yaşamayı çok isterim. Boston'dayken Cambridge'de yaşıyordum ama orası pek şehir merkezinde sayılmazdı. Yine de New York olmak zorunda değil. Bu sadece kullandığım bir örnekti."

"Planlayıcıları sormama gerek yok. Onlara olan bağımlılığın hakkında her şeyi biliyorum." Gülümsedim. "Evet. Onları neden oraya koyduğumu bilmiyorum. İyi bir önlem olsun diye sanırım."

Birbirine kenetlenmiş ellerin görüntüsü beni çok meraklandırdı. "Bana bundan bahset. Bu senin için ne anlama geliyor?"

"Belli olmuyor mu?" Kızardı. "Bir gün bir suç ortağım olsun istiyorum. Eller... güveni, bırakmamayı temsil ediyor."

Tabii ki. Terk etmenin tam tersi.

"Yani, kimseye bağımlı olmak istemediğini söylemiş olsan *da*, bir hayat arkadaşı istiyorsun."

"Elbette. Hayatımı tek başıma sürdürmek istediğimi ima etmek istemedim, sadece kendimi yalnız hissetmek istemiyorum."

"Sanki tek başıma hayatta *kalamazmışım* gibi."

"Tamamen anlıyorum," diye fısıldadım. Göğsümde daha önce hissettiğim o duygu geri gelmişti; Bayan Angelini Felicity'nin bir gün birine tüm kalbini vereceğinden söz ettiğinde ortaya çıkan duygu.

"Bir vizyon panonuz olsaydı," diye sordu, "içinde ne olurdu?"

Şu anda mı? Yüzün. Hemen hemen hepsi bu. Uzun bir nefes alarak cevap vermek için biraz düşündüm. "Sanırım geleceğin planlanmış gibi görüldüğünde hayal gücüne çok az yer kalıyor. Herhangi bir kısıtlama olmasaydı *gerçekten* ne isteyebileceğimi hiç düşünmedim." Kolajına baktım. "Ama sanırım benim panom da seninkine benzeyebilir - planlamacılar hariç tabii ki. Bir şehrin parlak ışıkları, belki birkaç piramit - bilirsiniz, hiçbir zorunluluk olmadan dünyayı dolaşma olasılığını temsil eder. Bu benim nihai fantezim olurdu-şu anda kendime tanıdığım özgürlüğe sonsuza dek sahip olmak."

"Ama sonuçta Leo, her şey bir seçimdir," dedi. "Bir düzeyde, ailenin iyiliği için kaderini *seçiyorsun*, değil mi? Bunu anlayamasam bile sana saygı duyuyorum. Aile adını devam ettirmek için bana bağlı olan kimsem yok. Kendimden başka kimseye karşı sorumluluğum yok. Sizin yerinizde olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Babamın mirasını devam ettirme kararımı hiçbir zaman bir seçim olarak görmemiştim. Ama sanırım öyleydi.

Üzerimde pranga yoktu.

Başımı salladım. "Bu bakış açısını paylaştığın için teşekkürler. Bu farklı bir bakış açısı. Tamamen seçeneksizlik diye bir şey yok, değil mi?"

Telefonu çaldı ve ona baktı. Gözleri irileşti. "Ne oldu?" diye sordum.

"Birisi Bayan Barbosa'nın fonuna bağış yaptığında bildirim alıyorum." Bana baktı. "Sen ne yaptın?"

Felicity daha önce mutfakta temizlik yaparken bağış linkine tıklamış ve hedefe ulaşmasını sağlayacak paranın geri kalanını -on bin dolar- göndermişim.

"Hayatım boyunca çok daha önemsiz amaçlar için bağışta bulundum," dedim. "Başlamak için ihtiyacımız olan şeylere sahip olduğumuzdan emin olmak istedim."

"O kadar çok vermene gerek yoktu. Bu çılgınlık."

"Öyle değil, gerçekten. İhtiyacı olan birine yardım edeceğiz ve ben de seninle zaman geçireceğim. Bunun üzerine bir fiyat etiketi koyamam."

"Normalde bu kadar çok şey verdiğiniz için size kızardım ama buna çok ihtiyaç var ve iyi bir amaç için. Bu yüzden cömertliğinizi gerçekten takdir ediyorum. Sizin ve Bayan Angelini'nin bağışı olmasaydı, muhtemelen en az bir ya da iki yıl daha bu gerçekleşmeyecekti."

"Gerçekten benim için bir zevk, Felicity." Yatağına oturup etrafıma bakındım. "Burada olmak..." Durakladım. "Çok hoş bir his. Bu sıcak, davetkâr oda. Genel olarak bu ev. En çok da burada yaşayan güzel kız." Göz kııptım. "Sen de iyisin."

Güldü. "İyi bir tane."

"Cidden, Bayan Angelini bir mücevher. Onunla tanışmak harikaydı. Bu gece beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve evet, biliyorum. Burada yaşadığım için şanslı bir kızım."

"Anladığım kadarıyla Bayan Angelini de hayatında siz olduğunuz için kendini şanslı hissediyor." "O en iyisidir."

"Sence beni de evlat edinir mi?" Alay ettim.

"O zaman üvey kardeşim gibi olursun ve bu da ürkütücü olur."

"Geceleri odana gizlice girmeye çalışacağım için mi?" Yaramazca gülümsedim.

"Bir keresinde böyle bir kitap okumuştum. Sonu iyi bitmemiştı."

"İlginç." Ayaklarımı kaldırıp yastığına gömüldüm.

"Kendinizi daha rahat hissedebilirsiniz," dedi kaşlarını kaldırarak. "Özür dilerim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Şaka yapıyorum."

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Mesafeni koruduğunu fark ettim. Bugün olanlardan sonra iyi bir fikir olabilir mi?"

"Muhtemelen." Felicity kızardı.

"Bunu yapmakla akıllılık ediyorsun, çünkü muhtemelen seni tekrar öpmeye çalışacağım."

Yanakları kızardı. Saçlarını ve tenini tamamlayan şeftali rengi bir gömlek giymiş, çok güzel görünüyordu. Saçları her zamanki kabarık dokusundan biraz daha düzdü.

"Bu arada, Bayan Angelini bu gece beni uyardı," dedim. "Ne yaptı?"

"Evet. Seni çok fazla incitmemeye dikkat etmemi söyledi."

Felicity gözlerini kapattı. "Keşke bunu söylemeseydi. Özür dilerim."

"Üzülme. O haklı. Bu da beni *neden* davet ettiğini merak etmemi sağlıyor. Daha önce birbirimizi bir daha görmememizin en iyisi olduğuna karar vermiştin. Seni öpmem bir şeyleri değiştirdi mi?"

Başını öne eğdi. "Sen mi beni öptün, yoksa ben mi seni öptüm?"

"Düşündüm de, bunu sen başlatmış olabilirsin." Gülümsedim. "Bekle, beni yiyecek dükkanında bulduğun acınası durumdan faydalandın mı?"

Omuz silkti. "Senin için üzüldüm. Peynirli makarna ve SpagettiOs mu? Acınacak *haldeydim*. Bir şeyler yapmalıydım."

Yatak başlığına yaslanarak doğruldum. "Tamam, tüm ciddiyetimle soruyorum, öpücük dışında beni bu gece buraya davet etmene ne sebep oldu?"

Felicity yere bakarken odanın diğer ucundaki mesafesini korumaya devam etti.

"Harvard'dayken aşırı Frizbi oynardım, değil mi?" dedi başını kaldırarak. "Takımdaki en kötü oyuncuların biriydim ve çok sık kazanmazdık. Çoğu zaman kaybedeceğimi bilirdim. Yine de bununla bir sorunum yoktu çünkü canlandırıcı deneyim kaybetmeye değerdı. Kazanmayı

beklemediğim sürece sorun yoktu. Sadece deneyimin tadını çıkarabilirdim." Nefes verdi. "Sana aşık olmak kaybetmek demek

oyun."

"Ama oynamak istediğın bir tane var mı?" Kalbım hızla çarpıyordu. "Sen oynarsan ben de oynarım."

"Eğer birlikte vakit geçireceksek, seninle yatamayacağımı bilmeni isterim."

Pekala. Hay sikeyim.

Bugünlerde seks düşüncesi aklımdan hiç çıkmasa da, şu anda seksten bahsetmesini kesinlikle beklemiyordum.

"Anlıyorum." *Bu beni öldürse bile.* Ama yazı birlikte geçirme olasılığını yeniden gündeme getirmişti. Ayağa kalktım ve planlayıcılarını rafa dizdiği yere doğru yürüdüm. "Bunlardan bir tane var mı?"

Gözlerini kıstı, kafası karışmış gibiydi. "Elbette. Sağdakiler henüz yazılmamış." Raftan mavi bir tane çektim. "Yaz sonunda iade edeceğim. Sorun olur mu?" Felicity omuz silkti.

"Tamam."

Yapmak istediğim son şey bu gece onu terk etmektir. Ama onu incitmeme izin verdiğine göre, içgüdülerim bana bunu yaparken acele etmememi söylüyordu.

"Bu güzel akşam için teşekkür ederim,

Felicity." "Gidiyor musun?"

"Bence yapmam en iyisi. Özellikle de yarın uzun bir günümüz olduğu için." "Öyle mi?"

"Restoranda çalışmıyorsan tabii?" "Ertesi geceye kadar değil."

"Harika o zaman. Sabah seni alırım ve tadilat için malzeme satın almaya başlamak üzere mağazaya gideriz. Kaç kişinin yardım edebileceğini söylemiştiniz?"

"Arkadaşım Bailey ve erkek arkadaşı Providence'da yaşıyor. Kesinlikle katılacaklarını biliyorum. Bu gece onlarla irtibata geçeceğim ve yarın kimin gelebileceğine bakacağım."

"Yapamazlarsa da sorun değil. Her halükarda kendimiz başlayabiliriz. Ama ne kadar çok o kadar iyi. Alet edevat olarak neyiniz var? Ne satın almamız gerektiğini merak ediyorum."

"Yan komşumuz inşaat işinde çalışıyor. Garajında bir sürü elektrikli alet var - muhtemelen malzemeler dışında ihtiyacımız olan neredeyse her şey. Bir şeyler ödünç almak istediğimde ona haber vermemi söyledi. Ona mesaj atabilirim." Gülümsedi. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

Merdivenlerden inerken içimi bir heyecan kapladı. Yarın günü onunla geçirecektim. Ve bu proje üzerinde çalışmak, enerjimi harcamak için kimseye göstermeye utandığım resimler yapmaktan daha iyi bir yol olacaktı.

Kapısının önünde karşılıklı duruyorduk. Onu tekrar öpme isteğime boyun eğmemeyi tercih ettim.

Gitmek için döndüğümde, "Herhangi bir soru varsa, Felicity," dedim, "kesinlikle *bendim*."

Bugün *seni* öptüm."

Ertesi sabah Felicity'yi erkenden aldım ve en yakın ev geliştirme mağazasına gittik. Felicity'nin komşusu Hank Rogers'tan pek çok alet ödünç alabildik: hava kompresörü, pnömatik çivi çakma makinesi ve testere gibi. Böylece ilk adım iskeleti kurmak olacaktı. Bir kamyon kiraladım, böylece içeriği çerçevelemeye başlamak için kullanacağımız ahşabı taşıyabilecektik. Ardından, alçıpan, boya ve döşeme gibi son görevlerimize devam etmeden önce elektrik ve sıhhi tesisat için kiralama

yapmamız gerekecekti.

Alışveriş gezimizden sonra evine vardığımızda Bayan Barbosa dışarıdaydı. Felicity ve ben doğruca yenileyeceğimiz eski garaj binasına gittik ve işe koyulduk. Neyse ki, birkaç yıl önce Tanzania'daki bir gönüllü görevinde beni de yanında götüren babamdan öğrendiklerimin çoğunu hatırlıyordum. O gezide bir okul binasına ek bina inşa etmiştik.

Ben çivileri yerleştirirken Felicity onları tuttu. Ona ahşabı nasıl düzgün keseceğini de öğrettim. Bana kalırsa iki kişilik ekibimiz oldukça iyi bir başlangıç yapmıştı. Ancak birkaç saat sonra arkadaşlarının yardımı gelmesiyle özel ortaklığımız kesintiye uğradı. İki adam ve bir kız garaja girdi.

"Üzgünüm, geç kaldık," dedi kız.

Felicity adamlardan birine, "Narragansett'e döndüğünü bilmiyordum," dedi.

Adam başını salladı. "Uzun zaman oldu, Felicity."

Tuhaf bir elektrik alarak aralarına baktım.

Felicity bana dönerken rahatsız görünüyordu. "Leo, bu benim en iyi arkadaşım Bailey."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Sen de." Gülümsedi.

"Bu da erkek arkadaşı Stewart."

"Stewart, nasıl gidiyor dostum?" Elini sıktım. Sonra

diğer adama döndü. "Bu da Matt." Şüphelerim

artarken ona doğru başımı salladım. "Merhaba."

"Selam," dedi, bana karşı aynı derecede temkinli görünüyordu.

Matt benden birkaç santim kısaydı, siyah saçlı ve siyah gözlüydü. Onu daha sonra Felicity'ye sormam gerekecekti.

Birkaç dakika boyunca onlara etrafı gezdirdi. "İçinizden biri odun kesme işini üstlenmek isterse, bu harika olur," dedi. "Böylece Leo'ya yardım etmeye devam edebilirim."

Matt odun kesme işini üstlenmeye gönüllü olurken, Bailey ve erkek arkadaşı da odanın benim çalıştığım tarafının karşısında kalan çöpleri temizlemeye çalıştılar.

Bir noktada Felicity beni durdurdu. "Sanırım Bayan Barbosa az önce geldi. Gidip merhaba demeliyiz." Duvara yapıştırmak üzere olduğum tahta parçasını yere bıraktım. "Pekâlâ..."

Diğer üçünü garajda bıraktık ve ana konuta doğru yola çıktık.

Göz açıp kapayıncaya kadar iri yarı bir çocuk koşarak evden çıktı ve göğsüme çarparak neredeyse beni devirecekti. Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu ve hızla koşarak beni arka bahçeye götürdü.

"Neler oluyor, dostum?" diye sordum.

Çılgılık attı ama hiçbir şey söylemedi. Saniyeler içinde onun tipik bir çocuk olmadığını anladım. Bu, terapi alanını yenilediğimiz özel gereksinimli çocuk olmalıydı. Güldüm, neredeyse benim kadar büyük bir çocuk tarafından neredeyse dövüldüğüm için ani bir tepki vermediğim için rahatlamıştım. Sadece on üç ya da on dört yaşlarında olduğunu biliyordum.

Çocuk beni bir salıncağa götürdü ve oturduk. Elim tutmaya devam ederken bacaklarıyla bizi sallamaya başladı. Sanırım hayatta her şeyin bir ilki var.

Felicity'nin bize doğru koştuğunu gördüm.

"Yani, tamam, Theo'yla tanıştın," dedi nefes nefese.

"Kesinlikle öyle. Birkaç saniye içinde birbirimizi oldukça iyi tanıdık."

Bayan Barbosa olduğunu tahmin ettiğim bir kadın belirdi. "Leo, çok özür dilerim. Theo eve yeni yüzlerin gelmesine bayılır, özellikle de erkeklerin. Onunla çalışmaya gelen tüm kadın terapistlere

çok alıştı. Sanırım seni görünce biraz heyecanlandı."

Ben ona baktım, o da başını omzuma koymadan önce bana baktı. "Umarım rahatsız olmamışsındır," dedi.

"Tabii ki hayır."

Theo neredeyse iki yüz kiloluk bir oyuncak ayı gibiydi. Kesinlikle rahatsız o l a c a k b i r şey yoktu.

"Ona şaka yaptığın için teşekkürler. Sözlü konuşmuyor ama bana söyleyemese de senden hoşlandığını görebiliyorum.

Ve inanın bana, iyi olanları hissedebiliyor."

Bizi sallamaya devam ederken "Bugün radarı kapalı olmalı o zaman," diye şaka yaptım.

Gülümsedi. "Tüm bunları mümkün kılan bağışınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Felicity söyledi. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemenize gerek yok. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizi sık sık göreceksiniz."

"Anladığım kadarıyla İngiltere'den geliyorsunuz ve sadece yaz boyunca buradasınız?"

"Evet ve bu proje üzerinde çalışabilmek seyahatimin son ayağına önemli bir anlam katacak."

Bayan Barbosa eve doğru baktı. "Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama diğer çocuklarımın bana içeride ihtiyacı var. Öğle yemeği hazırlama vakti geldi." Çocuğa el salladı. "Haydi, Theo."

Theo yerinden kıpırdamadı. Başını omzuma yaslamaya devam ederken çok rahat görünüyordu.

"Sorun yok. Benimle kalabilir. İçeri güvenle girdiğinden emin olacağım."

"Emin misin?" dedi. "Evet."

Fazla seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyordu; bu çocuk yakın zamanda beni bırakmayacaktı. O gittikten sonra Felicity bana bakarak gülümsedi. "Bunu yapmasına izin verdiğin için çok tatlısın." "Her erkeğin arada bir salıncağa binmeye ihtiyacı vardır."

Kıkırdadı. "Burada seninle kalmamı ister misin?" "Hayır.

Biz iyi olacağız."

"Tamam." Gülümsedi.

"Hey..." O uzaklaşırken seslendim.

"Evet?"

"Şu adam... Matt. Kim o?"

Felicity bir nefes verdi. "Bir şey mi hissettin? Bu yüzden mi soruyorsun?" "Evet, hissettim. Geldiği andan itibaren onun yanında gergin görünüyordun."

Garaja doğru baktı. "O benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Stewart'ın onu buraya getireceğinden haberim yoktu. Onlar iyi arkadaşlar. Son duyduğumda Matt Pennsylvania'da yaşıyordu. Onu görmeyi hiç beklemiyordum."

Bu beni duraksattı. "Pennsylvania'da yaşıyor. Senin gittiğin yerde mi?"

"Evet. Bu sadece bir tesadüf tabii ki. Liseden sonra UPENN'e girdi. Bu yüzden yollarımızı ayırdık. O zamanlar buna çok üzülmüştüm. Mesafenin neden önemli olduğunu anlamamıştım. Ama sanırım okulda bunu pantolonunun içinde tutamayacağını falan fark etti."

"Anlıyorum."

"Onu bir süredir görmedim. Genelde yazları eve gelmez. Ayrıldığımızdan beri onu belki iki kez görmüşümdür."

Şüphelerim arttı. "Birdenbire yardıma gelmeye karar vermesi ilginç." *Lanet olsun.* Tuhaf bir kıskançlığın yüzeye çıktığını hissedebiliyordum. Onun hakkında bölgeci hissetmeye hakkım yoktu ama

Eski sevgilisi tarafından tehdit edilmiş.

"Stewart'la iyi arkadaş."

O kadar saf mı? "Hata yapma, buraya senin yüzünden geldi." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Güven bana. Bunu yeniden bağlantı kurmak için bir fırsat olarak kullanıyor. Senin güzel yüzünü özledi." *Tıpkı benim özleyeceğim gibi.*

"Bu onun için çok kötü, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Neyse, gidip onlara yardım etsem iyi olacak."

O uzaklaşırken gözlerim ona takılı kaldı ama ben Theo'yla birlikte salıncakta kaldım. Buradan garajı sadece sınırlı bir şekilde görebiliyordum.

Bir noktada, Felicity garajdan eve doğru yürürken Matt onu durdurdu. Bir süre konuştular. Onu köşeye sıkıştırdığı için mutlu olduğundan emindim.

Ayaklarına bakmaya devam etti. Adamın onun üzerinde kesinlikle bir etkisi vardı.

Theo'ya döndüm ve mırıldandım, "Beni engellemeseydin, onu bu durumdan kurtarabilirdim, biliyorsun."

Güldü ve salıncağı daha hızlı hareket ettirmeye başladı.

Kenara tutunarak, "Bu salıncakların bu kadar hızlı gitmek için tasarlandığını sanmıyorum, dostum" diye uyardım. Daha sert güldü.

Sonuçta, Theo rastgele eve doğru kaçmadan önce onunla salıncakta yaklaşık bir saat geçirdim. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için peşinden gittim.

Garaja döndüğümde, Bailey ile sohbet ederken ve çöpleri çöp torbalarına toplarken öncekinden daha az endişeli görünen Felicity ile göz göze geldim.

İskeleti kurma görevime geri döndüm. Matt zaman zaman bana uygun büyüklükte odun parçaları getiriyor, ben de onu ölçüp biçerken samimi davranıyormuş gibi yapıyordum.

Bugünkü işimiz bittikten sonra Felicity ve ben kiraladığım kamyonete bindik, diğer üçümüz ise Stewart'ın cipiyle yola koyulduk.

Yolda ilerlerken ona döndüm. "Sanırım ilk gün için çok şey yaptık, değil mi?" "Düşündüğümünden çok daha fazlasını."

"Matt seni durdurduğunda ne istiyordu?" diye sordum. "Ben Theo'yla sallanırken senin onunla konuştuğunu gördüm."

"Bana neler yaptığımı sordu ve Pennsylvania'ya taşındığımda bir araya gelmemiz gerektiğini söyledi ama ben bunu duymazdan geldim. Bunu yapmayacağım."

Bunu biliyordum. Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Geçmişte seni incittiye sen de incitmemelisin," dedim. Sadece birkaç dakikalığına kızın hayatına geri dönmüş ve onun için bir oyun oynamaya çalışmıştı. "Ne kadar süre burada kalacak?"

"Emin değilim. Narragansett'te tatilde, ailesini ziyaret ediyor. Sanırım iş için Pennsylvania'ya dönmesi gerekiyor." Bana döndü. "Birlikte olup olmadığımızı da sordu."

"Ne dedin sen?"

"Ona işlerin nereye varacağını göreceğimizi söyledim."

"Gerçek bu, sanırım." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Her neyse, eğer bugün moralinizi bozduysa ortaya çıktığı için üzgünüm." Tekrar ona bakarak durakladım. "Bu kadar etkilenmiş olman, ona karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmeme neden oldu."

Gümüş yüzüğünü parmağında döndürürken başını salladı. "Onu görmekle ilgili canımı sıkan tek şey, bana her şeyin nasıl bittiğini hatırlatmasıydı - neredeyse *tüm* ilişkilerin bittiği gerçeğini. Şu anda senden başka kimseden hoşlanmıyorum Leo, eğer merak ettiğin buysa. Ve bu benim için

gerçekten berbat bir durum."

Bütün gün vücudumda biriken gerginliğin bir kısmı kalkmaya başladı. "Sanırım biz berbat bir takımız. Çünkü tek düşünebildiğim, senin olacağın yerde yaşayacağı için ne kadar şanslı olduğuydu. Ve sana bakma şekli beni biraz tedirgin etti, buna hakkım olmasa da."

Felicity pencereden dışarı bakarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Matt benim ilkimdi... her şeyimdi. Çok genç yaşta kendimi ona çok fazla verdim. Bu yüzden üniversitedeyken yaşadığım diğer ilişki sona erdiğinde bu beni neredeyse hiç etkilemedi. Matt'le bunu çoktan yaşamıştım ve o zamana kadar incinme kapasitemi kaybetmiştim."

"Kapasiteyi gerçekten kaybediyor musunuz, yoksa sadece bloke mi ediyorsunuz?"

"Kesinlikle iyi bir duygu engelleyicisiyim. Bu çalışılmış bir yetenek." Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Hiç kalbiniz kırıldı mı?"

Başımı salladım. "Sadece bir tane ciddi kız arkadaşım oldu... ortaokuldayken. Sonunda onu aldattım. O zamanlar bir ilişki için çok gençtim. Öyle bir şey yapacak olsam bugün biriyle birlikte olmazdım. Ama o zamanlar aptal bir gençtim."

"Peki onun dışında hiç kız arkadaşın olmadı mı?" "Çok kişiyle çıktım ama ciddi bir şey olmadı, hayır." "Sen bir playboysun. Haksız mıyım?"

"Öyleydim. Ama kimseyi yönlendirmiyorsan bu kötü bir şey değil, değil mi?"

"Öyle olduğunu söyledin... geçmiş zamanda. Artık kendini çapkın olarak görmüyor musun?" "Buraya geldiğimden beri playboy hayatı yaşamıyorum, şu anda da umurumda değil."

"Ailenin ne düşündüğünü çok önemsiyor gibisin. Evde sahada oynaman umurlarında değil mi?"

"Benim geldiğim yerde, evlenmeden önce yaptığınız her şeyin, çok ayrıntılı konuşulmaması gerekse de, adil olduğuna dair söylenmemiş bir kural var. Ama otuzuma yaklaştıkça, yuva kurmak için üzerimdeki baskı da artıyor."

"Özellikle neden otuz?"

"Ailemde bu her zaman sihirli bir sayı olmuştur. Her erkek otuz yaşına geldiğinde evlenmiştir. Babam da benden aynı şeyi bekliyor gibi görünüyor."

"Otuz hala çok genç."

"Mesele şu ki, bunu size söylediğimi sanmıyorum ama babam birkaç yıldır kanserle mücadele ediyor. Çok fazla zamanı kaldığını düşünmüyor. Bazen ona bir şey olması durumunda, her şeyin olması gerektiği gibi devam edeceğini bilerek huzur içinde ölmesi için yerleşmem konusunda baskı hissediyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bilmiyordum." Durakladı. "Onun için çalışmaya devam ettiğin sürece evli olup olmaman neden bu kadar umurunda?"

"Bunun aile soyadını devam ettirmekle ilgisi var. Bir gün gerçekten evleneceğimden ve bir erkek çocuğum olacağından emin olmak istiyor. Tek önemsedığı şey bu gibi görünüyor. Babamın ailesinin tüm fertleri, eğer üremezsem bana bir faydası olmayacağı konusunda kararlı. Babamın kız kardeşlerinden biri ve onun çocuklarının, aile mirasının onlara değil de bana kalacak olmasından dolayı çok kırgın olduklarından bahsetmiyorum bile. Bu sadece yazılış şekli, benim seçimim değil. Bu yüzden ellerinden geldiğince hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Kuzenlerimden biri gerçek bir hap. Bir keresinde ben tatildeyken basına haber vermiş ve çıplak bronzlaşırken çekilmiş fotoğraflarını basmışlar."

"Ugh." Yüzünü buruşturdu. "Bu Sig'in ailesi değil, değil mi?"

"Hayır. Sigmund benim anne tarafından kuzenim. Çok daha iyi, ama daha çılgın bir grup." "Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Yaşanacak daha kötü hayatlar da var. Ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Şikayet etmeye hakkım yok."

"Hayır, ama bu *sizin* kişisel mücadeleniz. Bu dünyada pek çok insanın yaşadıklarıyla kıyaslanmasa bile, özellikle de ailenizin güveninize ihanet etmesi söz konusu olduğunda, kızmaya veya hayal kırıklığına uğramaya hakkınız var."

"Her şeyi farklı bir açıdan görmemi sağladığın için teşekkür ederim." Elini uzattım. "İşte bu yüzden senin etrafında olmayı istemekten kendimi alamıyorum." Onu bu akşam yemeğe davet etmeyi düşündüm ama bütün günü birlikte geçirdiğimiz için onu bunaltmak istemedim. Elimi çektim. "Bugün uzun bir gündü. Eminim sen de benim gibi duş almak için can atıyorsundur."

"İhtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Kıkırdadı.

"Hayır, terlediğinde bile nefis kokuyorsun." Elimde olsa şu anda vücudundaki terin her zerresini yalayabilirdim.

Felicity'nin evinin önüne geldiğimizde, eğilip onu öpmek için can atıyordum. Ama eski sevgilisinin ortaya çıkmasıyla tuhaf bir gün geçirmiştik ve şu anda hiçbir şeyi zorlamak istemiyordum. Dudaklarının tadına tekrar bakmak için yanıp tutuşsam da, sadece "Seni ararım," dedim.

"Uh...tamam." Yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi.

Kızgın mı?

Gözleri ağzıma kaydı ve belki de onu öpmemi *beklediğini düşündüm*. Ama ben daha hiçbir şeyi düzeltmeden Felicity kamyonundan çıktı. Yola çıkmadan önce içeride olduğundan emin olmak için bekledim.

Eve girdiğimde Sigmund mutfaktaydı. "Hangi cehennemdeydin? Bütün gün sana mesaj attım."

"Özür dilerim. Meşguldüm ve telefonumu kontrol etmedim."

Newport'a yaptığı seyahatten bugün döneceğini unutmuştum.

"Meşgul müsün? Ne haltlar karıştırıyorsun?" diye sordu.

Bir an için Felicity ile barışmamı kendime saklamayı düşündüm ama zeki ve sinir bozucu kuzenim bunu çok geçmeden anlayacaktı.

"Felicity ile birlikteydim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ginger mı? Yine mi ortaya çıktı?" Gözlerini devirdi. "Bilmeliydim."

"Nedenmiş o?"

"Belli ki ben ayrılmadan önce delirmenin eşiğindeydin, resim yapman ve şekerleme tüketmen yüzünden. Teslim olmadan ve onunla bir şans daha elde etmek için yalvarmadan önce fazla dayanamayacağını biliyordum."

"Aslında onu tekrar görmeyi planlamamıştım. Dün ShopRite'ta karşılaştık ve olaylar birbirini izledi."

"Onunla yattın mı?"

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bunu açıkça belirtti. Ama bir an yaşadık. Otoparkta öpüştük."

"Tanrı aşkına, ona vurmak için başka bir yer seçemez miydin?"

"Kendiliğinden yanma gibiydi, gerçekten. Bunun uygun olup olmadığını düşünecek bir anım bile olmadı. Ve umurumda bile değildi. İnanılmazdı. Hayatımdaki en iyi öpücüktü."

Tecrübeliydim. Sonra beni akşam yemeğine davet etti. Bayan Angelini ile tanıştım. Bugün de tüm günümüzü yerel bir bakıcı annenin garajının yenilenmesine yardım ederek geçirdik. Burayı özel ihtiyaçları olan oğlu için bir terapi alanına dönüştüreceğiz."

"Şey, bu onun pantolonuna girmenin asıl bir yolu."

"Mesele bu değil."

"Pekâlâ. Sen öyle diyorsan." Sırıttı. "Her halükârda, bir hafta sonu içinde çok şey olduğu kesin."

Umarım neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur."

"Neye bulaştığım seni ilgilendirmez." Buzdolabını açtım ve bir bira aldım. "Her neyse, yolculuğun nasıldı?"

"Çılgıncaydı."

"Öyle mi?" Bir yudum aldım. "Onunla iyi vakit geçirdin... Adı neydi?"

"Maria."

"Bu doğru."

"Evet. Maria'yla harika vakit geçirdim... ve

Maria'yla." "Orada *iki Maria mı* vardı?"

Kaşlarını oynattı. "Onun arkadaşı."

"İkisinin de adı Maria mı?"

"Evet. Görünüşe göre buradaki Portekizli kızların yarısının adı Maria. İkisiyle de eşit derecede iyi vakit geçirdim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bekle, sen de mi onun arkadaşıyla takıldın?"

"Hepimiz birlikte takıldık."

"Yüce İsa."

"Ya da daha iyisi, Ave Maria." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. "Ve sen *beni* hızlı hareket etmekle mi suçluyorsun?"

CHAPTER 10

Felicity

Parça 10: Blondie'den "Maria"

Restorandaki işimden eve dönerken son birkaç günü düşündüm. Son üç gecedir çalışmak zorunda olduğum için, gündüzleri Bayan Barbosa'nın yanında çalışmak dışında Leo ile gerçek anlamda vakit geçirememiştim.

Matt o günlerden sadece birinde tekrar ortaya çıkmıştı. Yardım etmek için gönüllü olduğunda aklındaki şeyin Leo'yla birlikte çalışmak olmadığı izlenimine kapılmıştım. Leo da Matt'in yanında rahatsız görünüyordu, bu yüzden Matt'in kaçması iyi olmuştu. Pennsylvania'ya dönmeden önce onu bir daha görebileceğimden şüpheliydim.

Leo beni Bayan Barbosa'dan eve her bıraktığında vedalaşırdık ve beni öpmesini umardım. Otoparktaki o günden beri bunun özlemini çekiyordum ve neden bir daha denemediğini merak ediyordum. Onunla seks yapmayacağımı söylediğim için miydi? *Her türlü* fiziksel temastan vazgeçtiğimi mi sanmıştı? Ve onunla yatmayacağımı söylerken ciddi miydim? Yoksa sadece bu adımı atmanın, o gittiğinde daha da incinmiş hissetmek anlamına geleceğinden mi korkuyordum?

Leo'nun cinsel fantezilerinin beni geceleri uyutmadığını düşünürsek, ikincisi olduğundan oldukça emindim. Onu çok istiyordum. Beni öpmemesinden daha kafa karıştırıcı olan, vardiyalarından sonra bana takılmayı teklif etmemiş olmasıydı. Belki de yorgun olacağımı düşünmüştü? İçimi çektim.

Eve gidip duş aldığım da saat 22:00 olmuştu. Odamda tek başıma otururken onu görmek için can atıyordum. Yatak odamın penceresinden dışarı baktığımda, Leo'nun evinin ışıklarının körfezin karşısında yandığını görebiliyordum. Kendimi huzursuz hissederek şansımı denemeye ve oraya gitmeye karar verdim. Üzerime daha güzel bir şeyler giyecek kadar gecikirsem fikrimi değiştireceğimi biliyordum. Aşağıya baktım ve içim burkuldu: Hello Kitty tişört ve kot şort. Ama bu kıyafet işimi görecekti çünkü iyice düşünecek vaktim yoktu.

Anahtarlarımı kaptığım gibi merdivenlerden inip arabama doğru koştum. Bayan Angelini gece için çoktan yatmıştı, bu yüzden nereye gittiğimi ona bildirme zahmetine girmedim.

Leo'nun evinin önüne geldiğimde nabzım hızla atıyordu. Arabadan inip karanlık gökyüzüne baktım ve tüylerim diken diken oldu. Bu saatte habersizce buraya gelmenin neye benzeyeceğini biliyordum. *Seks çağrısı diyebilir misin?* Ama gönderdiğim mesajın bir önemi yoktu; sadece onu görmem gerekiyordu.

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra kapı açıldı. Ama beni karşılayan kişi ne Leo ne de Sig'di.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ufak tefek bir esmer

başını eğdi. Yutkundum. "Leo burada mı?"

"Evet. Yukarıda duş alıyor."

Gözlerim kanepede oturan başka bir siyah saçlı kızı bulduğunda midem çalkalandı. Burada tam

olarak neyi bölmüştüm? Kalıp bunu öğrenmeye niyetim yoktu.

Ne yapacağımı tamamen şaşırmış bir halde arkamı dönüp arabama gitmek üzereydim ki Sig'in

ses beni durdurdu.

"Ginger! Nereye gidiyorsun?"

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Uh... eve. Görünüşe göre oldukça meşgulsünüz." Sırıttı. "Sadece akşam yemeği ve seks partisi."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Felicity!" Leo merdivenlerden indi. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı ve saçları ıslaktı. Gözlerimiz kilitlendi. "Meşgul olduğunuzu görüyorum, o yüzden ben gidiyorum."

Leo neredeyse çılgınca başını salladı. "Bekle, ne? Hayır. Meşgul müsün? Hiç meşgul değilim.

Bunlar onun arkadaşları, benim değil."

Sig'e baktım, sonra tekrar Leo'ya. "Bu gece bir seks partisi olduğunu söyledi, ben de ne yapacağımı bilemedim-"

"Ne?" Leo'nun gözleri kuzenine hançer gibi saplandı. "Ne dedin lan sen ona?"

Sig bana döndü. "Bu gece bir seks partisi *var*. Sadece Leo'nun dahil olmadığı. Açıklamama fırsat vermedin, Ginger."

Arkadaşları güldü.

"Maria'larla resmi olarak tanıştınız mı?" Sig

sordu. Gözlerimi kırptım. "Kim?"

Kolunu kızlardan birine doladı. "Bu Maria Josefina." Kanepede yatan diğerine döndü. "Ve bu da Maria Isabel."

Başımı salladım. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Sig güldü. "Seni telaşlandırdığım için özür dilerim, Ginger."

"Artık benim için kalıcı ismin bu mu? Az önce arka arkaya üç kez kullandın. Yeni isimler bulma konusunda tembelleşmeye mi başladın?"

"Bence Ginger sana yakışıyor. Evet. Çok beğendim."

Gözlerimi devirerek kabul ettim. "Sanırım Freckles'tan daha iyi."

Leo elini sırtımın alt kısmına koyarken Sig'e ters ters bakmaya devam etti. "Hadi güverteye çıkalım Felicity."

Dışarı çıktığında saçlarını çekti. "Bunun için çok özür dilerim. O kızlarla geldiğinde ben dışarıda körfezde yüzüyordum, ben de düş almak için yukarı kaçtım ve aşağı indiğimde sen oradaydın."

"Yalan söylemeyeceğim. Bir şeyi yarıda kestiğimi düşünerek küçük bir panik atak geçirdim." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bunun neye benzediğini ancak hayal edebilirim."

"Özellikle de son birkaç gündür bana takılmayı teklif etmediğin için. Ne düşüneceğimi bilemedim."

Leo elini yanağıma koydu ve vücuduma ürpertiler gönderdi. "Seni görmek *istemediğimi mi* sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Nefes verdi. "Felicity... Bu yaz benimle vakit geçirmeyi kabul ettiğin an, başka biriyle birlikte olma şansım sona erdi. Teknik olarak özel falan olmadığımızı biliyorum ama bunu sana yapmazdım. Anlaşıldı mı?"

Sözleri rahatlatıcı olsa da yine de kafamda soru işaretleri bıraktı. "Kendini playboy ilan etmiş birisin - en azından geçmişte öyle olduğunu söylemiştin, yani..." Yüzümü kapattım. "Boş ver. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Özür dilerim."

"Olma." Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Buraya geldiğin için mutluyum. Bu gece seni görmek istedim ama uzun bir günün ardından çok yorgun olacağımı düşündüm."

Günlerimizi Bayan Barbosa'nın evinde birlikte geçirdiğimiz için seni bunaltmak istemedim. Bu gece seni görmeye çalışıyordum.

ama seninle daha fazla zaman geçirmek için ölüyorum."

"Ben de seni görmeyi çok istiyordum, o yüzden şansımı deneyip uğrayayım dedim." "Ve şansıma Sigmund haremimi çağırdı."

"Gerçekten o kızların *ikisiyle* de birlikte mi?"

"Görünüşe göre, evet, Maria'lar. Onlardan biriyle görüşmeye başlamış ve Newport'taki hafta sonu kaçamaklarına bir arkadaşını da getirmiş. O da Maria'ymış. Sonra bir bakmışsın üç kişilik bir parti olmuş."

"Bir yerlerde üçüncü bir Maria saklamadığından emin misin?"

Kıkırdadım. "Sigmund'la her şey mümkün."

Gülüşük ve ben gözlerimi kıstım. "Hiç üçlü yaptın mı?" Leo'nun göz bebekleri parladı. "Tamam, bu bir anda ortaya çıktı."

"Gerçekten olmadı. Konumuz buydu." "Doğru."

Tereddüt etti. "Evet. Ben de bir tane içmiştim. Bir kere."

Elimi onunkinden çekerken içimde kıskançlık dolaşıyordu.

"Anlıyorum." "Bana bir şey sorarsan yalan söylemem. Sana her zaman doğruyu söylerim."

Verdiği sözden yararlanarak, ses tonumda hafif bir acılıkla bir soru daha ekledim. "Hoşuna gitti mi?"

"Buna inanmayabilirsiniz ama ben düşündüğüm kadar sevmedim. Çok fazla koreografiydi - onları eşit şekilde memnun etmek için endişelenmek. Ve kendimi bir kızıdan diğerine yönelirken buldum. Garipti. Bu deneyim bana her şeyimi tek bir kişiye vermeyi tercih ettiğimi fark ettirdi." Elini yanağımda gezdirerek yüzümü inceledi. "Tanrım, kıpkırmızı olmuşsun. Seni üzdüm mü?"

"Hayır, öyle değil." Nefes aldım. "Bir kıza daha fazla ilgi göstermekten bahsettiğinde, senin o durumdaki görüntün beni biraz... Bilmiyorum." Gerisini kusamadan önce durdum.

Bir adım daha yaklaştı. "Biraz ne?"

"Telaşlı, sanırım. Kıskanç, belki." Alt dudağımı çiğnedim. "Boş ver."

Birkaç dakika garip bir sessizlik geçti. "Seni tahrik etti mi?" diye sordu alçak bir sesle. "Sikiştiğimi düşünmek mi?"

Meme uçlarım sertleşti. Tanrım, bu kelime onun ağzından çıkmıştı. "Senin başka kızlarla birlikte *olduğun* düşüncesi değil... sadece düşüncesi." "Tabii ki. Demek istediğim buydu."

"Senin fikrin, evet."

Daha da yaklaştı. "Sen ve ben fikri..." "Belki," diye itiraf ettim, her saniye daha da ateşlendiğimi hissediyordum.

Alnındaki teri sildi. "Bu gece hava sıcak, değil mi?" Suya doğru baktı. "Hadi gidip teknede oturalım. İstersen gezintiye çıkabiliriz. Gece hiç çıkmadım. Bana kiralayan adama göre üzerindeki ışıkların harika olması gerekiyormuş."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Susarsan diye mutfaktan su almalıyız."

Onu eve kadar takip ettim. Mutfaka girdiğimizde, iki Maria da Sig yemek pişirirken ona asılıyordu.

"Siz ikiniz yemek için bize katılıyor musunuz?" Sig sordu.

Leo buzdolabından iki su çıkararak, "Hayır, tekneye gidiyoruz," dedi. "Bu saatte mi? O şeyi gündüz bile kullanamıyorsun, Leo."

"Uzağa gitmiyoruz. Sadece buradan çıkıyoruz."

"Pekâlâ o zaman," dedi Sig bana dönüp göz kırparken. "Hoşça kal, Kitty."

Kitty mi? "Artık bana Ginger dediğini sanıyordum."

Gömleğimi işaret etti. "Hello Kitty? Güle güle, Kitty. Anladın mı? Ayrıca... bu tişörtle on iki yaşında mısın?"

Kız arkadaşları kıs kıs güldü.

"Defol git," dedi Leo, beni evden çıkarmak için elini sırtımın alt kısmına koydu. "Kuzenim için çok üzgünüm," dedi dışarı çıkarken.

"Aslında onu eğlenceli buluyorum. Sorun değil."

"Bu gece olduğu gibi sinirlendiğinde daha da kötü oluyor." "Neye kızgın?"

Leo'nun kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" "Kızgın olduğunu söyledin."

Güldü. "Bizim geldiğimiz yerde kızgın demek sarhoş demektir." "Ah."

Tekneye adım attık ve o da ışıkları açtı. Ama tekneyi çalıştırmadı. Sadece bank koltuğunun iki ucuna oturduk ve yüzdük.

Leo'nun bakışları göğsüme indi. "Kuzenim ne derse desin siktir et. O gömleğin içinde çok sevimli görünüyorsun." "Eminim insanlar bazen giyim tarzıma bakıp gözlerini deviriyordur. Asla bilemezler

Harvard'dan mezun oldum ve hukuk fakültesine girmek üzereyim. Ama beni gülümseten sevimli ve tuhaf şeylerden hoşlanıyorum. O yüzden beni dava edin."

"Bunların hepsi seni eşsiz yapan şeylerin bir parçası. Hiç umurunda değil. Aynı zamanda, ne giyersen giy harika görünüyorsun -tişörtünde çizgi film kedisi suratı olsa bile, tek gördüğüm içindeki güzel kadın." Suya doğru bakmadan önce gözleri üzerimde gezindi. "Bir gezintiye çıkmak ister misin, yoksa..."

"Bence burada oturmalıyız. Konuşabilmek istiyorum ve motor çalışırken bunu yapamayız."

"Tamam." Gülümsedi.

Gömleğime baktım. "Yani... Hello Kitty'yi sevmemden biraz daha fazlası var aslında." "Neymiş o? Anlat bana."

"Bana annemi hatırlatıyor... ölmeden önce." Yıldızlara baktım. "Alışveriş merkezinde bir Sanrio mağazası vardı. Beni oraya götürür ve Hello Kitty bibloları seçmeme izin verirdi. Annemle olan birkaç anımdan biri bu. Bu kediye ne zaman baksam bana hayatımın o masum dönemini hatırlatıyor. Bunun beni üzeceğini düşünebilirsiniz ama nedense üzüyor. Beni her şey değişmeden önceki o basit anlara geri götürüyor."

"Bu mantıklı. Sen söz konusu olduğunda hiçbir şey sığ değildir."

Gözlerimin içine baktığında cesaretimi topladım. "Neden beni öpmedin?" Gözleri irileşti. "Seni öpmek *istemediğimi* mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Kasıtlı olarak uzak duruyormuşsun gibi görünüyor. Sen de benden bir yere gitmemi istemedin. Sadece düşündüm ki-"

"Haklısın. Seni tekrar öpmekten biraz korkuyorum. Çünkü en son öptüğümde artık bu lanet Dünya'da bile değildim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O otopark yoktu. Bana bazı şeylerin yasak olduğunu söylemiştin ve ben de işleri fazla ileri götürmemek konusunda kendime güvenmiyorum." Nefes verdi. "Seni pişman olacağın bir şeye itmek istemediğim için yumurta

kabuklarının üzerinde yürüyordum."

Bu noktada tek pişmanlığım ona böyle hissettirmiş olmaktı. "Ne ile mücadele ediyorum

O gece odamda sana söylediklerim, koyduğum sınırlar. Bazen endişelendiğim şeyleri iyice düşünmeden ağzımdan geçiriyorum. Sanki fikrimi değiştireceğimden korkuyorum, bu yüzden ağzımdan kaçırdığımdan emin oluyorum."

"Söylediğin şey hakkında fikrini mi değiştirdin?" diye sordu alçak bir sesle.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bazen beni en çok korkutan şeyler gerçekten istediğim şeylerdir."

Yutkundu. "Ne düşünüyorum biliyor musun Felicity?" "Ne?"

"Bence bu konuda çok fazla endişelenmemeliyiz. Sınırlar, sınırlar yok. Bence hayatı akışına bırakmalı ve nasıl gittiğini görmeliyiz." Elini uzattı. "Benimle misin?"

Onu aldım ve gülümsedim, teninin sıcaklığının tadını biraz fazla çıkarmıştım.

Tekrar suya baktı. "Sana zarar vermeyeceğime söz vermeyeceğim. Sanırım bunu zaten kabul etmiştik. İkimiz de sonunda incineceğiz. Ama o zamana kadar seninle geçireceğim her anı anlamlı kılacağıma söz veriyorum."

Ona güvenmem gerekiyordu. "Tamam."

"Söylemem gereken bir şey daha var," diye ekledi. Başımı salladım.

"Bu yaz birlikte yaptıklarımızı daha önce kaybettiğimiz bir oyuna benzettiğimizi biliyorum. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Burada olduğum sürece, birlikte olduğumuz sürece, bu benim için bir oyun değil, bir ilişkidir. Ve bitmek zorunda olsa bile, sonsuza kadar sürmesinden daha az değerli değildir. Hayatta bir ilişkinin değerini ne kadar sürdüğüne göre değerlendirme eğilimimiz vardır. Ancak en kötü ilişkilerden bazıları en uzun ömürlü olanlardır. İki insan arasındaki bir bağ, koşullar tarafından kısa kesilirse daha az değerli değildir." Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Benim için zaten çok şey ifade ediyorsun."

İçindeki duygular kabardı; bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. "Bu gece buraya gelmene çok sevindim," dedi.

"Ben de."

Eve doğru baktı. "Yemeklerini yedikten sonra Marias'ı üst kata çıkaracağından eminim. Belki o zaman içeri girmek güvenli olur. Oturma odasını kendimize ayırabiliriz."

Omuz silktilim. "Her iki şekilde de. Birlikte takılabildiğimiz sürece orada olmaları umurumda değil." "Seninle takılmak en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı," dedi.

Onun itirafı beni suçlu hissettirdi. Dün gece yatmadan önce yaptığım bir şey bana ağır gelmeye başladı. "Bir itirafım var Leo ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

Vücudu kaskatı kesildi. "Pekala."

"Bir keresinde beni Google'da araştırdığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" "Öyle mi?" Yutkundu.

"Ben de sana aynısını yaptım. Her şey sana milyonlarca soru sormak zorunda kalmadan akranlık sistemi ve geldiğin dünya hakkında bilgi edinmek istediğim için başladı. Bu da maalesef başka internet aramalarına yol açtı."

Yüz ifadesi düştü. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Aslında çok şey," dedim.

"Eminim." Elini yüzünde gezdirdi, sinirli görünüyordu. "Beni tanımanın tarih dersleri ve araştırma gerektirmesi çok kötü."

Kahretsin. "Bana kızgınsın."

"Hayır. Hayır, tabii ki değil. Dürüst olmak gerekirse bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Sadece... tüm bunlar benim kim olduğumu temsil etmiyor. Geçmişı değil tabii ki. Ama dedikodu kısmı. Çoğu yalan. Bazı paparazziler benim ve müstakbel eşım olduğunu düşündükleri bir kızın fotoğrafını çekiyorlar.

Muhtemelen yeni tanıştım. Ya da nadiren içtiğim ot varken kokain aldığımı söylüyorlar ama tabii ki beni büyük bir uyuşturucu bağımlısı olarak gösterecekler. Temel olarak, zamanın yüzde doksan dokuzu saçmalıktır. Yani işe yaramaz."

"Bunu anlıyorum."

"Öyle mi?" Gözlerimi aradı.

"Evet. İstiyorum."

"O zaman sen akıllısın. Birçok insan değil. Onlar sadece okuduklarına inanırlar. Beni asla yüksek sosyetenin dedikodu paçavralarından tanıyamayacaksın."

Onu üzdüğüm için nefret ediyordum. Daha da ötesi, onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyordum. "Annen çok güzel," diye ekledim.

"Öyle. Teşekkür ederim."

"Senininde onun yüzünün çoğunu görebiliyorum."

"Güzel *olduğumu* düşündüğünü mü söylüyorsun?" Göz kırptı. "Peki, başka neler buldun?"

Bir sonraki soruyu sormaya korkuyordum ama o daha fazla sorgulamaya açık görünüyordu. "Bir erkek kardeşin var mı?"

Yüz ifadesi karardı. "Bunu nerede okudun?"

"Bir grup toprak sahibi, aristokrat ailenin soy ağaçlarını listeleyen bir web sitesi vardı. İnternette arama yapmanın nasıl olduğunu bilirsiniz; sizi bir tavşan deliğinden diğerine sürükler. Her neyse, hem Leo hem de Thomas'ı ebeveynleriniz Leo ve Scarlet'in çocukları olarak listeliyordu. Tek çocuk olduğunu söylemiştin, ben de merak ettim."

Yavaşça başını salladı ve oynattığı başparmaklarına baktı. "Thomas benim kardeşim, evet," dedi sonunda.

"Senin olduğunu

bilmiyordum-" "Doğumda

öldü."

Kalbim sıkıştı. "Olamaz. Tanrım, çok üzgünüm." "Sorun değil," diye fısıldadı.

"Yaşlı mıydı yoksa genç

mi?" "İkisi de değil. O

benim ikizimdi."

Göğsüm her an daha da ağırlaşıyordu.

"Bazı komplikasyonlar oldu. Görünüşe göre, ikizlerden birinin diğerine kan bağışladığı bir şey olabiliyor. Buna ikizden ikize transfüzyon sendromu deniyor. Ve alıcı komplikasyonlardan muzdarip olabilir. Her zaman kötü sonuçlanmıyor ama bizim vakamızda öyle oldu. Onu kurtarmak için ameliyat denediler ama ölü doğdu. Ailem ikizleri olacağını önceden duyurmak gibi bir hata yapmıştı, bu yüzden özel olarak yas tutamadılar. Basın her şeyin üzerindeydi; cenaze töreni ve her şey."

Bu konuşmayı başlattığım için kesinlikle midemin bulandığını hissettim.

Gözlerimde yaşlar oluştu. "Bu konuyu hiç açmamalıydım." Onun eline uzandım. "Çok üzgünüm Leo."

"Sorun yok." Parmaklarını benimkilere doladı ve sıktı. "Neyse o. Bunu değiştiremem." Bir süre sessiz kaldı. "Ben de sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Babanın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bunun benim için hassas bir konu olduğunu düşünmüş olmalı, ama babam fikrine karşı oldukça

hissizdim. En azından kendimi böyle eğitmiştim - hiçbir şey hissetmemek için.
"Hiçbir ipucu yok."

"Hiç öğrenmeye çalıştınız mı?"

Bir su aldım ve şişeyi kapatmadan önce uzun bir yudum aldım. "Çok küçükken annem ne derse ona inanırdım. Bana babamın kim olduğunu bilmediğini ve bunu anlamanın hiçbir yolu olmadığını söyledi. Yaşlandıkça ve bir keş olarak yaşam tarzının doğasını anladıkça - vücudunu uyuşturucu parası için kullanmış olabileceğini - bunun muhtemelen doğru olduğunu fark ettim. Sanırım özel bir dedektif tutabilirdim ama hiç peşine düşmedim. Her kimse, muhtemelen ya annemin ilişkiye girdiği bir uyuşturucu satıcısı ya da bir çocuk babası olduğunu bilmeyen zavallı, masum bir ruh. Kimseye yirmi dört yıl sonra bir çocuğu olduğunu öğrenmenin şokunu yaşatmak istemem."

Leo sempatik bir şekilde gülümsedi. "Ya hayal kırıklığına uğramadıysa? Ya bunu bir lütuf olarak gördüyse?"

Başımı salladım. "Gerçeği bilmek istediğimi sanmıyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama onun tarafından reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum - her kimse artık. Bu yüzden sizi akrabalarınızla eşleştiren şu soyağacı testlerinden birini hiç yapmadım. Belki de kaçırıyorumdur. Belki de kaçırmıyorum. Bu almaya karar verdiğim bir risk. Ya da almamaya. Nasıl bakarsanız bakın."

"Yeterince adil."

"Bir gün babamı bulma ihtimaline kapıyı kapattığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sende kesinlikle aptalca bir şey yok Felicity. Kim olduğunu ve neyle başa çıkabileceğini biliyorsun."

Biz konuşmaya devam ederken tekne hafifçe sallandı.

Leo, "Sizin yanınızda bu kadar rahat olmam inanılmaz," dedi. "Eve döndüğümde kendimi iki kişi gibi hissediyorum; başkalarının gördüğü kişi ve gerçekte olduğum kişi, yani kendi benliğim. Neredeyse hiç kimseye güvenmiyorum. Ama sana güveniyorum. Gardımı düşürmek iyi bir duygu." Gökyüzüne baktı. "Aynı zamanda, sahip olduğumuz kısa sürede seninle çok daha fazlasını deneyimlemek için bir baskı hissediyorum çünkü ayrılıyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Anlatacak pek bir şey kalmadı. Sana neredeyse her şeyi anlattım. Başka ne bilmek istiyorsun?"

Gözleri birkaç saniye boyunca benimkileri yaktı. "Ne için acı çektiğini bilmek istiyorum..." Artık serin olan gece havasına rağmen bir sıcaklık hissettim.

"Bu," dedim sonunda. "Sen bana ne kadar az zamanımız olduğunu hatırlatana kadar gitmen konusunda endişelenmemiştim. Bu geceki konuşmamızın içinde kayboldum. Burada seninle olmak hoşuma gidiyor. Aynı anda hem huzurlu hem de heyecan verici. Bunun gibi daha fazla an için can atıyorum."

Elimi avucunun içine aldı. "Ne için acı çektiğimi bilmek ister misin?" "Ne için?"

"Daha fazla zaman." Sıktı. "Seninle daha fazla zaman. Ya da belki zamanın durması için acı çekiyorum." "Evet," diye mırıldandım.

Ellerimi kollarıma sürdüğümde, "Burası düşündüğümde daha soğukmuş. Biraz içeri girmek ister misin? Şimdiye kadar üst kata çıkmışlardır diye düşünüyorum. Belki biraz mahremiyetimiz olur."

"Kulağa hoş geliyor."

Tekneden çıktık ve içeri girdik. Neyse ki mutfak boştu. Üst kattaki ayak seslerini ve uzaktan gelen kahkahaları duyabiliyordum ama üçlüyle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtulmuş gibiydik.

"Gece atıştırması için aç mısın?" Leo sordu. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamam gerektiğini hissediyorum."

"Aslında akşam yemeğini atladım. Önceden o kadar aç değildim ama şimdi acıktım. Yani evet, yiyebilirim."

Mutfağa göz gezdirdi. "O zaman sana bir şeyler hazırlayayım."

"Yemek yapamadığımı sanıyordum."

"Yapamam."

Bu beni çok güldürdü.

"Daha önce hiç kimse için yemek yapmadım," dedi. "Ama bu senin şanslı gecen. Çünkü senin için yemek yapacağım."

"Bu ilginç olacak."

"Aslında, muhtemelen berbat olacak." "Ne yapıyorsun?"

"Küçük bir şey... Öğreneceksin." Göz kırptı. "Aslında hiçbir fikrim yok. Ama bir yolunu bulacağım. Oturun ve ayaklarınızı oturma odasına uzatın. Sana yemek getireceğim. Sana bir kadeh şarap getireyim mi?"

"Gece yarısı oldu. Muhtemelen yapmamalıyım." "Bir yerlerde saat beş, Felicity." "Tamam, tabii." Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Bana bir kadeh şarap doldurdu ve ben de dediğini yaptım: oturma odasında ayaklarımı uzatıp büyük pencereden körfezin üzerindeki ay ışığına baktım. İçimi bir sıcaklık kapladı. Leo bana kendimi isteniyormuşum, özelmışim ve güvendeymişim gibi hissettirdi. Bu duyguyu sonsuza kadar saklayabilseydim, saklardım. Geçici olduğunu biliyordum ama şu an için değerini biliyordum.

Sonraki birkaç dakika boyunca mutfakta bir sürü şangırtı duydum. Leo'nun bir tür sıkıntı içinde olmadığını umuyordum. Sonunda oturma odasının girişinde belirdi.

"Tamam, anlaşılan Sigmund bu gece buzdolabındaki her şeyi pişirmiş. Sana omlet yapmaya çalıştım ama çok fazla karıştırdım ve şimdi vıcık vıcık beyne benziyor."

Kıkırdadım. *Çok sevimli*. Bu çok eğlenceli olsa bile muhtemelen onu kurtarmam gerekiyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, bir B planım var. Bunu sana sunacağım ama gülmeyeceğine söz vermelisin." "Söz veriyorum." Durakladım. "Gülmeyeceğim... çok fazla."

Kaşlarını oynattı. "Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra elinde tek bir tabakla döndü.

Daha yakından bakıp üzerinde ne olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kaldı: SpaghettiOs. En komik kısmı ise süslü görünsün diye köşeye konan fesleğen garnitürüydü.

"Meğer tek bildiğim konserveyi açmak ve içindekileri ısıtmakmış."

"Ama bak her şeyi ne kadar güzel kaplamışsın."

"Garnitürün bu acınası sunumun dikkatini dağıtacağını umuyordum. Konserve kutusundan çıkarsa yemek sayılır mı?"

"Biliyor musunuz? Bunu yiyeceğim. Ve bundan zevk alacağım. Neden biliyor musun?" "Neden mi?" Sırıttı.

"Çünkü sen yaptın, bu sadece kutuyu açıp ısıtmayı gerektirirse bile. Daha önce hiç kimse için bir şey yapmadığını söylemiştin. İlk olmaktan onur duyuyorum." Çocukluğumdan beri SpaghettiOs yememiştim. Bir ısırık aldım ve tadının hatırladığımdan daha güzel olduğunu görünce şaşırdım. "Bu şaşırtıcı derecede iyi... keskin."

"Öyle mi?"

"Ya da belki o kadar açım ki her şeyin tadı güzel geliyordur." "Muhtemelen ikincisi. Ama bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum."

Çatalı ağzına götürerek, "Tadına bak." dedim.

Leo bir ısırik aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Korkunç değil."

Konuşup gülerken ona rastgele SpaghettiOs ısırikları yedirdim.

Bu gece, bu "akşam yemeği", biraz saçma olsa da, benim için her şeydi. Bazı anlar vardır, asla unutamayacağınızı bilirsiniz ve bu SpaghettiOs akşam yemeği de onlardan biriydi.

Yemeğimi bitirdikten sonra Leo tabağımı mutfığa götürdü.

Yanımdaki koltuktaki yerine geri döndü. Gözlerim onun ağzına kaydı. Dudaklarımda kalan şarabı yalayarak beni öpmesini çok istedim.

Sinyalimi almış gibi görünüyordu, çünkü saniyeler içinde eğildi, ağzımı ağzına almadan önce düzensiz bir şekilde nefes aldı. Nefesim kesildi, belki de biraz fazla yüksek sesle, çünkü dudaklarıma karşı güldü. Kanepede üzerime eğilip göğsünü göğsüme bastırırken, Leo beni sanki hayatı buna bağlıymış gibi öptü, sanki bu hafta kendini tuttuğu tüm zamanları telafi ediyormuş gibi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek öpücüğün içinde rahatladım ve kafamın içinde bana kırık bir kalp için kendimi hazırladığımı hatırlatmaya hazır olan sesi uzaklaştırdım. Onu daha sert öptüm, ağzına karşı inledim ve tadının tadını çıkardım. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp öpücüğü bir kez daha derinleştirmeden önce nazikçe çekerken inledi. Öpüşme tarzından yatakta nasıl biri olabileceğini hayal etmek kolaydı. Bir kadını nasıl memnun edeceğini çok iyi bildiğinden şüpheleniyordum.

Öpüşme ilerledikçe, bir şekilde kendimi onun altında buldum. Değişime direnmek yerine bacaklarımı açarak aralarına girmesine izin verdim. Kot pantolonunun üzerinden, zonklayan klitorisime sürtünürken ereksiyonunun sıcaklığını hissettim. Leo ağzını indirerek boynumdan aşağıya doğru öptü. Sonra aniden durdu, ağzını tenime dayadı ve birkaç saniye boyunca bana karşı nefes aldı.

Geri çekilmeden önce şaşkınlıkla bana baktı. "Sanırım durmalıyım."

"Neden?"

"Çünkü daha ileri gidersem beni durduramayacağını hissetmeye başladım."

"Haklısın. Yapmazdım," dedim dürüstçe. Üzerime bir soğukluk çökerken bedenim onun dönüşünü arzuluyordu.

"Felicity..." diye fısıldadı.

"Ne?"

"Senin içinde olmaktan saniyeler uzaktaydım. En azından olmak istediğim yer orasıydı. Ama şu anda istediğinin bu olmadığını biliyorum, kendini kaptırmış olsan bile." Başını kanepenin arkasına yasladı ve bana döndü. "Seni öperken, koklarken, sana dokunurken tüm yargılarımı kaybediyorum. Bu konuda hiç *de* yeni değilim... ama *bu* düzeyde bir ihtiyaç benim için yeni. Aynı zamanda dikkatli olmam gereken birine hiç bu kadar ilgi duymamıştım. Daha önce hiç bu kadar önemsememiştim."

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bana daha önce ne için acı çektiğimi sormuştun. Ben de tam olarak net bir şey söylemedim. 'Daha fazla zaman' dedim ve tabii ki bu doğru. Ama konu sen olunca çok daha fazlası için yanıp tutuşuyorum. Daha önce hiç özlemini çekmediğim gündelik, sıradan şeyler için yanıp tutuşuyorum; randevu gecesi, yemeğe çıkmak ve eve gelip birlikte kanepeye kıvrılmak gibi. Hiç kimseyle bunu arzulamadım. Asla. Daha önce böyle şeyleri daha az önemseyemezdim. Ama geceleri seninle yatmak için de yanıp tutuşuyorum... vücuduna tapmak,

dilimi illerinin her birinin üzerinde gezdirmek, seninle zaman geçirmek ve sana hayal ettiğin en iyi orgazmı yaşatmak için. Ve eėer benimle buna asla hazır olamayacağını dűşünüyorsan, işleri zorlamamak için dikkatli olmalıyım. Ama sana yalan söyleyemem. I

Bunu istiyorum. Bunların hepsini seninle istiyorum Felicity. Hem de çok."

Zar zor nefes alabiliyordum. "Hangi cehennemden geldin, Leo?" Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Bu çok boktan. Ben de seni istiyorum. Sadece korkuyorum."

"Bir tek sen değilsin."

Doğrudum ve başımı omzuna yasladım. "Muhtemelen eve gitmem gerektiğini biliyorum ama için."

"Gece benimle kal o zaman. Yukarı çıkmamıza gerek yok. Burada kalacağız ve konuşacağız. gözlerimizi daha fazla açık tutamayız. Sadece gitme."

Ona baktım. "Tamam. Yapmayacağım." Bedenimi kolunun kıvrımına sokarak, "Bana bir hikâye anlat." dedim.

"Ne tür bir hikaye?"

"Beni İngiliz kırsalına götür. Sanal olarak. Beni eve götür. Nasıl bir şey olduğunu anlat. Yeni dönmüşsün gibi davran. Bana neler olduğunu anlat. Bana her şeyin neye benzediğini tarif et."

"Pekâlâ." Çenesini başıma yasladı ve beni kollarıyla sardı. "Her yerde yemyeşil tepeler var. Yağmur yeni bitti, bu yüzden şoför arazimize yaklaşırken uzakta bir gökkuşağı görebiliyorum."

"Bana evinizden bahsedin."

"Çok... büyük, görkemli bir ev." "Şato gibi mi?"

"Pek sayılmaz."

"*Downton Abbey* gibi mi?"

"Bunun bir versiyonu gibi, belki. Tuğladan yapılmış." "İçeri girdiğinizde ne oluyor?"

"Oraya gittiğimde beni ne annem ne de babam karşılıyor, daha ziyade ev yöneticimiz Camila karşılıyor."

"Tam olarak ne yapıyor?"

"Personeli denetler."

"Orada kaç kişi çalışıyor?" "Yaklaşık on."

"Vay canına."

"Biraz fazla oldu ama nesilden nesile hep böyle oldu." "Geldiğinizde aileniz sizi karşılamayacak mı?"

"Eğer gün içinde geldiysem, annem muhtemelen arkadaşlarıyla bir toplantıdadır. Babam da muhtemelen ofis dışında bir yerdedir... tabii o gün çalışmak istiyorsa."

"Tamam, ilk gördüğün Camila. Nasıl biri?"

"Uzun boylu ve biraz korkutucu olabiliyor." Güldü. "Yine de evi düzenli tutuyor. Daha yaşlı... ellili yaşlarında. Sarı saçları sıkıca topuz yapılmış. Çok ciddi bir tavır var ama yeterince uğraşırsam arada bir gülümsemeyi başarıyor. Onu güldürmeyi seviyorum çünkü bu onun kolay kolay yapabileceği bir şey değil."

Gülümsedim. "Yaptığın ilk şey nedir?"

"Eşyalarımı bırakıyorum ve Camila ile mutfağa gidiyorum. Onunla seyahatlerim hakkında konuşacağız. Ona seyahatimizin kısa bir özetini yapacağım. Muhtemelen çok yorulmuşumdur, bu yüzden kısa süre sonra odama gideceğim."

"Odan neye benziyor?"

"Çok büyük. Dört direkli bir yatak. Koyu ahşap taç pervaz. Aslında biraz iç karartıcı ve soğuk."

"Odana gittiğinde yaptığın ilk şey nedir?" "Banyomda uzun, sıcak bir duş alırım."

"Peki ya sonra?"

"Tamamen yere yığılıyorum, yolculuktan yorgun düşüyorum ama senden ayrıldığım için tamamen ve tamamen depresyondayım. Yatağıma gidiyorum ve birçok akşamın ilkinin senin fotoğrafına bakarak geçiriyorum."

Az önce söyledikleri beni derinden etkilemiş olsa da göğsüne vurarak durumu hafiflettim. "Sap."

"Belki." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Kollarına daha da sokularak başımı göğsüne yasladım, nefes alıp verişinin yükselip alçalmasıyla rahatladım. Sonra Leo başımın üstünü öptü.

Ertesi gün Sig'in sesi bizi uyandırana kadar sabahın erken saatlerine kadar konuştuk.

CHAPTER 11

Leo

Parça 11: John Lennon ve The Plastic Ono Band'den "Jealous Guy"

"Vay, vay, vay, burada neler oluyor?"

Kuzenimin sesi rahatsız ediciydi.

"Neye benziyor?" Gözlerimi kısarak oturma odasındaki pencerelerden içeri giren güneşe baktım.

"Bana mı? Birisi dün gece Hello Kitty'den Hello Titty'ye geçmiş gibi görünüyor." Felicity'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Seni ilgilendirmez zaten," dedim omuzlarını ovuşturarak. "Sen iyi misin?" Sersemlemiş bir şekilde başını kaldırdı ve gülümsedi. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Hâlâ burada olduğu için mutlu görünmesi beni rahatlatmıştı. Dün gece o kadar uzun konuşmuştuk ki ikimiz de kendimizi kapatmıştık.

"Marias nerede?" diye sordu Sig.

"Aşağıya geliyorlar. Ben de kahvaltı hazırlayacaktım. Siz ikiniz aç mısınız?"

Sigmund'un haremının etrafında olmak isteyeceğini düşünmemiştim, bu yüzden "Evet," demesi beni şaşırttı.

Kahvaltı kulağa harika geliyor."

Felicity kanepeden kalktı, uykudan dağılmış saçlarıyla çok sevimli görünüyordu. Geceleri sık sık onun yanında yatmayı hayal etsem de, ilk yatıya kalışımızın kanepede olacağını tahmin etmemiştim. En rahat gece uykusu değildi ama tekrar kalacağı anlamına geliyorsa bunu her gece yapardım.

Sig mutfağa girdikten sonra elimi onun yanağına koydum. "Nasıl uyudun?" "Şaşırtıcı derecede iyiydi. Uyandığımda nerede olduğumu anlamam bir saniye sürdü." Gözlerini kıstı.

"Ne?"

"Seni öpmek istiyorum," diye itiraf ettim. "Öp beni o zaman."

Tam ona bir tane indirmek için kendimi hazırlamıştım ki Sigmund'un kızlarının merdivenlerden aşağı atlarken çıkardığı sesle bölündük.

Artık anımız mahvolmuştu, Felicity ve ben mutfağa girdik. Kahvenin demlenmesi yeni bitmişti, ben de iki fincan aldım. Sigmund tezgahın başında durmuş omlet olduğunu tahmin ettiğim yumurtaları karıştırıyordu.

"Kahveni nasıl içiyorsun?" diye sordum.

"Siyah, Sigmund'un ruhu gibi," diye alay etti.

"Sanırım Sigmund gibi *dumanı üstünde* demek istedin," diye karşılık verdi kuzenim.

Felicity güldü ve Sigmund yemek yapmaya devam ederken gülümsedi. İyi anlaştıklarını görmek güzeldi. Muhtemelen bunu asla kabul etmeyecek olsa da, onu kızdırmış olabileceğinden endişelenmiştim. Ama eğer ben

daha iyi bilmiyordu, neredeyse onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi. Dört kahve doldurdum, önce Felicity'ye sonra da Maria'lara servis ettim.

Sigmund'un kız arkadaşları birbirleriyle Portekizce konuşmaya başladılar ve Felicity'nin dinlerken hızla göz kırptığını fark ettim, sanki ne söylediklerini çözmeye çalışıyordu.

Sonunda ağzından kaçırıldı, "Onun üzerine iniş şeklim."

Ne dedin?

"Bu dikkatinizi çekti, değil mi?" diye ekledi.

Her iki kadın da aynı anda dondu kaldı.

"Kayboldum," dedim. "Neler oluyor?"

Felicity bana döndü. "Bende ne bulduğundan emin değiller. Onlara, sana oral seks yapma şeklimden kaynaklandığını söyledim." Tekrar onlara baktı. "Şaka yapıyorum bu arada. Bunu ona yapmadım... *henüz*. Sadece aklıma gelen ilk şey buydu." Elini dizime koydu. "Aşağı indikleri andan itibaren hakkımızda ileri geri konuşmaya başladılar."

Beni hangisinin daha çok etkilediğini bilmiyordum - bu kızların cüreti mi yoksa Felicity'nin benimle yatmayı planladığını ima etmesi mi?

"Portekizce mi konuşuyorsun?" Maria One şaşkın şaşkın bakarak sordu.

"Büyürken sahip olduğum koruyucu annelerden biri Portekizliydi. Kendisine Vavo dediğim annesi -bildiğiniz gibi büyükanne anlamına geliyor- bana Portekizce öğretirdi. Bu yüzden çok sık konuşsam da *çok* iyi anlayabiliyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sigmund. *O* bile arkadaşlarının davranışından utanmış görünüyordu. Ama ben Felicity'nin olayı ele alış biçimiyle gurur duyuyordum.

Felicity, "Eğer biri hakkında kötü konuşacaksanız, muhtemelen o dili konuşmadığından emin olmalısınız," diye ekledi. "Herkes tek dilli değildir."

"Özür dilerim. Böyle bir niyetimiz yoktu," dedi Maria Two.

"Yani, benim *anlamamı* istemedin. Söylediklerinizde kesinlikle ciddiydiniz. Kadınların başka kadınları daha tanımadan onlar hakkında ileri geri konuşmaya karar vermeleri oldukça üzücü. Bu olduğunda gerçekte neler olduğunu anlayacak kadar zeki olduğum için şanslısınız. Bunu kendinizi daha iyi hissetmek için yapıyorsunuz. Yani, aynı anda aynı adama yaltaklanmak için ne kadar güvensiz olmanız gerekiyor, değil mi? O kadar harikasınız ki *iki* kişiye mi ihtiyacı var? Bunu bir düşünün. Acınası bir durum." Felicity kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Her neyse, ödeştik. Sen kötü bir şey söyledin. Ben de kötü bir şey söyledim. Şimdi bunu unutalım ve biraz chorizo ve yumurta yiyelim. Hayat bu saçmalıklar için çok kısa."

Onlara bakmadan önce bana döndü. "Bu arada, ben de onun bende ne bulduğundan tam olarak emin değilim. Ama onunla ilk tanıştığımdan beri onu kaybetmeye çalışıyorum ve bunu bir türlü başaramıyorum." Bana göz kırptı.

Tanrım. Onu kaldırıp öpmek istedim ama o anda nutkum tutulmuştu. *Onda ne bulmuştum?* Bu kısa bir cevap değildi. Daha çok, o etrafımdayken *başka bir şey* göremiyordum.

Dikkat çekici bir şekilde, kahvaltının geri kalanı nispeten iyi geçti. Felicity Maria'lara hadlerini bildirdikten sonra sabahın büyük bir bölümünü onlarla sohbet ederek geçirdi. Hatta onlardan Portekizce'sini test etmelerini istedi, böylece ne kadar hatırladığını kanıtlayabilecekti.

Sigmund ve ben herkesin tabaklarını temizlediğimizde, birlikte gülüşmelerine bakarak üçünün arkadaş olduğunu düşünebilirdiniz. Görünüşe göre her şey unutulmuştu. Daha birkaç dakika önce

kendisini yerden yere vurmaya çalışan insanlarla arkadaş olmak için özel bir insan olmak gerekir. Felicity şüphesiz kendisi hakkında varsayımlarda bulunan insanlara kendini kanıtlama pratiği yapmıştı.

O öğleden sonra Felicity ve ben Bayan Barbosa'nın evine gittik ve elektrikçinin gelip kendi payına düşeni yapması için ara vermeden önce içerideki son rötuşları yaptık.

Beni dehşete düşüren eski sevgilisi Matt, Bailey ve Stewart ile birlikte yardıma geldi. Pennsylvania'ya dönmeden önceki son günü olduğunu söyledi.

Öğleden sonra Matt Felicity'ye onunla özel olarak konuşup konuşamayacağını sorana kadar her şey oldukça rutindi. Onu arka bahçeye kadar takip etti ve Theo'nun beni rehin tuttuğu salıncağa oturdular. Kanım kaynadı.

Ne yaptıklarını görebileceğim bir noktada oyalanırken, "Ne istiyor?" diye mırıldandım. Bailey bana cevap verene kadar bu soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmemiştim.

"Onu istiyor."

Ona döndüm. "Detaylandır."

Cevap verirken onlara baktı. "Pennsylvania'ya taşındıktan sonra barışacaklarına inanıyor."

Yutkundum. "Onun yaşayacağı yer ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık kırk beş dakika."

Harika. Sadece zekice. "Onunla tekrar bir araya gelmeye çalıştığından emin misin?" "Evet.

Stewart'a söylemiş. Muhtemelen bunu sana söylememeliydim, ama sanırım bu senin için iyi.

Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek için. Zaten bir önemi de yok, değil mi? Madem gidiyorsun." Haklıydı. Önemli olmamalıydı ama bir şekilde önemliydi. Hem *de çok*.

"Sence hala ona karşı bir şeyler hissediyor mu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ona sorsanız bilmediğini söylerdi ama adam ondan ayrıldığında tamamen yıkılmıştı. Bu yüzden hala bazı hisler beslemediğini düşünemiyorum. Gerçi şu anda senden gerçekten hoşlanıyor. Belki de sen ortalıktan kaybolup o Pennsylvania'ya gidene kadar Matt'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini fark etmeyecektir."

Adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyordu. Bailey kasıtlı olarak damarıma basmaya çalışıyor gibiydi, sanki arkadaşını incitmeye hazır olduğum gerçeğinden dolayı belli bir düşmanlık hissediyordu. Onu suçlayamazdım.

"Onu önemsiyor," diye ekledi bir süre sonra. "Onun kalbini kırdığını biliyorum ama her zaman pişman olduğunu söylüyor. Çok gençtiler. O zamanlar ikisi için de doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Ama geriye dönüp baktığında, onu her zaman sevdiğini anladığını söyledi."

Sözleri içimi burktu ama açık sözlülüğünü takdir ettim - ta ki bir sonraki sözüne kadar.

"Hâlâ duyguları olan tek kişinin o olduğunu sanmıyorum. Felicity hiçbir şeyi kabul etmiyor çünkü onu incitti. Ama bilinçaltında bir yerde onun orada olduğunu bildiği için hukuk fakültesi için Pennsylvania'yı seçmişse hiç şaşırmam."

Kendimi biraz hasta hissettim.

Konuşmalarından sonra Matt o gün için ayrıldı ve Felicity öğleden sonra boyunca sessiz kaldı. Onun ruh halindeki bu değişiklik beni huzursuz etmişti, çünkü Matt'in onun üzerinde bir etkisi olduğunu anlamıştım. Ama belki de beni en çok tedirgin eden, onun Matt'e karşı bir şeyler hissettiği fikrine verdiğim tepkiydi.

Eve dönüş yolculuğu sırasında konuyu ilk açan o oldu. "Daha önce Matt'le konuşmak için ayrıldığım için özür dilerim."

Çenemi sıktım. "Özür dilemene gerek yok."

"Kabalık ettim."

"Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Muhtemelen tüm bunların neyle ilgili olduğunu merak ediyorsunuzdur."

Nabzım hızlandı. *Evet, bilmek istiyorum.* "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

Arabanın camından dışarı baktı. "Matt sırf Pennsylvania'ya taşıyorum diye yeniden görüşmemiz gerektiğini düşünüyor. Benimle ilişkisini bitirmekle hata yaptığını iddia ediyor ve bu yaz bittiğinde ve seninle 'küçük kaçamağım' dediği şeyi bitirdiğimde, orada beni bekliyor olacak."

Onu öldürmek istiyordum. Boğazımı temizleyerek dedim ki, "Bu sana böyle mi hissettiriyor-
küçük bir kaçamak?"

"Geçici de olsa daha fazlasını hissettiriyor."

Elini uzattım, ağzıma götürdüm ve öptüm. "Bana da daha fazlası gibi geliyor. Ama durumumuz böyle Felicity. Bu yazdan sonra seni ne mutlu edecekse onu yapmalısın." Bunu itiraf etmek zordu.

"Ona geri dönmeyeceğim. Beni geçmişte terk eden biriyle birlikte olmaktan asla huzur duymayacağım. Ona bir daha asla güvenemem."

Hay sikeyim. Göğsüm acıyordu. "Geçmişte seni terk ettiği için ona güvenemezsin, tıpkı gelecekte seni terk edecek birine güvenemeyeceğin gibi."

Uzun bir nefes verdi ama yanıt vermedi.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," diye fısıldadım, onu başka bir adamla düşünmek beni öldürse bile bunu kastetmiştim.

"Yazı seninle geçirmekten mutluyum. Ağustos'tan sonrasını düşünmek istemiyorum" dedi.

"Ortak bir noktamız var."

Bu kez elimi tuttu ve öptü. "Her neyse, onunla konuşmaya giderek seni rahatsız etmek istememişim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu konudaki mantıksız duygularımla başa çıkamıyorum."

"Artık gitti. Bir daha ortaya çıkmayacak. O yüzden artık bunu düşünmeyelim. Tamam mı?" Hâlâ kıskançlığımla mücadele ederken dudağımı çiğnedim. "Tamam, aşkım."

Biraz sessizlikten sonra, sormak için beklediğim bir şeyi gündeme getirdim. "Yani... Sigmund bana kendisinin ve Marias'ın önümüzdeki 4 Temmuz hafta sonunu Boston'da geçirmeyi planladıklarını söyledi. Onlara katılmak isteyip istemediğimizi sordu."

Alaycı bir tavırla gözlerini devirdi. "Maria'ları ne kadar sevsem de, bu bana biraz acınası geliyor."

"Ben de." Rahatlamış bir nefes aldım. "Güzel. Soracağımı düşünmüştüm ama burada kalıp evin bize kalmasını tercih ederim - tabii hafta sonu benimle kalmak istersen," diye düzelttim hemen. "Benim yatağımı alabilirsin. Ben Sigmund'un odasında uyuyacağım. Bunu istediğimi düşünmeni istemiyorum çünkü-"

"Kesinlikle evet! Bunu düşünmeme bile gerek yok. Daha fazla fırsat olmayacak. Sadece çok fazla hafta sonumuz kaldı ve eminim hepsinde uzakta olmayacak. Onu sevmediğimden değil ama -"

"Ama tam bir baş belası olabiliyor ve biraz mahremiyete sahip olmak güzel, değil mi?" "Kesinlikle," diye kabul etti.

Evet. "Spaghettios stoklasam iyi olur." "Ya da... paket yaptırabiliriz." Göz kırptı.

"Merak etmeyin. Sadece şaka yapıyordum. Seni bağışlayacağım."

Gözleri parlıyordu. "En iyi kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Cuma gecesi çalışmam gerekmiyor. Böylece hafta sonuna Cuma öğleden sonra başlayabiliriz." "Harika. Sanırım aynı saatlerde Boston'a gidiyorlar."

"Bundan daha mükemmel olamazdı."

Kendimi mest olmuş hissederken durakladım. "Hayır, gerçekten olamaz."

Felicity'nin o akşam çalışması gerekiyordu, ben de onu bırakıp eve döndüm. Sigmund'un öğle yemeği için hazırladığı yemekten arta kalanları bulmak umuduyla buzdolabını karıştırırken telefonum çaldı.

Arayan büyükannemdi. Onu hoparlöre almak için bir düğmeye bastım. "Hey, büyükanne. Geç oldu. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Seni telaşlandırmak istememiştim. Uyumakta zorlanıyorum, bu yüzden seni kontrol edeyim dedim. Son konuştuğumuzda çok üzücü bir durum vardı."

O zamandan beri çok şey olmuştu. "Aslında gayet iyiyim." "Kızı atlatmayı başardın mı?"

Tereddüt ettim. "Tam olarak değil. Uh... son konuşmamızdan sonra işler beklenmedik bir hal aldı." Benim bir şey söylememe bile gerek kalmadan anladı. "Aman..."

"Evet." Sonraki birkaç dakika boyunca büyükanneme Felicity ile ilgili son gelişmeleri anlattım. "Her neyse, ne diyeceğini biliyorum - onunla daha fazla zaman geçirmenin berbat bir fikir olduğunu. Ama ben burada olduğum sürece onu bırakamam."

"Seni üzmeyeceğim Leo. Daha önceki konuşmamızdan sonra, bunun onun için son olmayabileceğinden şüphelenmiştim. Kaçınılmaz sonuca hazırlıklı olduğun sürece, bunda bir sorun görmüyorum."

"Bana ders vermeyeceksin o zaman?"

"Bu ne işe yarar ki? Kalın kafalı kızımın aksine, konu kalp meseleleri olduğunda hiçbir azarlamanın bir şeyleri değiştirmeyeceğinin farkındayım. Denemiyorum bile. Hayatta öyle zamanlar vardır ki, yanacağımızı bilsek bile ateşe atlamayı seçeriz. Bunu hepimiz yaptık. Ve bilmenizi isterim ki anneniz de buna yabancı değil."

"Bu da ne demek oluyor? Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Şöyle diyelim, babanla evlenmeden önce, annenin yatak odasının penceresinden aşağı inerken çok kez gördüğüm bir bahçıvan vardı."

Çenem düştü. "Gerçekten..."

"Bu bilgiyle istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Gerçi bu konuda ona seslenirseniz, muhtemelen bunadığımı söyleyecek ve inkar edecektir. Ama sizi temin ederim ki bu doğru."

Güldüm. "Tüyo için teşekkürler, Nan."

İç çekti. "Sigmund'dan ders alamaman çok yazık. O hiçbir şeye kalbini karıştırmaz."

"Şimdiye kadar bunun olmasına izin vermedim. Bu benim için yeni bir şey. Ve şu anda Sigmund gibi olmanın çok daha kolay olacağını biliyorum."

Güldü. "İşin ironik yanı, kuzeninizin aynı beklentilere sahip olmaması. Dış görünüşe önem veren bir hayat için mükemmel olurdu."

"Şu anda aynı anda iki kadınla birlikte *oluyor*." "Bunda yeni olan ne?"

"Yani, *kelimenin tam anlamıyla* aynı anda. Yeni olan bu." "Oh. O çok fazla."

Kuzenim odaya girdi.

"Şeytandan bahset, Nan. Sigmund daha yeni geldi. Gitmene izin vereceğim. Ona bazı şeyleri anlatmam gerek."

"Tamam. Seni seviyorum oğlum. Diğer torunuma da selam söyle ve uslu durmasını söyle." "Söyleyeceğim." Telefonu kapattım ve ona döndüm. "Nan uslu durmanı söyledi."

"Bu yüzden onun favorisiyim."

Telefonumu bir kenara attım. "Boston gezisini Felicity'ye sordum ve burada kalmaya karar verdik."

"Ah. Huzur içinde sevişebilmek için evin sana kalmasının avantajını kullanıyorsun, ha?"

"Bunun olacağından oldukça şüpheliyim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ne olacağını bilmiyorum. *O* ne isterse."

"Bu konuda hiç rahat değilsin ve bunu biliyorsun. Onu becermek için *ölmüyormuşsun* gibi davranmayı bırak. Hayatında ilk kez istediğin bir şey için beklemek zorunda kalıyorsun."

"Birbirimizden zevk almak için seks yapmak zorunda değiliz."

Yüzümü inceledi. "Pekâlâ, duracağım. Ondan gerçekten hoşlandığın çok açık. Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama ben de... hoşlanmaya başlıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sakin ol. Ellerim zaten dolu. Senin kızıdan o şekilde hoşlanmıyorum. Sadece ondan neden hoşlandığını şimdi anlayabiliyorum demek istedim. Beni etkiledi. Hâlâ bir hata yaptığını ve boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünüyorum ama artık bu konuda sana dert yanmayacağım."

"Bunu takdir ediyorum."

Odadan çıktı ve birkaç dakika sonra göğsüme bir kutu fırlatarak geri döndü.

Devasa bir prezervatif kutusuydu.

"Ne oluyor be? Kendiminkini aldım, teşekkürler. Kimin bu kadar prezervatife ihtiyacı var ki?"

"Maria'lar beni Massachusetts'teki bir toptan satış mağazasına götürdü. Adı BJ's Warehouse. Uygun bir isim, değil mi?"

"Sen delisin."

"O kutulardan üç paket var. Bu sende kalabilir."

Başımı sallayarak prezervatif kutusunu fırlattım ve göğsüne vurdum.

CHAPTER 12

Felicity

Parça 12: Cream'den "Sunshine of Your Love"

Cuma öğleden sonrasının gelmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Sabahı odamı temizleyerek ve zaman geçirmek için planlayıcılarımdan birkaçını daha kurarak geçirdim. Sonunda kendimi bu ıstıraptan kurtarmayı ve Leo'ya biraz erken gitmeyi tercih ettim.

Kapısını çaldığımda öğleden sonra güneşi pırıl pırıl parlıyordu.

Kapıyı kocaman bir gülümsemeyle açtı. "Evine hoş geldin, güzelim."

"Keşke," dedim ona şöyle bir bakarak.

"İçeri gel."

Vay canına. Görünüşe göre daha yeni ağırlık kaldırmış. Bir çift siyah egzersiz taytı giymişti. Tayt giyen bir erkeğin seksi olabileceğini hiç düşünmezdim, ama çok çalıştığını bildiğim bacaklarındaki kasları gerçekten gösteriyordu. Göğsünün üzerinde bir ter parıltısı vardı ve büyük ayakları çıplaktı, ki bunu inanılmaz derecede seksi bulmuştum.

"Fitness rejimini mi böldüm?"

"Saat üçe doğru geleceğini sanıyordum, o yüzden araya bir antrenman sıkıştırayım dedim ama seni daha erken görmek çok daha iyi." Küçük Hello Kitty kafalarıyla kaplı gece çantama baktı. "O çantayla çok sevimli oluyorsun."

"Hello Kitty. Başka bir şey bekliyor muydun?" Etrafıma bakınırken bir gümbürtüyle yere düştü. "Sig çoktan gitti mi?"

"Evet. Tamamen özgürüz. Gerçi sana bir hediye bıraktı."

Leo tezgâhın üzerindeki cam kek vitrinine doğru yürüdü. Sig bir şeyler pişirmiş ve bardağın önüne yapışkan bir not bırakmıştı.

Soydum ve okudum.

Bir zencefil kafalı için zencefilli çörek.

Bu hafta sonu beni özleyeceğinizi biliyorum. (Değil!)

Sen ve Leo birbirinizi eğlendirmek için bir yol bulmaya çalışmalısınız. Eminim bir şeyler bulursunuz, değil mi?

Not: Bu yeni bir tarif. Umarım beğenirsiniz. Buzdolabında bulunan "Leo çırpılmış" kremayı eklemenizi öneririm.

Sevgiyle,

En Sevdiğiniz Top Toplayıcı

"Çok eğlenceli biri, değil mi?" Leo gözlerini devirdi. "En azından yenilebilir bir şey."

çeker."

"Bunu kesinlikle daha sonra yiyip bitireceğim." Bunu söylerken nedense gözlerim Leo'nun vücudundaydı. Ve *onu* yemeyi ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemedim.

Gözleri benimkilerde oyalandı, sonra muhtemelen daha önce hiç görmediği kadar açıkta olan göğsüme kaydı. "Şu anda çok güzel görünüyorsun."

Tiştörtüme ve kot şortuma baktım. "Teşekkür ederim." Göğsündeki çıkıntılara baktım. "Seni böldüğüme göre antrenmanını bitirmelisin." *Belki izlerim.*

"Gerek yok. Neredeyse bitirmiştım. Bütün gün seni beklerken duvardan duvara zıpladım. Sinirsel bir enerji sanırım."

"Aman Tanrım. Ben de öyleydim. Yine de beni burada ağırladığın için gergin *olmana* şaşırdım."

"Daha çok heyecanlıyım, dünyanın tepesindeyim. Sadece güzel bir hafta sonu geçirmeni ve mutlu olmanı istiyorum.

Hepsi bu kadar."

"Öyleyim Leo. Gerçekten öyleyim. Hiçbir şeyi fazla düşünmek istemiyorum. Sadece kendimi serbest bırakmak ve seninle eğlenmek istiyorum."

Yanağımı hafifçe çimdikleyerek, "Buna çok varım," dedi. "Bu arada, sana ne içireyim?"

"Biraz daha bekleyeceğim. Gece daha yeni başlıyor."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Leo gülümsedi. "Önce ne yapmak istersin? Bir süre tekneyle açılabiliriz, koyda yüzebiliriz, film izleyebiliriz - olasılıklar sonsuz."

"Dışarısı oldukça sıcak. Güneş batmadan önce yüzmenin iyi olacağını düşünüyorum." Başını salladı. "Sana odanı göstereyim de üstünü değiştir."

Bana kendi odamı vererek saygılı davranması hoşuma gitmişti. Bu gece *onunla* yatmayı umduğumu ona nasıl söyleyeceğimden emin değildim. Yine de ayrı oda seçeneğine sahip olmak muhtemelen akıllıcaydı.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve odasına götürdü. Henüz içine girmemiştım.

"Burası benim ama Sigmund'un odasında uyuyacağım. Bir de misafir odası var ama burası kadar güzel değil ve bu odanın harika bir banyosu var."

Yatak odası göz alıcıydı; şık, siyah mobilyalar ve gri saten çarşaflar. Bir krala *ya da lorda* *yakışacak* bir şey gibi görünüyordu.

"Bu çok güzel. Bana odanızı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım." Derin bir nefes aldı. "Neyse, üstünü değiştirmene izin vermeliyim." Ama yerinden kıpırdamadı.

Yatağın kenarına oturdum ve komodine baktım. Daha önce taktığını gördüğüm bir kolye en üstteydi. Üzerinde bir erkeğe ait altın ve elmas yüzük sallanıyordu.

"Kolyedeki yüzüğün hikayesi nedir?"

"Büyükbabamındı. Bu benim en değerli varlığım, bu yüzden onsuz seyahat etmiyorum. Bir çeşit şans tılsımı gibi. On altı yaşımdayken bana vermişti. Büyükbabam hastaydı ve fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Bu yüzüğü hep serçe parmağına takardı. Bana onu hatırlatması için boynuma takmamı söyledi. İhtiyaç duyduğum zamanlarda bana güç verdiğini hissediyorum."

"Bu inanılmaz. Bir önemi olup olmadığını merak etmiştim..." Altındaki çekmece kısmen açıktı.

"Orada bir kutu prezervatif var. Asla çok dikkatli olamazsın, sanırım?"

Leo'nun yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kırmızıya döndü.

Dişlerini sıktı. "Siktiğimin Sigmund'u."

"Büyütülecek bir şey değil. Her erkeğin çekmecesinde prezervatif vardır..."

"Olabilir. Ama her erkeğin küçük bir köye yetecek kadar büyük bir kutusu yok. Onları ben koymadım.

Orada. Aptal kuzenim o kutuyu bu hafta sonuna girerken şaka hediyesi olarak almıştı. Onları geri verdim, ama onları oraya koymuş ve çekmeceyi açık bırakmış olmalı. Muhtemelen senin bulacağını ummuştur."

"Bu kadar büyük bir kutuyu nereden bulmuş ki?"

"BJ'den, her yerden."

"Sig muhtemelen Dünya'da bu kadarına gerçekten ihtiyaç duyabilecek tek kişi." Bir an için cesaretimi topladım.

Leo aklımı okudu. "Bir sorunuz varmış gibi görünüyorsunuz."

"Merak ediyorum. Amerika'ya geldiğinden beri biriyle birlikte oldun mu?"

Leo birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bir kişi. İlk ay Kaliforniya'dayken. Sadece bir gecelik bir şeydi. Duygusal bir bağ yoktu. Hiçbir anlamı yoktu ve ben de dikkatliydim."

"Birçok kadınla birlikte olduğunu söylemiştin..." Yüzümün ısındığını hissettim. "Özür dilerim. Bu konuşmayı şimdi yapmayı planlamamıştım. Sadece merak ediyordum."

Leo yanıma oturdu. "Bak, sana daha önce de söyledim, bana her şeyi sorabilirsin ve ben de sana doğruyu söylerim." İç çekti. "Hiç saymadım. Ama hiç korunmasız seks yapmadım. Bir kez bile. Ve tedbirli olmak için düzenli olarak kontrollerimi yaptırıyorum."

"Tamam," dedim, bu son bilgiyi verdiği için rahatlamıştım.

Gözlerini uzaklara dikti. "Tahmin etmem gerekirse, birlikte olduğum kız sayısı yirmi beş civarındadır. Lisedeyken bir kız arkadaşım vardı ve o zamandan beri sadece sıradan takılmalar oldu - çoğunlukla benden daha fazlasını isteyen ya da statüm nedeniyle benimle yatmak isteyen kadınlar. Son derece dikkatli davrandım çünkü memleketteki kadınların çoğunun beni tuzağa düşürmek için büyük teşvikleri olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, her cinsel karşılaşma sırasında biraz korkuyordum. Her zaman kendi prezervatifimi kullanmakta ısrar ettim, bunun gibi şeyler. Birinin onları kurcalamayacağına asla güvenmedim. Bu kulağa çılgınca geliyor mu?"

"Hayır, kulağa hiç de çılgınca gelmiyor. Yerinizde olsam ben de kimseye güvenmezdim."

"En son ne zaman seks sırasında kendimi tamamen bıraktığımı, birinin içinde tamamen kaybolmama izin verdiğimi hatırlamıyorum. Her zaman biraz endişe her şeyi engelliyor." Durakladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Senin için en son ne zamandı?"

Ugh. Şimdi durup hesap yapma sırası bendeydi. O kadar çok olmadıkları kesindi. "Uzun zaman oldu..."

"Öyle mi? Ne kadar sürecek?"

"Size daha önce iki ilişkim olduğunu söylemiştim. İlk ilişkim Matt'leydi, sonra da üniversitedeki erkek arkadaşım Finn'le. O bittikten sonra uzun bir süre kimseyle birlikte olmadım." Duraksadım, avuçlarım terlemeye başlamıştı. "Yaklaşık bir yıl önce, hala Boston'da yaşarken, ben... seksi gerçekten özlemeye başladım. Bu yüzden internette tanıştığım ve sadece tek gecelik bir ilişkiyle ilgilendiğini söyleyen biriyle takıldım. Elbette güvendeydim ama çok uzun zaman olmuştu ve buna ihtiyacım vardı." Leo çok daha deneyimliyken bunu itiraf etmenin neden zor olduğundan emin olamayarak nefes verdim.

Titrek bir nefes verdi. Az önce itiraf ettiğim şeyden dolayı üzgün mü yoksa tahrik mi olduğunu anlayamadım.

Sonra sordu, "Bu... kaşıntını kaşıdı mı?"

"Öyle oldu sanırım. Ama o zamandan beri kimse olmadı. Yani uzun zaman oldu." Başımı salladım. "Bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum." Aşağı bakmaya başladım ama elini çenemde hissettim.

Gözlerimi kendi gözlerine çevirdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bunu hafife aldığımı falan düşünmeni istemiyorum."

"Utanmamalısın. Sen de insansın. İhtiyaçların var." Elini bacağıma doğru indirdi.

Sesi kalınlaştı. "Bu konuda gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Evet."

Dizimi sıkı. "Tamam. Elbette senin yabancı bir adamla seks yaptığını düşünmek *hoşuma gitmiyor*. Ama ne istediğini bilmeni ve buna izin vermeni inanılmaz seksi buluyorum. Biraz çekingen görünüyorsun ama bence içinde bir yerlerde vahşi bir taraf var. Ve ben bunun için buradayım. Bunun *için* buradayım." Eğildi ve boynumu öptü.

Tadını çıkarmak için başımı arkaya eğdim. "Sanırım herkesin libidosu farklı zamanlarda zirve yapıyor. Ben yaşlandıkça daha çok seks arzuluyorum."

Leo yastıklarından birini kapıp yüzünün üzerine koydu ve boğuk bir inilti çıkardı.

"Bu da neyin nesi?" Kıkırdadım.

Yastığın arkasından çıkarken saçları biraz dağılmıştı. "Şu anda beni öldürdüğünün farkındasın, değil mi? En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Ve biz sadece *konusuyoruz*. Hafta sonu böyle hissetmem için çok erken. En iyi şekilde davranmam gerekiyor ama lanet olsun Felicity..." Siyah egzersiz taytını delmekle tehdit eden devasa ereksiyonu işaret etti. "Tabii ki bu şartlar altında giyilebilecek en kötü pantolonu seçerdim. Şuna bir bakın. Acınacak haldeyim."

"Bence çok sıcak, aslında." Gözlerimi zorla onunkilerle buluşturdum. "Bence *sen* inanılmaz seksisin." Yaklaştı. "Şimdi öyle mi?"

"Evet."

Gözbebekleri büyümüş gibiydi. "Hislerimiz karşılıklı."

"Davranışlar konusunda bu kadar endişelenmene gerek yok. Bir zamanlar ne söylemiş olursam olayım, işler değişti. Sanırım en iyi davranışını sergilemediğini görmek isterim."

Dudaklarıma uzun, sert bir öpücük kondurmadan önce ağzı bir sırtışı dönüşü. Konuşmamızın verdiği heyecanla, dilinin ağzımın etrafında döndüğü her saniye daha da ıslanıyordum.

Leo geri çekildi. "Benden uslu durmamamı isteyerek neye imza attığınızı tam olarak bildiğinizden emin değilim, Bayan Dunleavy."

Sertleşmiş aletine tekrar baktım ve ağzım sulandı. *Şu anda bana neler oluyordu?*

"Cidden..." dedi. "Seni ne kadar çok istiyor olursam olayım, bu hafta sonu baskı yok, tamam mı? Umarım bunu biliyorsundur. Ve bilgin olsun, birlikte uyumadan da birbirimizi keşfedebileceğimiz pek çok yol var. *Birçok* seçenek mevcut."

"Seçeneklerimin neler olduğunu bilmek isterim." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seçenekler sonsuz, gerçekten."

"Anlat bana."

"Senin için bir tane hecelememi ister misin?" Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. "Evet."

"Tamam, daha açık olmak gerekirse..." Leo eğilip fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyordu: "Senin içinde olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok Felicity. Ama eğer bunu tercih etmiyorsan, yüzüme oturmanı ve sikimin üzerinde gezinmeni *çok isterim*. Sana çılgılık attırmanın yollarını bulabilirim. Tek yapman gereken bana ne istediğini söylemek. Top senin sahanda ve hiçbir şey masanın dışında değil. Ama hiçbir şey yapmamak da bir seçenek. Burada olduğun için mutluyum ve bu zamanı seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Bacaklarım beklentiyle titriyordu.

"Bu senin için yeterince açıklayıcı oldu mu?" Kıkırdadı.

"Mmm-hmm," diye mırıldandım, o kadar tahrik olmuşum ki zorlukla konuşabiliyordum. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu arada..." Leo bacağımı tokatladı. "Ben duş alacağım. *Soğuk bir duş*. Bu sana biraz mahremiyet sağlar. Sen üstünü değiştir. Birazdan aşağıda buluşuruz."

Dudaklarıma son bir öpücük kondurdu ve ben onun bu yatakta kalıp beni almasını arzuladım. O

Tekrar geri çekilmeden önce dillerimiz çarpışırken öpüşmeyi birkaç saniye derinleştirdi. "Siktir. Bugün biraz tempo tutmalıyım." Ayağa fırladı. "Duşa gidiyorum!"

Odadan o kadar hızlı çıktı ki ayağı halıya takıldı. Kapıdan çıkıp gözden kaybolurken, "Kahretsin, çok iyiyim," dedi.

Gülümsemekten ağzım acıdı. Soyunurken meme uçlarımla çelik gibi sert olduğunu fark ettim. Bikinimi giydikten sonra vücuduma bir örtü çektim ve parmak arası terliklerimi giydim.

Seks hakkındaki tüm o konuşmalar beni ateşlendirdi ve rahatsız etti, ama beni bu hale getiren Leo'ydu. Onunla tanıştığım andan itibaren bana bakışı. Beni isteme şekli. Benim onu isteyişim. Her zaman bu kadar yoğun olmuştu. Sadece derinliğini deneyimleyecek kadar uzun süre kendimi bırakmamıştım.

Aşağıya indiğimde Leo'yu telefonda gergin bir halde buldum.

"Bekle anne," dedi. Sonra bana fısıldadı, "Hemen geliyorum. Annem arıyor." Elimi sallayarak, "Acele etme." dedim.

Güverteye açılan Fransız kapılarına doğru yürüdüm ama onun konuşmasını dinlemekten kendimi alamadım.

"O halde yeni bir tedavi turuna başlayacaklar," dedi.

Kalbim sıkıştı. *Kahretsin. Bu babasıyla ilgili olmalı.* Duymamış gibi davranamayarak arkamı döndüm.

Birkaç dakika boyunca annesiyle konuşmaya devam etti. Bir noktada, nihayet onu biraz yalnız bırakmak için yan odaya geçtim. Mutfaka döndüğümde hala konuşmaya dalmış, volta atarken saçını çekiyordu.

"Evet. Tamam. Telefonu ona ver." Annesinin babasını telefona verdiği anlaşılmadan önce nefes verdi. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum, ihtiyar. Ben yokken hastalanmak yok." Durakladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Leo, telefon görüşmesi sona ermeden önce babasıyla yaklaşık beş dakika konuştu.

Telefonu kapattı ve bana dönmeden önce bir süre telefona baktı. "Babamın kanseri büyüyor. Tedavi rejimine yeniden başlamaları gerekiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok üzgünüm Leo." Böyle korkunç durumlarda ne söyleyeceğimi hiç bilemezdim.

"Geçtiğimiz yıl boyunca iyi bir dönem geçirmişti. Şimdiye kadar akciğer tümöründe herhangi bir büyüme olmamıştı. Bu ertelemenin devam edeceğini umuyordum."

"Sadece hayal edebiliyorum. Annen ve senin için çok zor olmalı."

"Şu anda geri dönmeme gerek olmadığı konusunda ısrar ediyor. Dönmem gerektiğini hissediyorum ama aynı zamanda Narragansett'i henüz terk edemem. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Onun gitme ihtimaliyle içimde oluşan paniği bir kenara ittim. "Bence eve gitmen gerekse bunu bilirdin. Yedi saatlik bir uçuş mesafesindesin, değil mi? Bir şey değişirse annen sana söylerdi."

Başını salladı. "Bu doğru. Haklısınız. Babam bu geziyi çok destekledi. Kendimi suçlu hissetmemeye çalışacağım. Bunun yerine olumlu düşünmeliyim; tıpkı diğer tüm tedavi süreçlerinde olduğu gibi bunu da atlatacağına inanmalıyım."

Kollarımı ona doladım. "Şu anda neye ihtiyacın var?"

Beni daha sıkı sıktı ve boynuma doğru nefes aldı. "Sen. *Bu*. Sadece sana dokunmam gerekiyor." Birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık. Kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyordum. "Hadi körfeze bir dalış yapalım," dedi sonunda.

Dışarı çıktığımızda üzerimdeki örtüyü başıma geçirdim. Leo bakışlarını belli etmemeye

alışıyordu ama her fırsatta beni süzdüğünü fark ettim. Ve hiç umursamadım, çünkü

Yüzme şortundan başka bir şey giymediği için mükemmel vücudunu seyretmenin her dakikasının tadını çıkardı.

Körfez oldukça soğuk olmasına rağmen sonraki bir saati iki genç gibi suda oynayarak geçirdik. O kadar uzun süre kaldık ki, suyun altı dışından daha sıcak gelmeye başladı. Beni ne zaman havaya kaldırıp fırlatsa üşüdüğümü hissederdim. Bacaklarımı ona dolamayı, beni öperken sudan ıslanmış ağzını hissetmeyi seviyordum.

Koydan çıktığımızda, "İstersen içeri girmeden önce dışarıdaki duşa girebilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim."

Meşhur duşa doğru yürüyüp suyu açtığımda, Leo'nun bir zamanlar yaptığı gibi burada çırılçıplak soyunmak geldi içimden. Yaparsam ne yapardı?

CHAPTER 13

Leo

Parça 13: Spice Girls'ten "2 Become 1"

Felicity boynundaki kayışları çözüp bikini üstünün yere düşmesine izin verdiğinde kalbim neredeyse duracaktı. Ellerini hızla göğüslerinin üzerine koyarak onları örttü. Evet, burada bu Adirondack sandalyede oturup onun mayosuyla duş almasının keyfini çıkarmayı planlamıştım. Ama benim önümde soyunmasını hiç beklemiyordum. *Bunu* hiç beklemiyordum.

O ne yapıyor?

Rüya mı

görüyorum?

Gözlerini kapattı ve suyun saçlarına yağmasına izin verdi. Sonra ellerini indirdi ve sonunda göğüslerini net bir şekilde görmeme izin verdi.

Vay anasını.

Nasıl göründüklerini hayal etmiştim ve gerçek beklentilerimi aştı. Ben daha onun üstsüz olduğunu anlayamadan Felicity bikinisinin altını çıkardı.

Onun çırılçıplak vücudunu gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Tahrik olduğum kadar donakalmıştım da. Amcığı temiz traşlıydı. Pürüzsüz ve kusursuzdu. Sigmund'un ateşten kasık şakaları buraya kadarmış. *Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim. Mükemmel. O mükemmel.*

Göz göze geldiğimizde Felicity bana yaklaşan bir bakış attı ve ben de bunun ona katılmam için bir işaret olduğunu hissettim.

En azından bu sinyali hayal etmediğimi umuyordum.

Kaya gibi sertleşmişim, hevesle ayağa kalktım ve duşa doğru yürüdüm.

"Göze göz, bu mudur yani?" Biraz nefessiz kalmış gibi hissederek sordum.

"Belki." Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Tanışma şeklimizi yeniden yaratabileceğimi düşündüm."

Güzelliğini incelemek için bir an durdum. Onu ilk gördüğümünden beri neredeyse her gece bu vücudu hayal etmiştim. Hayal gücüm onun hakkını verememişti. Tahmin ettiğim gibi, yüzü ve boynundan çok daha fazlası çillerle kaplıydı. Hepsini sayma hayalim beklediğimden daha zor olacaktı. Denerken ölsem de umurumda olmazdı.

"Tanrım. Sen mükemmelsin. Şu anda seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun Felicity?"

"Hayır... ama bence bana göstermelisin."

Nefesim kesildi. "Emin misin? Ne istediğinin farkında mısın bilmiyorum." Nefes nefese kaldı. "Evet. Farkındayım."

İnledim, ağzımı boynuna götürdüm ve dilimi göğsünden aşağıya doğru gezdirmeden önce emdim.

Göğsünün üst kısmını, kollarını ve bacaklarını çiller kaplamış olmasına rağmen, doğal olarak

birbirine yakın ve mükemmel bir şekilde yuvarlak olan göğüslerinde neredeyse hiç çil olmadığını görünce şaşırdım. Sanki Tanrı'nın çilleri tükenmiş gibiydi.

Al renkli meme ucunu ağızıma aldım ve öyle sert emdim ki canını yakmadığımı umdum.

Sonra aynısını diğer tarafa da yaptım. Elim aşağı kaydı, emmeye devam ederken anlık olarak kıcını kavradı.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi göğüslerinden karnına doğru kaydırdım; karnında da vücudunun diğer kısımlarına kıyasla çoğunlukla çil bulunmuyordu.

Güzel çıplak amı artık göz hizasındaydı. Ona baktım ve bana bakarken gözlerindeki ihtiyacı fark ettim, nefes alış veriş her saniye daha da ağırlaşıyordu.

Karşı koyamayarak ağzımı tümseğine bastırdım ve dilimi ona doğru kaydırdım. Tadının ilk farkına varışımın tadını çıkarırken gözlerim geri yuvarlandı. *Tatlı cennet*. Ben onun üzerine gitmeye devam ederken saçlarımı kavradı.

"İşte bu kadar. Saçımı çek," diye inledim ona karşı. "Ağzımı kullan."

Başparmağımı klitorisinin üzerine bastırarak hassas etini yalarken, doymak bilmez dilimin itişlerini karşılamak için kalçalarını hareket ettirirken ellerinin her çekişinden ve kaşımından zevk aldım. Aniden geri çekilene kadar onu birkaç dakika boyunca yedim.

Onu incitecek bir şey yapmış olmaktan korkarak ayağa kalktım. "Sen iyi misin?"

Su üzerimize dökülürken gözlerimin içine baktı ve "Neredeyse boşalıyordum" dedi. "Bu kötü bir şey mi?"

"Önce seni içimde istiyorum, Leo."

Hevesli kalbim hızla çarpıyordu. Onunla tartışmaya ya da bunu sorgulamaya hiç niyetim yoktu.

İhtiyacım vardı

On

u. "Gidip bir şeyler alayım," dedim, o devasa prezervatif kutusunu almak için yukarı çıkmaya hazırlanıyordum. Bileğimden tuttu. "Sadece bilmeni istiyorum... Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. İlk kez birlikte olduğumuzda

Bir şey olması ihtimaline karşı tedbirli olmak için birbirimizi görmeye başladık. Olmayacağına asla güvenmedim. Yine de daha dikkatli olmak istiyorsan prezervatif kullanmalısın."

Benim için mi doğum kontrol hapı aldı?

Kafamın içindeki çarklar döndü. Hiçbir engel olmadan kendimi onun içine gömmekten başka bir şey istemiyordum.

"Hiçbir şey kullanmasam... sorun olur mu?"

"Benim için sorun değil, ama fazladan olmak istersin diye düşündüm-" "Hayır. Seni çıplak hissetmek istiyorum. En azından bir kere."

Duştan çıkarken Felicity başıyla onayladı. Bir havlu aldım ve kendi vücuduma silmeden önce onu kuruladım.

"Hadi içeri girelim," dedim huysuzca.

Daha başını bile sallayamadan onu kollarıma aldım ve eve taşıdım, zonklayan sikim o kadar sertleşmişti ki düpedüz acı veriyordu. Eve doğru ilerlerken dudaklarımız bir öpücüğe kilitlendi.

"Hadi bunu ateşin yanında yapalım," dedi.

Daha önce elektrikli şömineyi açmışım, fon olarak kullanılacağını hiç düşünmemiştim. Belki yatak odam ilk seferimiz için daha uygun bir yer olabilirdi ama umurumda değildi.

Neredeyse birbirimizin üzerinden yere devrilecektik. En azından altımızdaki halı oldukça pelüştü. Şömine gürlerken, onu hiç bu kadar sert öpmemişim, önce boynundan aşağı, sonra da vücudunun tamamından aşağı.

"Benim yatağıma geçmek istemediğine emin misin?" Teninin üzerinden mırıldandım. "Hayır. Lütfen. Sadece..." Sözleri kesildi. "Beni buraya

götür."

Hay sikeyim. Duymam gereken tek şey buydu. Saniyeler içinde yüzme şortumu indirdim ve tacımı onun girişine yerleştirdim, ona nüfuz etmek için bir saniye bile bekleyemedim. Ne kadar inanılmaz hissettirdiğini görünce nefesim kesildi.

onun amının içinde olmak. Sıcak ve ıslaktı - hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. İçine girip çıkmaya başladım ve boşalmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Çok iyi hissediyorsun Felicity. Çok korkuyorum." "Neden?" diye nefes nefese kaldı.

"Çünkü seni parçalamak üzereymişim gibi hissediyorum." "Yap şunu," diye nefes nefese kaldı. "Buna dayanabilirim."

Bu noktaya nasıl bu kadar hızlı geldiğimizi bile bilmeden, onu pervasızca sikmeye başladım, dar amcığının verdiği zevk sikimi sarıyor, sonuçları düşünmemi imkânsız hale getiriyordu. Bacaklarını geriye doğru büküp içine girerken altımda kıvranıyor, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar kontrolden çıkmış hissediyordum. Beni tutan hiçbir şey yoktu; ne sonuç korkusu ne de güvensizlik. Bu benim için bir ilkti: Kendimi gerçekten bırakmak. Üstelik bunu daha önce hiç *prezervatifsiz* yapmamıştım ve çıplak bedenlerimizin sürtünmesi *ıslak* bir coşkuydu. Bu hissi birlikte yaşadığım için çok mutluydum.

O, kalbimi, bedenimi ve ruhumu tamamen ele geçiren bu güzel kadın.

"Sen bu şekilde içinde olduğum ilk kadınsın ve bu hayal edebileceğimden de iyi. Bu... çok... iyi hissettiriyor."

"Biliyorum." Nefes nefese kaldı. "Biliyorum, Leo."

Onu o kadar sert becerdim ki oturma odasının zemininde olmamız daha iyi olabilirdi, çünkü yatağı çok iyi kırabilirdik. Çözüldüğümü hissederek yavaşladım, kendimi çok erken patlamadan durdurmayı umuyordum.

Ama yavaşladığım anda Felicity kalçalarını daha hızlı sallamaya başladı. Hızımı arttırmaktan başka çarem yoktu, ki bunun benim sonum olacağını biliyordum.

Saniyeler içinde orgazmım yüzeye çıktı ve patlayan bir volkan gibi içimden fışkırmaya başladı. "Siktir," diye bağırdım boşalmaya başladığımda, çekilmemiş olmamın sorun olmamasını umuyordum.

Spermim onu doldururken, amının etrafımda sıkıştığını hissettim. Felicity doruğa ulaştığında zevkle çığlık attı.

Öpüşürken birkaç dakika boyunca yerde, hâlâ onun içinde yattım. Doymuş olmamız gerekirken, ben sadece daha fazlasını istiyordum. Dilimi boynunun altındaki çillerde gezdirdim ve sonra ağzımı indirerek yumuşak bir şekilde göğüslerine bastırdım. Kafamı kaldırdığımda, yaptığım her hareketi izliyordu.

"Seni yiyip bitirmemi izlemek hoşuna gidiyor, değil mi? Genel olarak parçalanmamı izlemek hoşuna gidiyor."

Gülümsedi. "Suçluyum. Özellikle içime girip çıkarken yüzünü seyretmeyi çok seviyordum. Ve boşaldığında gözlerinin geriye yuvarlanışını."

"Çok sakın ve toparlayıcıydım."

Güldü. "Tam tersi."

Sonunda yanına uzanmadan önce çekildim. "Bu gece için büyük planlarım vardı. Seni akşam yemeği için güzel bir restorana götürmek istiyordum, sonra belki seni odama götürür ve seninle düzgün bir şekilde sevişirdim. Seni yerde becermek biraz barbarca oldu."

Parmağını çenemde gezdirdi. "Mükemmeldi."

"Biliyor musunuz? Ben de öyle düşünüyorum. Ve bu yerden kalkmak bile istememem yanlış mı? Burada, bu ateşin önünde sonsuza dek seninle yatmak istiyorum."

"Dışarıdan almalıyız, böylece çıplak yiyebiliriz."

"Sen benim kalbime göre bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

"Yaz sonunda senden vazgeçmek zorundayım," dedi omuz silkerek. "Bu gece seni kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Bir gerçeklik dalgası çarptığında göğsüm sıkıştı. Onunla yatma kararım işleri çok daha karmaşık hale getirmişti. Her ne kadar bu deneyimi asla takas etmeyecek olsam da, şu anda ona ne kadar bağlı hissettiğimi göz önüne alırsak, muhtemelen bir hataydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona daha önce hiç böyle hissetmediğimi söyleyemezdim. Sadece gideceğim zaman kalbimi böyle açmak adil olmazdı.

"Ne kadar berbat durumda olduğumu düşünüyorum," dedim sonunda. "Bir tek sen değilsin."

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Gel bakalım. Şimdi seni odama götüreceğim." Onu kaldırıp merdivenlerden yukarı taşırken Felicity kıkırdadı.

Onu yatağa yatırdıktan sonra vücudunun her yerini öpücüklere boğdum. Zarif elini göğsüme koydu, düşünceli görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Bakışlarına karşılık verdi. "Evet. Gerçekten öyleyim. Bu yaşadığım en güzel 4 Temmuz." "Az önce kendi havai fişeklerimizi yaptık, değil mi?"

Sevimli bir kızarıklıkla gülümsedi.

Bugün garipti. Huzurlu hissetmekten bir anda endişeli hissetmeye başlamıştım. Onun hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey vardı ve zamanım tükeniyordu.

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle," dedim. "Tamamen bana ait olan sırlarından birini istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı. "Sakladığım iğrenç bir şey yok. Sadece *arkasına* saklandığım şeyler var." Kızıl saçlarından bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm. "Nasıl yani?"

"Kendimi güçlü olduğuma inandırmak için bazen bir güç maskesinin arkasına saklanıyorum. Çoğunlukla öyleyim. Ama kendime ve diğer insanlara söylediğim bazı yalanlar var. Ben de sana aynısını söyledim. Ya da en azından bunu ima ettim."

"Ne oldu?"

"Kimseye ihtiyacım yok. Bu doğru değil. Herkesin birine ihtiyacı vardır. Ve bana babamı bulma fikri hakkında ne hissettiğimi sorduğunda tam olarak dürüst değildim. Gerçek şu ki, reddedilmekten korkuyorum. Kalbimin derinliklerinde, beni sevebilecek bir baba düşüncesi beni o kadar duygulandırıyor ki bunu düşünemiyorum bile. Kendime izin vermiyorum. Yani, benimle ilk tanıştığınızda görüldüğüm kadar güçlü değilim. Bu benim sırrım - ya da belki de bu iki sırdı."

İtirafı kalbime dokundu. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim. Yine de söylemeliyim ki, bu seni benim için daha az güçlü yapmıyor. Güç, duygulardan değil eylemlerden kaynaklanır. İçimizde nasıl hissettiğimizi, duygularımızı ya da zayıflıklarımızı kontrol edemeyiz. Ancak bunlara rağmen nasıl sebat edeceğimizi kontrol edebiliriz. Bu anlamda, sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Duygusal kırılanlıklarınız -hele de hayatınızda sevgiye duyduğunuz ihtiyaç- kesinlikle bundan bir şey eksiltmiyor."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Sıra sende. Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle."

Vay be. Sanırım bunu ben istemişim.

Tavana bakarak, "Mantıklı bir düzeyde, bunun benim hatam olmadığını bilsem de, kardeşimin burada olmaması nedeniyle sık sık kendimi suçluyorum. Bana internette onun varlığını okuduğunu söylediğinde, çok fazla bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım. Sana daha fazlasını anlatmak

istedim. Ama bu konuda konuşmak benim için zor, gerçekten hiç konuşmadım."

Gözlerimi kapattım. "Onunla birlikte anne karnındaki varlığımın, hayatta kalamayana kadar onun sistemini alt üst ettiği fikrini asla unutamayacağım. Sık sık hayatımın bir erkek kardeşle nasıl olacağını merak ediyorum, biliyor musun? Belki de tüm ihtişamı, beni memnun etmenin tüm sorumluluğunu

ve seve seve almasına izin verirdim. Üzerimdeki yükün bir kısmını hafifletebilirdi. Onun varlığı benim Westfordshire'dan çıkış biletim olabilirdi. Ya da belki onu asla bırakmak istemezdim. En iyi arkadaşım olabilirdi. Ama bunu asla bilemeyeceğim." Nefes verdim. "Ailemi memnun etmek için duyduğum bu büyük ihtiyacın bir nedeni de o. Bazen Tanrı'nın yanlış seçim yapıp yapmadığını merak ediyorum." Sonunda onun gözlerinin içine baktım. "Demek benim sırrım bu."

Sanki acımı dindirmek istermiş gibi eğildi ve beni öptü.

"Açıkçası böyle hissetmenizden nefret ediyorum ve size bunun sizin hatanız olmadığını söylediklerinde insanlara inanmanın her zaman kolay olmadığını biliyorum" dedi. "Ama anlıyorum. Bazen üzerinde kontrolümüz olmayan şeyler için kendimizi suçlarız. Sık sık annemin beni doğurmasaydı hayatta olup olmayacağını merak ediyorum. Uyuşturucuyla mücadele ederken gayrimeşru bir çocuk sahibi olmanın baskısı onu uçurumun kenarına mı itti? Bunu asla bilemeyeceğim. Ama ben de böyle şeyler hakkında düşünüyorum."

Gülümsedim. "Annen her neredeyse, eminim kızıyla gurur duyuyordur."

"Beni oturma odanızın zemininde becermenize izin verdikten sonra belki bugün olmaz." Kızardı. "Ama genel olarak, evet."

"Aslında, lafi açılmışken, şu anda bu yatakta tekrar yapmak istiyorum," dedim aptal gibi sırıtarak. "Ama bence önce yemek yemeliyiz çünkü enerjine ihtiyacın olacak."

Pencerenin dışında havai fişekler patlayınca Felicity yerinden sıçradı. "Tanrım! Bir an için silah sesi sandım. Bugünün 4 Temmuz olduğunu unutmuşum. Sana sinsice yaklaşıyorlar."

"Hayattaki en iyi şeyler çoğu zaman olur." *Gerçek bu değil mi?* Felicity Dunleavy bir anda dünyama girmiş ve hayatımı olabilecek en iyi şekilde alt üst etmişti.

CHAPTER 14

Felicity

Parça 14: Beyoncé'den "Drunk in Love"

Pazar günü nasıl bu kadar çabuk geldi? Leo'nun evine geldiğimden beri bir rüyanın içinde yaşıyordum. Cuma günü tamamen birbirimizin vücutlarını tanımakla geçmişti - birden fazla odada ve birden fazla yüzeyde birden fazla şekilde. Gece seksin neden olduğu bir sisin içinde geçti.

Cumartesi günü evden dışarı çıktık ve gününbirlik Newport'a gittik. Leo'yu ünlü malikaneleri görmeye götürdüm. Orada akşam yemeği yedik ve erkenden Narragansett'e döndük, çünkü seks yapmak için daha sonrasını bekleyemeyecek kadar azmıştık. Bu hafta sonu içki içmemeye bilinçli olarak karar vermiştim çünkü Leo'yla geçirdiğim bu değerli anların her birine hazır olmak istiyordum.

Ama Pazar öğleden sonra mutfakta durup onun kahve makinesiyle oynamasını izlerken, her şeyin gerçekliği üzerime çöktü. Bu adama aşık olmuştum ve sadece birkaç haftası kalmıştı. Sonra onu bir daha asla görmeyecektim. Plan hep buydu ama nedense bu acı gerçek beni sadece dalgalar halinde vuruyordu ve bu dalga beni yerle bir etti.

Kahvenin düğmesine bastıktan sonra Leo yanıma geldi. Gözlerinde benim ona duyduğum sevgiye eşdeğer bir sevgi vardı. O anda fark ettim ki eğer bir içki içmezsem -ve şu anda demlenmekte olan kafeinli içkiyi de içmezsem- acı dayanılmaz olacaktı. Bunu uyuşturmam gerekiyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama duygularımın daha fazla tırmanmasını göze alamazdım.

"Sersemlemişsin," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Bence biraz tekila içmeliyiz."

"Bu çok rastgele bir yanıt oldu."

"Biliyorum. Ama bütün hafta sonu iyiydim. Çakırkeyif olma havasındayım." Bu gece endişelerimi unutmak için *çakırkeyif olmaktan* fazlası gerekecekti.

Eğildi ve dudaklarımın arasından konuştu. "Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun? Bunu alkol olmadan da yapabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Daha önce hiç sarhoş seks yapmadım. Bence denemeliyiz. Bu şekilde kendimi serbest bırakacak kadar güvende hissetmemi sağlıyorsun."

"Benimle kafayı bulmak ister misin?" Yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi. "O zaman tekila olsun."

Leo shot bardaklarını ve şişeyi aldı ve körfeze bakan güvertede içkilerimizin tadını çıkarmak için arka tarafa yöneldik.

Bir saat içinde ikimiz de sarhoş olmuştuk.

Bildiğim bir sonraki şey, Leo'nun beni havaya kaldırdığı ve üst kattaki yatak odasına götürdüğü oldu. Alkol sadece tüm kaygılarımı uyuşturmakla kalmamış, başka türlü var olmayan maceracı bir

yanımı da ateşlemişti.

Leo beni yatağa fırlatırken, "Bağlayın beni lordum," diye geveledim. Güldü. "Bunu az önce söylemedin."

"Hangi kısmı sorduğunuzdan emin değilim. Bu arada, sana böyle hitap etmem seni rahatsız etti mi?"

"Başkası olsa sinir bozucu olurdu ama sen söyleyince çok seksi oluyor. Tekrar söylemekte özgürsün ama ben aslında seni bağlama kısmından bahsediyordum."

"Lord Covington'ın köylü kızına esaretini oynayabilir miyiz?"

"Sarhoşken çok kötüsün, biliyorsun değil mi?" Dizlerini bedenimin iki yanına yerleştirdi ve boynumu öptü. "Bu senin sinsisi tarafını ortaya çıkarıyor."

Omuz silktim. "En azından yollarımız ayrılmadan önce her iki tarafımı da deneyimlediğini söyleyebilirsin." "Şu anda bundan bahsetme -benim ayrılmamdan."

"Sana karşı gelirsem ne yapacaksın?"

"Dur tahmin edeyim... doğru cevap seni bağlamak mı?" "Belki."

"Ne istediğinize dikkat edin, Bayan Dunleavy. Size tam olarak istediğinizi ve daha fazlasını vermekte bir sorun görmüyorum. Özellikle de şu anda hissettiklerimi."

"Ve daha fazlası' kısmını merak ediyorum."

Leo gözlerinde bir parıltıyla yataktan zıpladı ve dolabına gitti. Kravatlarından biriyle geri döndü.

"Ellerini başının üzerine kaldır," diye buyurdu. Gözleri çok ciddiye ve içimi bir heyecan kapladı. Leo kravatı bileklerimin etrafına yerleştirdi ve düğümledi. "Gözlerinin üzerine bir şey koyardım ama onlara bakmayı çok seviyorum."

Bikiniyi çıkarmaya çalıştıktan sonra şortunu indirdi ve parlayan sikini havada asılı bıraktı.

"Önce ne yapayım?" diye sordu.

"Ağzımı sik."

Bu hafta sonu ona sadece bir kez daha oral seks yapmıştım, o da banyoda gizlice yaklaştığım rastgele bir andı. Hazırlıksız yakalanmıştı ve birkaç saniye içinde boşalmıştı.

"Zayıflığımı keşfettin, değil mi? Belki bu sefer yirmi saniyeden fazla dayanabilirim."

Leo yatakta önümde diz çöküp sikini ağızma sokarken, ellerim hâlâ başımın üzerinde, biraz doğruldum. Gözleri geriye doğru kayarken inledi, ben onu boğazıma kadar alırken karşılıksız zevke teslim oldu.

Aniden çekildi ve aşağı kaydı. "Bacaklarını iyice aç."

Saniyeler içinde kendini içeri itti ve beni sertçe becerdi. Keşke ellerim serbest olsaydı da saçlarını tutabilseydim diye düşündüm ama kontrolü biraz olsun bırakmanın tahrik edici bir yanı vardı.

"Yükümü boşaltacağım Felicity," diye inledi. "Lanet olası amın ve alkol beni güçsüzleştiriyor. Ama boşalmaya hazır olmadığınızı biliyorum."

Başımı arkaya eğerek, "Göğsüme gel" diye nefes aldım.

Çekilirken gözleri büyüdü, kalın sikini sıcak döller tenime fişkirana kadar salladı. Orgazm olurken ağzının açık kalması ve üzerimi örterken çıkardığı sesler nefes kesiciydi.

"Çöz beni," diye yalvardım, inanılmaz derecede tahrik olmuşum.

Dediğimi yaptı ve ellerim serbest kalır kalmaz onları klitorisime götürdüm ve iki orta parmağımla daireler çizdim. Leo ben kendimi tatmin ederken dikkatle izledi. Bacaklarımla arasındaki kasların kasılması birkaç saniye sürdü.

"Her yerinde döllerim varken seni bunu yaparken izlemek gördüğüm en seksi şeydi." Üstüme uzandı ve bir kez daha derin bir öpücüğe daldığımızda dilini ağızma soktu.

Tekilayı bulduk ve günün geri kalanında sarhoş halimizle yatakta kaldık.

Öğleden sonra akşama dönmüştü ve Leo yavaşça içimden çıkıp "Seni... sikmeyi çok seviyorum" dediğinde tekrar seks yapmayı bitirmiştik.

Kalbim neredeyse duracaktı. Bir an için beni sevdiğini söylediğini sandım. Sarhoşken söylemiş olması fark eder miydi? Muhtemelen etmezdi. Ama cümlesini tamamladığında, rahatladığım kadar hayal kırıklığına uğradığımı da hissettim.

Neden bu sözleri söylemesini isteyeyim ki? Aptalca.

Oda biraz döndü ama tekiladan pişman olmadım. İşini yapmıştı. Beni sevdiği -ya da sevmediği- düşüncesinin aklımdan çıkması için dua ettim ve zihnimi başka bir şeye zorladım.

Leo'nun ipek çarşaflarına gömülürken, bir başka rastgele sarhoş anonsu yaptım. "Keşke bir Shetland midillim olsaydı."

Leo gülmekten kırıldı. "Tanrı aşkına bu da nereden çıktı?"

Hıçkırdım. "Tekilayı suçla. Ama bir Shetland midillisi gençken çok istediğim bir şeydi ve nedense şu anda gerçekten bir tane istiyorum."

"Yani, şu anda mı?" "Evet."

"Hukuk fakültesine giderken yanında götürür müsün?" "Sorun da bu zaten."

"Aile mülkümüzde birkaç atımız var aslında." "Gördün mü?"

Şanslısın. Bir Shetland midillisi hemen uyum sağlardı."

"Hepsinin kıymetini bildiğimden eminim." Leo boynuma sokuldu. "Shetland'ın nesini seviyorsun?"

"Hiç gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem." Komodine uzandı ve telefonunu aldı. "Bir bakayım." Bir süre kaydırıldı. "Ah. İskoçya'dan geliyorlar. On sekiz yüzlü yıllarda İngiltere'deki kömür madenlerinde çalıştırılmak üzere yük atı olarak kullanıldıkları yazıyor." Bana döndü. "Temelde İngilizler. Bu yüzden onları seviyorsun."

Kıkırdadım. "Bu o olmalı."

"Yine de at gibi *asılmamızı* tercih ettiğinizi sanıyordum. Atların kendilerini değil." Kendini tokatladı. "Tanrım, kuzenim gibi konuştum. Özür dilerim." Telefonundaki görüntüye tekrar baktı. "Tanrım, çok küçükler, değil mi?"

"Evet. Çok tatlılar."

Telefonu fırlattı ve kollarını bana dolayarak başımın üstünü öptü. "Çok tatlısın."

Gecenin geri kalanını en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum ama bir şekilde Leo'nun kollarında yatmak, uykuya dalmadan önce hatırladığım son şeydi.

Pazartesi sabahına kasvetli bir hava gölge düşürdü. Konaklama tatilimiz resmen sona ermişti ve bu beni çok üzüyordu. Beklediğim gibi, korkunç bir akşamdan kalmayla uyanmıştım. Leo simit almak için Dunkin' Donuts'a gitti ve sadece onlarla değil, çörekler, diğer hamur işleri ve dev bir kutu kahve ile geri döndü.

"Tüm kasabanın kahvaltısına sponsor olduğumuzu fark etmemiştim," diye takıldım.

"Neyi sevdiğinden emin değildim, bu yüzden çeşitlilik olsun diye düşündüm. Ve bu sabah çok fazla kahveye ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Bu kesinlikle yeterli."

Telefonunu kontrol ederken biraz gergin görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ben sordum. "Sig mi o? Yakında Boston'dan dönüyor olmalı."

Telefonunu cebine koydu. "Hayır, kimse mesaj atmadı. Sadece saate bakıyordum."

"Telefonuna çok bakıyorsun. Birinin sana mesaj attığını düşündüm."

Tereddüt etti. "Bir... ziyaretçi bekliyorum."

Daha detaylandıramadan kapı çaldı. "İşte geldi. Burada bekleyin. Hemen döneceğim."

Beklemek yerine onu fuayeye kadar takip ettim.

Kapıyı açtığında gözlerime inanamadım. Çenem düştü.

Bir adam verandada, hayatımda gördüğüm en güzel, gri Shetland midillisinin yanında duruyordu. "Leo, ne yaptın sen?"

Cevap vermedi, onun yerine cüzdanından kocaman bir tomar para çıkarıp adama ödedi. Biraz bilgi alışverişinde bulundular ve ne olduğunu anlamadan adam gitti ama midilli kaldı. Ağzım hâlâ açıkken yanına gittim ve yumuşak yelesini okşamaya başladım.

"Deli misin sen?" Leo'ya bağırdım.

"Tamam, beni dinle. I-"

"Onunla ne yapmamız gerekiyor?"

"Dün gece sen uyuduktan sonra, bölgede satılık Shetland midillisi olup olmadığına bakmak için internete girdim. Şansıma, bu adam Florida'ya taşınıyor ve bu küçük adamı bir an önce elden çıkarması gerekiyordu. Onunla birkaç hafta eğleniriz ve sonra ikimiz de şehirden ayrılmadan önce ona kalıcı bir ev buluruz diye düşündüm."

"Tamam... ama onu nereye koyacaksın?"

"Onu burada tutacağım."

Etrafıma bakındım.

"Burada mı?" "Evet.

Sigmund aldırılmaz."

"Ona bir ev bulamazsak ne olacak?"

"En kötü ihtimalle onu İngiltere'ye geri götüreceğim. Mülkümüzdeki diğer atlara katılabilir."

"Bir atı İngiltere'ye göndermenin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemiyorum." "Büyük bir köpekten çok daha büyük değil. Sorun olmayacaktır."

"Eve bir at getirmeyi nasıl açıklayacaksın? Ailen delirdiğini düşünecek." Telefonumu çıkardım ve hızlı bir Google araması yaptım. "Aman Tanrım, Leo. Ortalama on bin dolar. Bir atı denizaşırı bir yere göndermenin maliyeti bu kadar!"

"Önemli değil." Bana doğru yürüdü. "Sana şunu sorayım. Onun burada olmasından memnun musun?" "Evet. Çok, ama-"

"O zaman her kuruşuna değer." Midilliye okşadı. "Sana dünyayı sunamam. Sana kendimi bile veremem. Yaz sonuna kadar onu sana vermeme izin ver. Sonra söz veriyorum iyi bir yuvaya gitmesini sağlayacağım, bu yuva benimki olsa bile."

Gözlerim yaşardı. Az önce söyledikleri beni çok fazla duygulandırmıştı. Ve bu, birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi.

"Seninle yaşayabileceği için onu biraz kıskanmam yanlış mı?" Gözümden bir damla yaş düştü. Leo diz çöktüğüm yerde benimle buluşmak için eğildi. Gözlerimi sildi ve beni uzun ve tutkulu bir şekilde öptü.

At kişneyerek anımızı böldü. "Bir adı var mı?"

diye sordum.

"Hiç sormadım." Hayvana döndü. "Kendini tanıt." At tekrar

kişnedi.

Gölmekten başımı salladım. "Bu çok saçma."

"Gerçekten de öyle." Leo hayvana baktı. "Hmm... Bu onun için uygun bir isim olurdu, sence de öyle değil mi?" "Ne?"

"Gölünç."

"Biliyor musun?" Kollarımı midillinin boynuna doladım ve ona sarıldım. "Garip bir şekilde, daha iyi bir isim düşünemiyorum."

İşte buradaydı, yeni, geçici aşk çocuğumuz.

Günün geri kalanını onun için malzeme olarak geçirdik. Ludicrous, Leo'ya giderek artan bağılılığımdan kurtulmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi. Yine de, hem bir ata hem *de* elimde tutamayacağım bir adama aşık olmayı gerçekten istiyor muydum?

Az önce kendime itiraf ettiğim şeyi fark ettiğimde donup kaldım: Leo'ya aşık oluyordum.

CHAPTER 15

Leo

Parça 15: Bon Jovi'den "Never Say Goodbye"

Felicity, kelimenin tam anlamıyla at koşturduğu bir günün ardından Pazartesi akşamı evine döndü. Sigmund o gece seyahatinden döndüğünde yeni ev arkadaşımızı görünce pek de eğlenmedi.

"Neden oturma odamızda bir at var?" Bakmakta olduğum dergiyi kapattım. "Oh, dönmüşsün."

"Evet. Görünüşe göre Boston'da kalmalıymışım. Ne haltlar dönüyor burada?" "Bu çok gülünç."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Hayır. Bu onun adı. Ludicrous. Onu Felicity için aldım."

"Nedenini soracaktım ama mantıklı bir cevap bulamadım." Oturma odasının bir bölümünü kordon altına almak için bir güvenlik kapısı kurmuştuk.

"Bana hep bir Shetland midillisi istediğini söyledi, ben de bir tane almaya ve yazın geri kalanında burada tutmaya karar verdim."

"Evet. Bu çok mantıklı Leo. Konu ona geldiğinde biraz aptal olduğunu biliyordum, ama bu yeni bir seviyeye taşıyor."

"Merak etmeyin. Zamanının büyük bir kısmını yan bahçede geçirecek. Onu bu gece buraya getirdim çünkü yağmur yağıyor."

"Seni burayı komik bir çiftliğe çevirmeden önce en azından onunla sevişebildin mi?" "Bu seni ilgilendirmez."

Güldü. "Sana bıraktığım prezervatif kutusunu kontrol edeceğim ve açılıp açılmadığına bakacağım." "Aslında bu sana hiçbir şey söylemeyecek." Sözlerimden hemen pişman oldum. "Nedenmiş o? Lütfen bana üstünü örttüğünü söyle."

Yanıt vermemem ve belki de yüzümdeki ifade doğru sonuca varmasına neden oldu. Gözleri büyüdü. "Onunla hiçbir şey kullanmadın mı? Delirdin mi sen?"

"Doğum kontrol hapi kullanıyor."

Ses tonunu yükseltti. "Ne söylediği umurumda değil. Ona güvenemezsin." "Evet, ona güvenebilirim. Ve güveniyorum."

"O zaman düşündüğümden daha aptalmışsın."

"Böyle şeyleri hafife almadığımı biliyorsun. Herkese karşı her zaman dikkatli olmuşumdur."

"Seni ne kadar kolay tuzağa düşürebileceğinin farkında mısın?" "O bunu yapmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum ve ona tanıdığım *herkesten daha çok* güveniyorum. Tanrı aşkına, ona senden daha çok güveniyorum."

"Bence sen resmen hayal görüyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez Sigmund. Ayrıca, benim doğum kontrol hapı kullanan güvendiğim biriyle korunmasız seks yapmam, senin aynı anda birden fazla kadınla yatıp sadece prezervatif kullanmandan nasıl daha kötü olabilir? Onlar da bozulabilir. Hiçbir şey kusursuz değildir. Aletini birine her soktuğunda risk alıyorsun."

"Prezervatifle, en azından biraz kontrolüm var. Hap aldığına dair onun sözünden başka bir şey yok elinde. Ya hamile kalırsa? Bunu ailene nasıl açıklayacaksın? Onunla baş başa kalırsın."

Onunla takıldım.

Felicity'ye kalıcı olarak bağlanma fikrinin beni korkutacağını mı düşünüyordu? Bu bende tam tersi bir tepki yarattı; belki de onu hamile bırakmak beni onunla birlikte olmaktan başka seçeneğim olmayan bir duruma sokacaktı. Bu senaryoda, kalbimin sesini dinlemek ve doğru olanı yapmak bir ve aynı şey olacaktı.

"Bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok," dedim.

"Evet, çünkü belli ki seninle konuşacak bir şey yok."

Memnuniyetle konuyu değiştirdim. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Sigmund ayakkabılarına baktı ve "Daha iyi olabilirdi" diye mırıldandı.

"Neden?"

"Görünüşe göre küçük bir hareme sahip olmak sadece kimse bağlanmadığı sürece iyi." Gözlerini devirdi. "Onlar... kavga etmeye başladılar."

"Ne hakkında?"

"Benimle yeterince yalnız zaman geçiremedikleri için. Rekabet etmeye başladılar. İşler tuhaflaştı ve hafta sonunun bitmesine hazırdım."

"Anladığım kadarıyla artık Marias yok." "Hayır."

Onun son "ilişkisinden" hoşlanıyordum, tabii buna ilişki denebilirse, çünkü dikkatini benden uzaklaştırıyor gibiydi. Ama muhtemelen zamanını meşgul edecek başka birini bulması uzun sürmeyecekti.

Ertesi sabah kuzenimden gelen bir mesajla uyandım.

Sigmund: Hey, tosser. O lanet atın az önce yere sıçtı. Ben kusmadan aşağı gel de temizle.

Oh. Güne tam olarak böyle başlamak istemezdim ama sanırım hayvanı satın alma konusundaki aceleci kararımdan dolayı bunu hak ettim.

Ortalığı temizledikten sonra atı dışarı çıkardım ve karnını doyurdum. Güzel bir gündü, bu yüzden ben kendimi suçlu hissetmeden yan bahçede takılabilirdi. Onun için kalıcı bir ev bulmaya başlamam gerekiyordu. Ne kadar erken bir yer ayarlarsam o kadar iyiydi. Ama kesinlikle Ludicrous'a iyi bir yuva bulmak sorunlarımın en küçüğüydü. Bugün, özellikle, her zamankinden daha fazla üzgün

hissediordum.

Felicity'den ayrılmanın kaçınılmazlığı. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıdığımıza inanmak zordu, çünkü onun hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

Bugün için planlarım havada kalmıştı. Salı günü normalde Bayan Barbosa'nın evine giderdim ama elektrikçi ve tesisatçının işlerini tamamlamaları için bir güne daha ihtiyaçları vardı. Yani en erken yarına kadar orada çalışmaya devam edemeyecektik. Felicity'yi arayıp aramamakta ya da geçirdiğimiz hafta sonu fırtınasından sonra onu biraz rahat bırakıp bırakmamakta kararsızdım. Şimdi ona daha da bağımlı hissediyordum ama aynı zamanda işleri bu hızda sürdürürsem, ayrıldığımda bunun onu daha fazla inciteceğini de biliyordum. Ama bir yanımda bunu yürütebilmemizin bir yolu olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bunu düşünmek bile delilikti ama onu nasıl unutacağımı anlamıyordum. Kuşkusuz bu, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en acı verici şey olacaktı. Gerçekten değer verdiğiniz birini öylece bırakıp gitmek mümkün müydü?

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Sigmund olamazdı, bu kesindi. Bana yara bandını yırtıp atmamı ve bu gece eve dönüş biletimi ayırtmamı söylerdi.

Bu konuda güvenebileceğim tek bir kişi vardı. Telefonumu elime aldım ve onu aradım. "Merhaba Leo," diye cevap verdi. "Her şey yolunda mı? Genelde seni ben ararım."

"Ben iyiyim, Nan. Ama seninle konuşmam gerek." "Ne oldu?"

"Konu... Felicity."

"Ne oldu? Aman Tanrım, hamile değil, değil mi?" "Hayır, hayır, Nan. Öyle bir şey değil."

"Oh, şükürler olsun. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." "Sana dürüst bir soru sormam gerekiyor."

"Tamam, sevgilim."

"Onunla ilişkimi yürütmenin bir yolunu bulursam beni evlatlıktan reddedeceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

Nan durakladı ve sonra kulağıma uzun bir nefes verdi. "Ailen..." İçini çekti. "Benim dürüst düşüncem seni evlatlıktan reddetmeyecekleri yönünde. Ama bu hayatınızı çekilmez hale getirmeyecekleri anlamına gelmiyor, özellikle de anneniz. Ancak, senin hakkın olan herhangi bir şeyi senden alacaklarını düşünüyor muyum? Sanmıyorum."

"Benim için mesele fiziksel şeyler değil - para, mirasım. Beni endişelendiren bu değil. Benim korkum babamı üzmem, özellikle de bu durumdayken. Onun benden beklentilerini yerine getirmek istiyorum. Ama ne pahasına? Onu öylece bırakabileceğimi sanmıyorum. Ya doğru kişi oysa, Nan? Sadece bir aydan biraz fazla oldu, ama bazen içinizde bir şeyler hissedersiniz. Ya aradığım kişi oysa ve ben hayatımın geri kalanını bırakıp gittiğim için pişmanlık içinde yaşarsam?"

Büyükannem iç çekti. "Kendini gerçekten bir çıkmazın içine soktun, değil mi?" Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Benden dürüstçe fikrimi sordun, aşkım. Duymak istemesen de sana dürüstçe fikrimi söyleyeceğim."

Kendimi destekleyerek yutkundum. "Tamam."

"Şu anda nasıl hissettiğinizi anlıyorum ve işler oldukça hızlı ilerlemiş olsa bile bu kıza karşı hislerinizin gerçek olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Açıkçası, anlattıklarınıza bakılırsa, kulağa hoş geliyor - zeki, güzel, kendini küçümseyen ve samimi. Gerçekten de torunuma layık. Ama aynı zamanda hayatınızda ilk kez birine karşı böyle hissediyorsunuz. İlk aşkların ayaklarımızı yerden kesmekle kalmayıp muhakeme yeteneğimizi de köreltme gibi bir huyu vardır. Ona ne kadar değer versen de, bence derinlerde bir yerde bu ilişkinin *neden* yürümeyeceğini anlıyorsun. Ancak bu

nedenlerin ona karşı hissettikleriniz üzerinde hiçbir etkisi yok. Ve bunu anlıyorum. Ama büyük resme bakmalısınız. Burada alışmak zorunda kalacağı hayat onunkinden çok farklı ve bu da

Eninde sonunda onu yıpratacak. Halkın incelemesi, annenin incelemesi - eğitiminde bir sonraki adımı atmak üzere olduğu bir zamanda onu tüm bu karmaşaya sürüklemenin gerçekten adil olduğunu düşünüyor musun? Onu özgür ruhlu, kimseye bağlı olmayan bir kadın olarak tanımladınız. Onu geride tutmayın. İngiltere'ye gelmesini isteseydiniz siz de bunu yapardınız. Ve Amerika'da yaşamanın senin için bir seçenek olmadığını kesinlikle biliyorsun. Babanın gerçekten affedemeyeceği tek şey, buradaki mirasını terk etmen olurdu. Bu yüzden, her ne kadar kabullenmesi senin için zor olsa da, başka seçeneğin olmadığını düşünüyorum."

Her şeyin kafamda oturmasına izin verirken hiçbir şey söylemedim. Haklıydı ama bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum. "Bazen..." diye ekledi. "Birinin gitmesine izin vermek de en az onun kadar önemli bir sevgi jesti olabilir. onlara tutunmak."

Başımı salladım. Midem düğümlenmişti. Söylediği her şey doğrudu. Kalbimin derinliklerinde Felicity'nin gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum; her şeyden çok onun iyiliği için. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Günün geri kalanını düpedüz depresyonda geçirdim ve bir süredir ilk kez Bob Ross boyama derslerime geri döndüm. Sigmund çoktan yeni biriyle bağlantı kurmuştu, bu yüzden onunla buluşmak için evden çıktı. İyi kurtulduk. Bu bana tüm eşyalarımı mutfığa yaymak için alan sağladı.

Felicity'yi aramak istedim ama kendime bugün onu rahat bırakmam gerektiğini söyledim, özellikle de büyükannemle yaptığım ve beni sersemleten konuşmadan sonra. Bu konuşma zaten bildiğim bir şeyi -işlerin yürümesi için hiçbir şans olmadığını- pekiştirmeye yardımcı olmuştu ama acı gerçek yutulması zor bir haptı. Bu konudaki kendi hislerim ne olursa olsun, Felicity için en iyisini istiyorsam, gitmesine izin vermeliydim.

Bugün üzerinde çalıştığım resim bana Narragansett'teki bir sahneyi hatırlattı. Bir su kütlesi ve etrafındaki ağaçlar vardı. Ve tabii ki mutlu küçük bulutlar. Gözlerim tuvalden pencereye doğru kaydı. Rüzgârda uçuşan kızıl saçlar gözüme çarptı.

Felicity yan bahçedeydi ve Ludicrous'u uzun bir havuç çubuğuyla besliyordu. Yüzündeki sevinç ifadesi bir an için bana yakındığım şeyi unutturdu. Havucu tamamen parçaladıktan sonra kollarını boynuna doladı ve onu sıktı. Gözlerini kapattığında, o kadar memnun görünüyordu ki, içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Bu güzel ruh bir aydan biraz daha uzun bir süre içinde yok olacaktı.

Fırçamı yere bırakarak arka kapıya doğru yürüdüm ve avluya çıktım. "Bir atı kıskanacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayız."

Aniden başını kaldırdı. "Beni korkuttun."

"Burada olduğunu bilmeyeceğimi mi umuyordun? Neden beni aramadın?"

"Sabahtan beri senden haber alamadım. Meşgul olup olmadığından emin olamadım. Ama Ludicrous'u gerçekten görmek istiyordum, bu yüzden güzel bir gün olduğu için gizlice gidip bahçede olup olmadığına bakayım dedim."

"Senin için asla çok meşgul değilim." "Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Aslında... resim yapıyordum. Alıştırma yapma alışkanlığımı yitirdim, bu yüzden Sigmund'un evde olmamasından faydalanayım dedim, böylece onun alaylarıyla uğraşmak zorunda kalmam. Her neyse, burada olmana sevindim. Seni görmek istiyordum ama bu hafta sonu oldukça yoğun geçtiği

için seni biraz yalnız bırakayım dedim. Belki biraz nefes almaya ihtiyacın vardır diye düşündüm."

Atı okşamaya devam etti. "Belki de böyle hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Keşke hissetseydim. O zaman

her şeyi kolaylaştırır."

"Evet. Biliyorum." Ellerimi ceplerime soktum.

Kararım söz konusu olduğunda yerimde durmak kolay olmayacaktı. Felicity ne zaman fiziksel olarak yanımda olsa, onu sonsuza dek kaybetme düşüncesi daha da imkânsız geliyordu.

"Nasıl hissediyorsun... her şeyden sonra?" diye sordum.

Dikkatini bir an için Ludicrous'tan başka yöne çevirerek, "Kendimi iyi hissediyorum. Yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim, eğer sorduğun buysa."

"Sanırım bu açıdan kafanızın nerede olduğunu merak ediyordum, evet. Kendimizi bir şeylere çok kaptırdık. Dün gittiğinden beri her zamankinden daha fazla aklımdasın. Günler bu kadar hızlı geçerken, daha da endişeleniyorum. Sana nasıl veda edeceğimi bilemiyorum."

Felicity bana bakmadı. "Belki de vedalaşmamalıyız." "Ne demek istiyorsun?" Bir an için kalbim umutla doldu.

Hâlâ Ludicrous'a bakarak, "Bunu çok düşündüm ve sanırım artık birbirimizi görmemek için bir zaman seçmeliyiz -zamanın gelmesine yakın- ve vedalaşmayı tamamen atlamalıyız. Sana veda etmeyi hayal bile edemiyorum Leo. Az önce önerdiğim şeyin kulağa çok sert geldiğini biliyorum ama sanırım bazı açılardan benim için daha kolay olabilir..."

"Ama bir veda olmalı. Eğer bunun birlikte geçireceğimiz son zaman olduğunu biliyorsak, bundan nasıl kaçınabiliriz? Sana veda etmeden öylece çekip gidemem."

"Belki de bundan tamamen kaçınamayız. Sadece *uzun* bir veda istemiyorum." Bu tartışmayı daha fazla erteleyemezdim.

"Bugün bu konuşmayı yapmak istemiyordum ama belki de böylesi daha iyidir." Göğsüm beklenen endişeyle doldu. "Lojistik konusunu hiç konuşmadık. Yani birbirimizden ayrıldıktan *sonra* ne olacak? Hiç iletişim halinde olacak mıyız?"

Felicity gözlerini kapadı ve ellerini midillinin yelesinde gezdirirken ona daha sıkı sarıldı. Sonra nihayet başını kaldırıp bana baktı. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Yutkundum. "Benimle iletişim kurmayı beceremiyor musun?" Başını salladı.

"Birbirimizle bir daha hiç konuşmamamızı mı öneriyorsun?" Şok olmuştum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Felicity. En azından iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Seni öylece silemem."

"Bu benim için de acı verici. Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir gün senin hayatına devam edeceğini, evleneceğini ve çocuk sahibi olacağını duymayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, bir kez bile bağlantıyı tamamen koparmak isteyeceği izlenimini edinmemiştim. Belki de bu benim saflığımdı. Birlikte *olamayacağımızı* biliyordum. Ama onu bir daha hiç görmemek ya da ondan haber almamak? Hayal bile edilemez görünüyordu. Panik üzerime çöktü.

"Bu hiç pazarlığa açık mı?"

Yüzünden perişan bir ifade geçti. "Leo..."

Önceliğim onun için en iyi olan şey olmalıydı. Belki de iletişimde kalma ihtiyacım bencilceydi. Ya da belki de bunun sonumuz olmayacağına dair son umut kırıntılarına tutunma çabasıydı. Eğer önceliğim gerçekten de ayrılışımdan en fazla zararı görmekten kaçınmaksa, belki de haklıydı, onu bir daha asla göremeyeceğimi ya da ondan haber alamayacağımı hayal etmek ne kadar acı verici olsa da.

"Ne istersen yapacağım Felicity. Canım yanıyor ama iletişimde kalmak istemediğin için seni suçlamayacağım. Seninle olan muhteşem anılarımı hiçbir şekilde değiştirmeyecek. Şu anda kabul

etmesi zor olsa da kararına saygı duyacağım."

"İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını yavaşça salladı, sesi titriyordu. "Bu sadece yapabileceğim şey bilirsin?"

"Buraya gel." Ağlamaya başladığında uzandım ve onu kollarıma çektim.

Kokusundan uzun, derin bir nefes aldığımda göğsümün daraldığını hissettim. O ana kadar niyet etmediğim bir şekilde ona karşı dürüst olmaya karar verdim.

"Bu sabah beynimi zorluyordum, bu işi yürütmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum." Kendini çekti ve kocaman gözlerle bana baktı.

"Ailemden ayrılmak elbette zor olurdu. Halletmekle yükümlü olduğum her şey orada. Babama verdiğim sözler, kalıcı olarak İngiltere'de olmadığım sürece mümkün olmayacak. Ancak son birkaç gündür, benimle İngiltere'ye gelmen için sana yalvarma fikriyle boğuşuyorum."

Felicity şok olmuş gibiydi, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu söylediğini duyduğuma şaşırdım." "O zaman sana olan hislerimi hafife almışsın."

"Bunu düşüneceğin hiç aklıma gelmezdi."

Büyükanne'nin tüm tavsiyelerine rağmen bilmem gerekiyordu. "Risk alıp benimle birlikte olmanı istesem evet der miydin?"

Gözlerini kırptırdı, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten bilmiyorum."

Tereddütleri çok şey anlatıyordu. Eğer şimdi bir endişesi varsa, İngiltere'ye vardığında bizi karşılayan stres sadece yanlış karar verdiğini pekiştirecekti. Bu işe girerken yüzde yüz emin olması gerekirdi ve o bundan çok uzaktı.

"Bu sabah büyükanne'mle bu konuyu konuştum. Ona herkesten çok güveniyorum ve dürüstçe fikrini almak istedim. Senden benimle eve gelmeni istemek istediğim şey olsa da, bunun senin için adil olmayacağını anlamama yardımcı oldu. Senden her şeyi bırakmanı ve alıştığından çok farklı bir hayata alışmanı istemek senin yararına olmaz. Akbabaların ortaya çıkıp hayatınızı çekilmez hale getirmeye çalışacağından bahsetmiyorum bile - belki sonsuza kadar değil ama kesinlikle ilk başta. Hayatının baharında seni böyle bir şekilde altüst edersem kendimi affedebilir miyim bilmiyorum."

Ama bana evet dersen, her şeyi riske atarım.

Felicity başını salladı. "Eğer bana sorsaydın... bil ki evet demek *isterdim*. Ama büyükanne'nin yanıldığını sanmıyorum. Neye bulaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanların bana nasıl davrandığı konusunda endişelenmek gibi bir stresi sana da yüklemek istemezdim. Bir de hukuk fakültesi diye bir şey var. İngiltere'ye taşınmak bunu bir süreliğine rayından çıkarabilir. İstesek bile bu işi nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum."

Onu tekrar kendime çektim ve kulağına doğru konuştum. "Peki kalan haftalarımızı nasıl idare edeceğiz?"

Bana ne istediğini söyle."

Omzuma doğru konuşarak, "Seni hala her gün görmek istiyorum. Sadece an be an devam edeceğiz... ta ki hiç an kalmayana kadar."

İçimi çektim. Bunu halletmenin başka bir yolu yoktu. "Hava ısınıyor, değil mi?" Elini uzattım. "Hadi içeri girelim."

Felicity beni eve kadar takip etti ve mutfaktaki şövalemi görünce kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Görünüşe göre en stresli olduğum zamanlarda yaptığım şey bu." Tezgâhın üzerinde duran bir kâseye uzandım. "Taffy?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Daha yakından bakmak için şövaleye doğru yürüdü. "Resim yapma becerilerini anlatma şeklin korkunçmuştun gibi gelmişti. Bu gerçekten çok iyi Leo."

"Bir süre sonra alışırıyorsun. Onun hareketlerini aynen taklit etmekte giderek daha iyi oluyorum. Ama sürekli bir başkasını takip etmek zorundaysanız bu gerçek bir yetenek sayılmaz."

"Aynı fikirde değilim. Ben bunu asla yapamam."

Onun geri bildirimi aslında kendimi oldukça iyi hissetmemi sağladı. Her zaman onun kadar kötü bir sanatçı olmadığımından şüphelenmiştim.

Sigmund inanmamı isterdi. Ama kendi işinizi yargılamak zordur. "Bu muhtemelen şimdiye kadarki en iyi çalışmam. İltifatınız için teşekkür ederim." "Bitirdiğinde alabilir miyim?"
Gülümsedim. "Elbette."
"Odama asacağım."
"Hatırlatma ile iyi olacağından emin misin?"
Felicity elini yanağıma koydu. "Seni asla silemeyeceğim Leo. Bu zamanı her zaman hatırlamak isteyeceğim. Sadece seni başka biriyle görmek istemiyorum."
Göğsümde bir acı hissederek elini tuttum ve öptüm. "Öğleden sonrayı burada mı geçireceksin?"
"Bu gece çalışmam gerekiyor ama hazırlanmadan önce birkaç saatim var. Seni resim yaparken izleyebilir miyim? Belli ki daha yapacak çok işin var."
"Eğer istersen. Tabii."
Sonraki bir saat boyunca kıvılcı saçlı güzelim bacak bacak üstüne atmış bir şekilde yerde oturdu ve Bob Ross'un dizüstü bilgisayardan verdiği talimatlar doğrultusunda resim yapmamı izledi.
Huzurluydu. Ve şimdilik, burada benimle birlikteydi. *Daha ne isteyebilirdim ki? Zamanı dondurabilseydim, duraklatmayı seçtiğim an bu olabilirdi.*

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Felicity tabloyu alıp gittikten sonra kuzenim beni oturma odasında başım ellerimin arasında otururken buldu.
"Gittin ve yaptın, değil mi?" dedi.
"Ne yaptın?" Ruhum bedenimden koparılmış gibi hissederek sordum. "Ona aşık oldun."
Ona bakmak için döndüm. "Ne söylememi istiyorsun?"
Derin bir nefes aldı. "Aslında senin için üzülüyorum kuzen. Keşke bu lanet yerde hiç durmasaydık diyorum."
Onunla geçirdiğim bu zamanı asla takas etmeyeceğimi, birine karşı gerçek duygular beslemeyi asla takas etmeyeceğimi biliyordum. Sigmund hiç aşık olmamıştı, bu yüzden anlamasını bekleyemezdim. Başınıza gelene kadar anlayamazsınız.
"Ona söyledin mi?" diye sordu. "Neyi söyledim mi?"
"Onu sevdiğini mi?"
"Hayır. Bir anlamı yok. Ona söylemek işleri daha da karmaşık hale getirir. Buradaki zamanımın geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdik."
"Sürüş derken, birbirimizin beynini sıkmekten bahsediyorsun sanırım." Bunu bir yanıtla onurlandırmadım.
Sigmund'un sesi ciddileşti. "Peki, sen gittikten sonraki plan nedir?" "Hepsi bu. Birlikte olmadığımız sürece iletişim halinde olmamamız gerektiğini düşünüyor." "Gerçekten mi? Hiç mi?"
"Bu doğru. Çok acı verici olacağını düşünüyor."
Çenesini kaşıdı. "Aslında bu akıllıca. En azından biriniz bundan iyi bir şey çıkmayacağını anlıyor." İçini çekti. "Bilesin diye söylüyorum, seni bu halde görmekten hiç keyif almıyorum."

"Bu bana bütün yaz boyunca söylediğın en güzel şey olabilir."

"Evet, sanırım havada kalan aşk buharları beni zehirledi." Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım. "Sen bir aptalsın, bunu biliyor muydun?"

CHAPTER 16

Felicity

Parça 16: Zara Larsson'dan "Never Forget You"

Ağustos sonu

Leo, Bayan Barbosa'nın garajındaki tadilatın son rötuşlarını yaptığım bir sabahın ardından beni evime bırakmıştı. Duştan çıkarken zamanın ne kadar hızlı geçtiğini düşündüm. Bir hafta içinde Pennsylvania'ya gitmem gerekiyordu ve Leo da uçuşunu aynı zamana ayarlamaya karar vermişti. *Bir hafta kalmıştı.*

Geçtiğimiz altı hafta boyunca her şeyi günü gününe ele alarak mükemmel bir iş çıkardık ve kendimizi çoğunlukla Bayan Barbosa'nın evindeki işleri bitirmeye adadık. Mekan artık tamamen işlevseldi ve Theo'nun yeni kapalı salıncağının keyfini çıkarmasını ve odanın bir köşesinde terapi seanslarını izlemesini izlemek çok tatmin ediciydi. Leo ve ben bu yaz aklımızı kaçınılmaz olandan uzaklaştırırken biraz da iyilik yapmıştık.

Jane's by the Water'da çalışmak zorunda olmadığım zamanlarda, zamanımızın geri kalanını mümkün olduğunca birlikte geçiriyor, istiridye gibi basit şeylerin ve Ludicrous ile rahatlatıcı öğleden sonralarının tadını çıkarıyorduk.

Yine de birkaç hafta önce Leo'ya yakınlaşmayı bırakmamız gerektiğini düşündüğümü söylemiştim. Bu ona ne kadar acı verse de, cinsel ilişkimizi sürdürmenin sonunda işleri daha da zorlaştıracağını kabul etti. Bu yüzden soğuk hindiyi bıraktık, artık geceyi onun evinde geçirmediğim gerçeğiyle daha kolay hale geldi.

Artık birlikte uyumuyorduk ama geceleri beni uyandıran sık sık onunla ilgili seks rüyaları görüyordum. Çok yoğunlardı ve her zaman gerçek gibiydiler. Yine de bir tanesinde, benimle sevişen adamın benim olmadığının net bir şekilde farkına varmışım. O başka birinin müstakbel kocasıydı, başka birinin geleceğiydi. Kan ter içinde uyandım, rüyanın uyandırdığı duygular yüzünden işkence çekiyordum.

Ama şöyle bir şey var. Her ne kadar kendimi seksi bırakmanın daha iyi olacağına ikna etmiş olsam da, bunun beni ona daha az bağlı hissettirdiğini söyleyemem. İki insanı fiziksel olarak ayırabilirsiniz, ancak tek istedikleri birlikte olmaksa, bazı açılardan birbirlerinden uzak durma çabası sadece fiziksel olmayan bağı güçlendirir. Aksine, onu daha çok sevdim, daha çok istedim. Özlem, seksin olabileceğinden çok daha güçlüydü.

Kurulandığım sırada gelen bir mesaj beni düşüncelerimden kopardı. Telefonuma baktım.

Leo: Konuşmamız lazım. Oraya geleyim mi?

Bu doğru gelmedi.

Felicity: Bayan Angelini'nin bir arkadaşı geldi. Ben sana gelebilirim. Her şey yolunda mı?

Leo: Buraya geldiğinde açıklayacağım.

Midemde huzursuz bir hisle, olabildiğince hızlı bir şekilde giyindim ve Leo'nun evine gitmem gerekenden daha hızlı gittim.

Kapıyı açtığında yüzü ciddiydi. İçeri girdim.

"Neyin var?"

"Az önce annem aradı. Babam son tedavisi sırasında kötü bir enfeksiyon kapmış ve ona bir şey olmasından endişeleniyor. Gitmek zorundayım Felicity. Yarın akşam için bir uçak bileti ayırttım çünkü bulabildiğim en erken uçuş buydu. Başka seçeneğim yok."

Kalbimin yerinden fırlamasını engellemek istercesine göğsümü tuttum. Zaten sadece bir haftası kalmıştı, ama bu durumu daha az sarsıcı hale getirmiyordu.

"Elbette, başka seçeneğin yok. Gitmek zorundasın."

"Bu beni öldürüyor," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz son haftanın kıymetini bilmemiz gerekiyordu. Seni terk etmeye hiçbir şekilde hazır değilim."

"Sig nerede?" Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Bazı eşyalarımızı topluyor."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gözleri boş bakıyordu. "Bana bunun bir kabus olduğunu söyle ki uyanabileyim."

Sakin kalmaya çalışarak, bunun üstesinden gelmem gerektiğini biliyordum. Bu yaklaşım ikimiz için de en iyisi olacaktı. "Ludicrous'u almamı ister misin?"

Leo geçtiğimiz ay boyunca midilli için kalıcı bir yer bulmaya çalışmış ancak başarılı olamamıştı. İyi görünmüyordu.

"Bu sabah ilgilenen bir çiftlikten haber aldım. Özel ihtiyaçları olan çocuklar için terapötik sürüşler sunan bir yer. Yarın sabah onu bırakıp bırakamayacağımı sordum ve bana geri döneceklerdi. Kulağa umut verici geliyor ama onu alamazlarsa size haber veririm."

"Sorun değil. Bir yolunu bulabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Leo pencereye doğru döndü, şaşkın görünüyordu.

Geçen her saniyede kalbim biraz daha kırıldı. Bu sefer kendimi kapatmak yerine onu kendime çektim. "Leo, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Başını göğsüme gömdü ve birbirimize sarılarak durduk.

Sig odaya girdiğinde, zar zor fark ettim. Hiçbir şey söylemedi, bu onun yapacağı bir şey değildi ama yine de minnettardım.

Leo boynuma doğru konuştu. "Uzun ve acılı bir veda istemediğini biliyorum ama senden kopuyormuşum gibi hissediyorum ve bu hiç de iyi değil."

"Yapman gerekeni yap Leo. Babanın sana ihtiyacı var. Zaten burada olmak üzereydik. O zaman daha kolay olmazdı." Sonunda geri çekildim ve kendimi şöyle demeye zorladım: "Bence şimdi birbirimizden ayrılmamız en iyisi. Bu geceyi ve yarını kafanı toplamak ve uçuşundan önce işlerini düzene koymak için kullan. Bu işi uzatmak çok zor olacak. Bununla başa çıkamam."

"Yapamam." Başını sallamaya devam etti. "Sana veda edemem."

"Veda etmek zorunda değilsin." Göğsüm inip kalktı. "Sadece yürüyüp gideceğim."

"Bana beş dakika ver." Leo gözlerini açmadan önce sıkıca kapattı. "Sana sarılmam için bana"

sadece beş dakika ver."

Başımı salladım ve tekrar kollarına düştüm. Kalbinin benimkine karşı atışı saatin tik takları gibiydi.

Beş dakika mı, on dakika mı, yoksa yirmi dakika mı sonra kendimi çekilmeye zorladığımı bilmiyorum. İlk hareket eden ben olmasaydım Leo'nun gitmeme izin vermeyeceğinden şüpheleniyordum.

Gözlerimdeki yaşları silerken, onun da gözyaşlarıyla mücadele ediyor gibi görüldüğünü fark ettim. "Bana telefonunu ver lütfen," dedi.

Ona uzattım ve bazı bilgileri girmesini izledim.

"E-postamı ve adresimi iki yere girdim - rehberinizdeki adımın altına ve notlara. Eğer benimle iletişim kurma konusunda fikrini değiştirirsen, artık tüm bilgilerim sende var. Ve Felicity, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şekilde yardıma ya da herhangi bir *şeye ihtiyacın olursa*, lütfen bana haber vereceğine söz ver."

Leo beni son bir uzun ve acı verici öpücük için kendine çekti ve ben bunun büyüklüğünü engellemek için elimden geleni yaptım.

Derin bir nefes alarak birkaç adım geri attım. "Yürüyüp gideceğim, tamam mı? Ludicrous'a veda etmek için dışarı çıkacağım ve sonra eve gideceğim."

Leo başını salladı ve sanki gitmemi izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp kalbim milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissederek kapıdan çıkmadan önce gördüğüm son şey buydu.

Ertesi gün kendimi berbat hissediyordum. Bütün gece dönüp durmuştum ve vücudumdaki ağrı, kalp kırıklığının fiziksel tezahürüydü. Leo'nun hâlâ körfezin öbür ucunda olduğunu ve onun da en az benim kadar incindiğini bilmek beni rahatsız ediyordu.

Odamda somurtmaktan ve pencereden Leo'nun evine doğru bakmaktan başka bir şey yapmadım. Pennsylvania'ya gitmek için eşyalarımı toplamakla meşgul olmaya çalıştım ama aklım hep ondaydı.

Bayan Angelini evde değildi. Nadiren tüm gün dışarı çıkardı ama bugün Massachusetts'te bir saat uzaklıktaki bir arkadaşını ziyarete gidecekti. Leo'nun gidişini unutturmak için iptal etmesini isteyip istemediğimi sordu, ama ben bir şey fark etmeyeceğini söyledim ve onu ilk planına sadık kalmaya ikna ettim.

Uçağının saat kaçta olduğunu bile bilmiyordum, sadece bu gece olduğunu biliyordum. Beni Ludicrous hakkında hiç aramamıştı, bu yüzden bulduğu çiftliğin onu bu sabah götürmeyi kabul ettiğini varsayabilirdim; en azından öyle umuyordum. Bana ihtiyacı olsaydı bunu çözerdim.

Saat 17:00 olduğunda nihayet aşağıya indim. Tek bildiğim Leo'nun çoktan havaalanına gitmiş olduğuydu. Narragansett'ten çoktan gitmişti.

Kapı çaldığında kalbim yerinden fırladı. Bayan Angelini saat dokuzdan önce dönmeyecekti. Gözetleme deliğinden baktığımda Leo'yu gördüm ve bu manzara beni çok şaşırttı.

Kapıyı açtığımda nefes nefese kalmış gibiydi. "Çok özür dilerim Felicity," diye kekeledi. "Bunu yapmayacağıma, vedalaşmamızı uzatmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama sana bir şey vermeyi unuttum." Onu davet ettiğim ilk gece aldığı mavi ajandayı bana uzattı. "Bunu yazdım ve sana bir hatıra olarak vermek istedim. Burada olmam seni üzdüyse özür dilerim. I-"

Kollarına atladım. Bütün gün içimde biriken pişmanlık dayanılmazdı. Zorla yaptırdığım kısa

vedalaşma anlamsızdı. Duygularım beni dövüyordu - onları durdurmaya çalıştığım için bir ceza. Dünkü olayların bitiş şekli asla istediğim şey değildi; sadece şu anda hissettiklerimi yaşamaktan korkuyordum.

Beni öyle bir güçle öptü ki neredeyse geriye düşüyordum. Eğer dün hiçbir şey hissetmek istemiyorsam, bu tam tersiydi. Onu içime çekmek, son bir kez bile olsa, dünyada önemli olan tek şeydi. Söyleyecek söz yoktu. Leo beni havaya kaldırdı ve ben de bacaklarımı gövdesine doladım. Kalplerimiz birbirine karşı çarpıyordu.

Şu anda ihtiyacım olan şeyin zararlı olacağını biliyordum. Ama uyuşturucu almak üzere olan bir bağımlı gibi umursamıyordum.

Daha önce koyduğum bariyeri aşmak için izin beklediğini bilerek, "Seni istiyorum," diye ağzına nefes verdim. "Lütfen."

Boğazımda titreşen derin bir inilti çıkardı.

Birkaç saniye içinde pantolonlarımız inmişti ve sırtımı Bayan Angelini'nin fuayesindeki duvara dayayarak kendini içime itti. Saçlarını çekerek kalçalarını onun çılgın hareketlerine uydurdum. Ne onun beni becerme biçiminde ne de benim umutsuzca her bir hamleyi karşılayışında nazik bir yan vardı. Öfkemizi birbirimizden çıkardık, çaresiz bir son hamle. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun seksti ve muhtemelen bu yaz hissettiğimiz tutkuya uygun tek sondu.

Çok uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde Leo'nun vücudu titremeye başladı. Kendi kaslarım onun sikinin etrafında kasılırken bacaklarımın arasında dölünün sıcaklığını hissettim. Ona yaslandığımda beni tutmaya devam etti, kendimi aniden gevşemiş, bir vedaya daha dayanamayacak kadar zayıf hissediyordum.

"Tanrım, bu acıtıyor," diye fısıldadı.

Beni yavaşça yere bıraktı ve ben şortumu yukarı çekerken o da pantolonunu düzeltti. Sonra telefonu çaldı.

Gözümdeki bir damla yaşı sildim. "Sig mi o?" "Evet," diye fısıldadı, perişan görünüyor. "Uçağın ne zaman?"

"Dokuz. Şimdiye kadar gitmiş olmamız gerekiyordu. Burada olduğum için bile bana cehennemini yaşıyor." "Gidin," dedim elimi sallayarak.

Yanağımdan bir damla gözyaşını sildi. "Kuralları çiğnediğim için sonsuza dek minnettar olacağım." "Ben de Leo." Gömleğini kavradım. "Pişmanlık yok, tamam mı?"

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Büyükbabasının elmas yüzüğünü taşıyan kolyeyi aldı ve boynuma taktı. Huşu içinde ona baktım. Sonra uzaklaşmadan önce son bir kez sert ama iffetli bir öpücük için beni kendine çekti.

Garajın önünde son bir kez döndü ve "Bir daha asla seni bulamayacağım" dedi. Sonra arabasına bindi. Ve gitti.

Bu sefer gerçek olduğunu biliyordum. Bütün gün huzursuzdum çünkü bir şekilde bana geleceğini biliyordum, uzak kalmayacağını biliyordum. Fark etmemiş olsam bile onu bekliyordum. Şimdi gerçekten gittiğini bildiğim için içimi garip bir huzur kapladı. Artık ona kalması için yalvarma ya da düşüncesizce bir şey yapma baskısı yoktu.

Bana iade ettiği ajandayı açmak için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Çay yapıp okumak için mutfak masasına oturduğumda Bayan Angelini henüz eve gelmemişti. İçinde, ajandayı elinde tuttuğu her gün için bir kayıt vardı. Tüm yazımız beşe sekiz bir deftere sığdırılmıştı.

26 Haziran: *Bunu sadece burada itiraf edeceğim, çünkü yüzüne söyleyemeyecek kadar korkağım. Bugün eski sevgilin seni kenara çektiğinde çok kıskandım. Onu birçok nedenden dolayı kıskanıyorum; o seninle benim yaşamadığım şeyleri yaşadı. Ben kalamazken ve tek*

olamazken başkasının sana sahip olmasını istemem ne kadar doğru? Bu adil değil, o yüzden sineye çekmeliyim. Ama lanet olsun,

Sırf sana baktığı için onu boğmak istedim.

Okumaya devam ettim.

30 Haziran: *Gözlerinizden birinin diğerinden daha açık yeşil renkte olduğunu biliyor muydunuz? Bunu büyüleyici buluyorum, neredeyse benimle sürekli alay eden ve onları saymam için bana yalvaran çiller kadar büyüleyici. Çok güzelsin Felicity.*

Bazı kayıtlar sadece belirli bir günde ne yaptığımıza dair açıklamalardı, örneğin Mrs. Barbosa'ya ya da istiridyeye giderdim. Ama arada bir, içlerinden biri kalbimi kırardı.

7 Temmuz: *Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra az önce eve döndün ve ben bunu yazarken yeni atımıza bakıp gülüyorum. Gerçekten aklımı kaybettim, hem de olabilecek en iyi şekilde. Hayatımın en güzel hafta sonuydu. Kendime o dört harfli kelimeyi söylemeyeceğimi söyledim, Felicity. Çünkü içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bu adil değil. Ama bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Gözlerimde görebiliyor musun? Kalp atışlarımda hissedebiliyor musun? Acaba söylememe gerek var mı, yoksa bir süredir belli mi?*

Yanağımdan bir damla yaşı sildim ve sonuncusuna gelene kadar her bir yazıyı okudum.

21 Ağustos: *Az önce son kez gittin ve ben bomboşum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan alacağın bir şey varsa, lütfen bil ki seninle yaşadığım bu deneyimi asla unutmayacağım. Seni asla unutmayacağım Felicity. Ama beni bu hayatta seni terk eden başka bir insan olarak düşüneceğin fikri aklımdan çıkmıyor. Şu anda tek bir dileğim olsaydı (babamın sağlığının yanı sıra), bu olurdu: Seninle birlikte olmak ve bu kararın hayatını mahvetmeyeceğini bilmek isterdim. Seni pişman olacağın bir hayata sürüklersem kendimle asla yaşayamam.*

Birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım, her zaman aynı aya bakıyor olacağımızı unutma. Geceleri, onu ne zaman fark edersen, umarım beni düşünürsün. Ben de aynısını yapacağıma söz veriyorum. Aya bakıp seni düşüneceğim. Güneşi ve yıldızları da. Gidiyor olabilirim ama sen hep kalbimde olacaksın. Bu şu anda bir teselli olmayabilir. Ama gerçek bu.

I-IVF. 1 F.ù1S í.í'rh.12

CHAPTER 17

Felicity

Parça 17: Skylar Grey'den "Coming Home"

Çok şey değişmişti ama yine de her şey aynıydı.

Bailey'nin Providence'taki dairesinde şarabımı yudumlarken eski günlerdeki gibi hissediyordum, ama artık iki yaşında bir çocuk da bizimle takılıyordu. En iyi arkadaşım ben hukuk fakültesindeyken hamile kalmıştı. O ve Stewart bunu planlamamışlardı ve Stewart Brown Üniversitesi Araştırma Laboratuvarı'nda çalışırken o da küçük Kayla'yla evde kalmak için kariyer hedeflerini askıya almıştı.

"Peki, bu gece büyük evde mi uyuyacaksın?" Bailey kızını mama sandalyesine oturturken sordu. Başımı salladım. "Muhtemelen. Onsuz orada olmak garip olacak. Ama buna alışsam iyi olur."

Philadelphia'dan doğruca Bailey's'e gitmiştim çünkü henüz Bayan Angelini'nin boş evine gitmeye hazır değildim. Arabayı sürerken radyoda Skylar Grey'in "Coming Home" şarkısı çalıyordu ve o kadar duygulandım ki mendil almak için bir dinlenme tesisinde durmak zorunda kaldım. Sakladığım tüm duygular su yüzüne çıkmıştı.

Ama sanırım bu mantıklıydı. Üvey annemin iki yıl önce, hukuk fakültesinden mezun olduktan bir hafta sonra aniden kalp krizi geçirerek ölmesinden bu yana Rhode Island'a ilk kez geliyordum. Olayın şokunu hâlâ atlatamamıştım. Olay olduğunda, cenaze töreni ve cenaze için Pennsylvania'dan dönmüştüm ama sonrasında Rhode Island'da fazla zaman geçirememiştim. Baro için çalışıyordum ve iş başvurularında bulunuyordum ama çoğunlukla, Bayan Angelini gitmişken kalmanın bir anlamı yoktu.

Ölümünden bu yana hayattan ne istediğimi yeniden değerlendiriyordum ve Bayan Angelini artık orada olmasa bile evi gerçekten özlediğimi fark ettim. Bildiğim tek aileyi temsil eden onun ruhuna yakın olmayı arzuluyordum. Tam olarak anlamasam da bir şey beni Rhode Island'a geri çağırıyor gibiydi. Ayrıca okuldan hemen sonra girdiğim stajyer avukatlık işinden daha tatmin edici bir pozisyon bulmayı umuyordum.

Yaklaşık bir ay önce, Narragansett'e geri dönme niyetiyle istifa etmiştim. Başka bir iş bulmadan önce Rhode Island barosunu geçmem gerekiyordu. Bir sonraki fırsat altı ay sonra doğacaktı, dolayısıyla bu ara, Bayan Angelini'nin eviyle ilgili durumu düzeltmek ve kafamı toparlamak için bir fırsat olacaktı. Mükemmel senaryo, sonunda Providence'da -Narragansett'e nispeten yakın- bir iş bulmak ve böylece evde yaşayıp başka bir yer kiralamak zorunda kalmamaktı. Bayan Angelini'nin mülkünü satmaya yüreğim el vermiyordu ve maddi nedenlerle buna asla mecbur kalmamayı umuyordum.

"Ev hâlâ iyi durumda mı?" Bailey sordu.

Başımı salladım. "Kardeşi Paul ve komşumuz Hank Rogers evle ilgileniyorlardı. Artık orada kalacağım için bunu yapmalarına gerek kalmayacak. Yine de, kaçınılmaz olarak bir şeyler

kırıldığında onları arayıp yardım için yalvarabilirim."

"Bize de güvenebileceğini biliyorsun. Başınız sıkıştığında ve bir şeyi tamir edemediğinizde Stewart her zaman yanınıza gelebilir."

"Umarım sizi rahatsız etmek zorunda kalmam ama yine de teşekkür ederim."

Tereddüt etti. "Sadece bir uyarı, Matt İşçi Bayramı hafta sonu için eve gelecekmiş."

Stewart barbekü yapmak istedi ama onu görmek konusunda ne hissediyorsun bilmiyorum."

İçimi çektim. "Her neyse. Eğer oradaysa ben hallederim. Onu yıllardır görmedim, görmek de istemiyorum."

Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan bu yana geçen sürede pek çok ders almıştım. Bunlardan ilki, çocukken hep duyduğum bir şeyin doğrulanmasıydı: Biri size kim olduğunu gösterdiğinde, ona ilk seferinde inanın. Pennsylvania'ya taşındıktan yaklaşık bir yıl sonra, eski sevgilim Matt'e ikinci bir şans verdim. Bir süredir arkadaş olabileceğimiz bahanesiyle yanıma geliyordu. Aslında kalbimin en çok kırıldığı dönemde bana destek olmuştu. *Ne kadar* berbat durumda olduğumu hiçbir zaman itiraf etmemiş olsam da Leo'yu unutmaya çalıştığımı biliyordu.

Matt tekrar gözüme girmeyi başardığında, yeniden bir ilişkiye başladık. Ona güvenmek tamamen yeni birine güvenmekten daha kolay görünüyordu. Leo'dan sonra, sıfırdan başlayacak zihinsel enerjiye sahip değildim. Aynı zamanda yalnız kalmak da istemiyordum.

Ama yeniden bir araya gelmemizin heyecanı geçtikten sonra Matt farklı davranmaya başladı. Bir iş arkadaşıyla ilişkisi olduğundan şüpheleniyordum ama bunu asla kanıtlayamadım. Bir yıl kadar sonra ondan ayrıldım - tekrar incinmeden önce. Yine de, kendime karşı dürüst olsaydım, şüphelerim ne olursa olsun, ona aşık değildim. Bu süre zarfında Leo'yu düşünmemeye çalıştım ama içten içe ona karşı hâlâ beslediğim duygular, kendimi tamamen Matt'e vermemi imkânsız kılıyordu. Belki bir gün beni Leo'yu unutturacak kadar sevecek biri çıkabilirdi, ama bu kesinlikle Matt değildi. O zamandan beri de başka kimse olmadı.

Buna rağmen ve Leo gittiğinde ne kadar incindiğimi düşünürsek, yıllar boyunca onu aklımdan çıkarmak için oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Hayatın zorluklarıyla karşılaştığımda her zaman yaptığım gibi, kendimi okula ve Matt ile başarısız ilişkiye verdim. Sonra baroyu geçip daha önce staj yaptığım şirket tarafından işe alındığımda, daha da büyük bir dikkat dağınıklığı yaşadım.

Yine de son altı aydır Pennsylvania'da kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Her şeyimi anlamsız bir işe vermek beni kesmiyordu; daha tatmin edici bir şeye ihtiyacım vardı. Rhode Island'da baroyu geçtikten sonra, her zaman istediğimi söylediğim şeye geri dönmek istedim - diplomamı benim gibi büyüyen çocuklara yardım etmek için kullanmak. Nihai hedefim buydu.

Bailey bana biraz daha şarap doldurdu. "Çok uzun zamandır çok sıkı çalışıyorsun. Hukuk fakültesinden Bayan Angelini'yi kaybettikten sonra baroyu geçip işe başladın. Bu molayı hak ediyorsun."

"Evet, çok uzun sürmediği sürece. Beni bilirsin. Her zaman odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardır, yoksa çıldırırım. Evle ilgilenmek yeterli olmayacaktır."

"Ne kadar süre çalışmamayı göze alabilirsin?"

"Bayan Angelini sağ olsun, ipoteğim yok. Ve en az beş yıl boyunca emlak vergilerini karşılayacak kadar para bıraktı."

"Güzel. Bu zamanın tadını çıkarmaya çalışın."

Sorun da buydu. *Çok fazla* boş zaman istemiyordum. Anılar beni buraya geri getirmiş olsa da, her şeyin geri tepebileceğinden endişeleniyordum. En büyük korkum, Narragansett'teki evde tek başıma yaşarken odaklanabileceğim çok az şey varken depresyona girmekti. Sevgili koruyucu annemi özlememin yanı sıra Leo'nun anıları da burada, evde daha taze olacaktı. Körfezin öbür tarafına bakmak zorunda kalmaktan ve *bunun* bende uyandıracağı tüm duygularla başa çıkmaktan

endiŖe ediyordum.

Sanki kader Ŗu anki gvensizliğime dikkat ediyormuŖ gibi, Bailey dolabına gitti ve elinde bir kutu SpagettiOs ile döndü. Bu evrenden gelen garip bir iŖaret gibi görünüyordu.

Gözlerim doldu.

"İyi misin?" Bailey konserveyi açıp içindekileri ocaktaki küçük bir tencereye koyarken sordu.

"Evet. Sadece alerjim var." Burnumu çektim.

Onsuz eve dönmek ürkütücüydü. Uzun zamandır bundan kaçınmamın nedenlerinden biri de buydu.

Üst katta doğruca Bayan Angelini'nin odasına çıktım, hatırladığım gibi görünüyordu. Uzun, yünlü kazağı hâlâ köşedeki bir sandalyenin üzerine atılmıştı, sanki her an içeri girip onu giyebilirmiş gibi. Yatağa uzandım ve hala onun kokusunu taşıyan yastığına kıvrıldım. İki yıl sonra bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Yan sehpasının çekmecesini açtığımda yarısı boş bir Fireball şişesi buldum.

Gülümseyerek açtım ve tavanı selamladım. "Bu sizin için Bayan Angelini." Uzun bir yudum aldım, tarçınlı likör aşağı inerken boğazımı yakıyordu.

Birkaç dakika ve birkaç yudum daha içtikten sonra, kafama gittiğini hissedebiliyordum. Ve rahatlatıcı bir etkisi yoktu. Bunun yerine, duygusal hissettim. Bayan Angelini'nin düşünceleri duyularıma hücum etti. Konu ona geldiğinde çok fazla pişmanlık duyuyordum. Ona ne kadar değer verdiğimi, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için daha uzun yıllarım olacağını düşünmüştüm. O gidene kadar onun benim annem *olduğunu* fark etmemiştim - en azından önemli olan tüm yönleriyle.

Onu bu şekilde gördüğümü hiç bilmiyordu. Beni doğuran kadından daha uzun süredir hayatımdaydı ve ona ilk adıyla bile hitap etmezdim. Kalbimi ona açtığımı bilmek şüphesiz onu mutlu ederdi. Odasına bakmak da bunu doğruluyordu. Her yerde benim fotoğraflarım vardı: Matt'le mezuniyet balomuz için giyinmiştik, lise ve üniversite mezuniyetlerim, Bayan Angelini ve benim, kardeşi Paul'le teknede çekilmiş fotoğraflarımız.

Neden bazen birini ne kadar sevdiğimizi ancak onu kaybettiğimizde fark ederiz? Bana sorarsanız, hayattaki en adaletsiz şeylerden biri bu. Fireball şişesini kapattım ve komodinin içine geri koydum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak onun yatağında uyuyabilirdim ama kendimi yataktan kaldırdım ve odama gittim.

Bunun acıyan kalbimi rahatlatacağını düşündüysem, yanılmışım. Gözlerime ilk çarpan şey Leo'nun resmiydi, bizim için her şeyin bittiğini kabul ettiğimiz gün onu yaparken izlediğim resim. O öğleden sonra onu resim yaparken izlerken hissettiğim o korkunç ve acı-tatlı duyguyu hatırladım; umutsuzluk ve o ana duyduğum minnettarlığın bir karışımıydı bu. Ve şimdi yine onu düşünüyordum. Sanki iki yaşındaki bir çocuğun SpaghettiOs'u için ağlamak yeterince kötü değilmiş gibi.

Pencereme doğru yürürken, Leo ve Sig'in bir zamanlar yaşadığı eve baktım. Leo'nun kuzenini düşünmek beni kıkırdattı. Tam bir sık kafalıydı ama komik biriydi.

Evin ışıkları yanıyordu. Şu anda orada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Leo ve Sig'in içeride olduğunu hayal etmek kolaydı, tıpkı dün olduğu gibi - Leo tekneyi körfezden geçirmeye hazırlanırken Sig mutfakta yemek yapıyordu.

Gece gökyüzünü aydınlatan aya baktım.

"Geceleri ona baktığında umarım beni düşünürsün."

Son beş yılda aya bakıp da Leo'yu düşünmediğim tek bir an bile olmamıştı. Kalbim sıkışmıştı. Durmam gerekiyordu. Ama her şeyde olduğu gibi, onu düşünmeyi bırakmaya çalıştıkça

daha kötüydü.

Şimdi otuz üç yaşında.

Evlenmiş olmalıydı. Çocuğu olup olmadığını merak ettim. Döndüğünde ne olduğunu, babasının kanserden kurtulup kurtulmadığını merak ettim. Bu soruların beynimi ele geçirmesine izin vermemeye çalışsam da pek çok şeyi merak ediyordum. Yine de Leo hep aklımın bir köşesindeydi. *Her zaman.*

Bir kez daha aklıma pişmanlık düşünceleri geldi. Keşke Bayan Angelini'ye onun hakkında ne hissettiğimi söyleseydim diye düşünmekle kalmadım, Leo bana onunla İngiltere'ye gitmeyi düşünüp düşünmediğimi sorduğunda ona farklı bir cevap verseydim ne olurdu diye merak ettim. Şüphelerimi ve korkularımı dile getirdiğimde yüzünde beliren hayal kırıklığını hatırladım. O an tüm umutları gerçekten bitiren, bizi bitiren andı. Doğru kararı vermiş miydim? Elbette, "sorumlu" olanı yapmaya devam etmiştim-eğitimimi tamamlamış, kariyerime başlamıştım. Ama planlarımı uygulamak beni gerçekten nereye götürmüştü? Henüz beni mutlu edecek bir iş bulamamıştım. Ve kesinlikle beni benim kadar mutlu edecek bir adam da bulamamıştım.

Leo'yla geçirdiğim haftalardı.

İngiltere'nin yarısının incelemesiyle uğraşmak, hayatımın geri kalanı için sonsuz özlem duymaktan daha mı kötü olurdu? En azından Leo yanımda olurdu. Stres geçici olabilirdi. Buna alışabilirdim. Ama bugün hâlâ kalbimde taşıdığım pişmanlık? Bu sonsuza dek sürebilirdi.

Kafamın arkasında zaman zaman "*Ara onu*" diyen küçük bir ses vardı. Ama her konuştuğunda onu susturdum. Kararımı beş yıl önce vermiştim. Şimdi onunla yaşamak zorundaydım. Ondan ayrı kalmak sürekli "ya olursa" diye düşünmek anlamına gelirken, onunla iletişime geçmek sürekli bir kalp kırıklığı anlamına gelebilirdi. İçgüdülerim bana onun çoktan hayatına devam ettiğini söylüyordu ve bunu doğrulamak beni mahvedecekti. Bilmemek daha iyiydi. Kalbinde yaşamaya devam ettiğimizi hayal etmek, beni tamamen unuttuğunu fark etmekten daha iyiydi.

Kafamdaki düşünceleri silkeleyerek ve kendimi pencereden uzaklaştırarak, neden burada olduğuma odaklanmam gerektiğini kendime hatırlattım: anlamlı bir yaşam sürmenin bir yolunu bulurken Bayan Angelini'yi onurlandırmak. Bunda bir ironi vardı. Bir keresinde Leo'ya bir aileye ya da mirasa sahip olmakla ilgili olamayacağımı söylemiştim. Ama Bayan Angelini öldüğünde, işte buradaydım ve onu gururlandırmaktan, bu evi ayakta tutmaktan ve anısını yaşatmaktan başka bir şey istemiyordum. Eğer bu bir mirası korumak değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

CHAPTER 18

Felicity

Parça 18: Robert Plant ve Alison Krauss'tan "Please Read the Letter"

Ertesi gün kapı çalındı. Gelen, Bayan Angelini'nin ölümünden bu yana geçen iki yıl boyunca çok yardımcı olan komşusu Hank Rogers'dı.

"Selam Felicity. Eve hoş geldin," dedi kapıyı açtığımda. "Her şey yolunda mı?" Büyük, inşaat işçisi çizmelerini paspasa sildi.

"Evet." İçimi çektim. "Sadece buraya dönmeye alışmaya çalışıyorum. Uğradığına sevindim. Ben de tam senin evine gidip bilmem gereken bir şey var mı diye bakacaktım."

İçeri girdi, ellerini kalçalarına koydu ve etrafına bakındı. "Hayır. Geçen hafta değiştirilen sıcak su ısıtıcısı dışında önemli bir şey yok. Tabii ki bunu zaten biliyorsun çünkü parasını sen ödedin, ama hepsi halledildi."

Bayan Angelini bu tür işleri halletmem için bana iyi bir miktar para bırakmıştı, ben de Hank'e faturaları gönderttim, o da benim yokluğumda lojistik işlerini nezaketle halletti.

"Çok fazla stres yapmamaya çalış," dedi. "Biraz rahatlamayı ve evde olmanın tadını çıkarmanı isterdi. Bunu biliyorsun."

"Evet, deneyeceğim. Rahat bir yaz geçirmeyi ve evi soğuk aylara hazır hale getirmek için bolca zamanım olmasını umuyorum."

"Bakmak için iyi bir yol." Sırıttı.

"Bilmem gereken bir şey olmadığına emin misiniz?"

Hank çenesini kaşdı. "Birkaç günde bir postaları kontrol edip getiriyorum. Oturma odasının köşesindeki masanın üzerinde bir yığın halinde bırakıyorum. Faturaların çoğunu sana yönlendirdiğin için fazla bir şey yok ama insanların gönderdiği bazı kartlar var, öldüğü sıralarda gelen bir sürü kart, taziye kartları falan. Onları sakladım. Ve muhtemelen istemeyeceğiniz bazı kataloglar. Kesinlikle önemsiz posta olan her şeyi attım. Ama hala sık sık sana ve ona gönderilmiş şeyler geliyor. Ne olduğundan emin değilsem, bana faturalar ve vergi bildirimleri dışında hiçbir şeyi göndermememi söylediğin için yığının içinde tutuyorum."

Başımı salladım. "Minnettarım. Her şeyi gözden geçireceğim. Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim. Size borcumu ödeyemem."

"Gerek yok. Eloise gerçek bir dosttu. Onun için her şeyi yaparım." Gülümsedi. "Ve bu seni de kapsıyor."

Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" "Söylerim, Hank."

"Bayan bu hafta akşam yemeğine gelmek için bir gece seçmeni istiyor. Sevdiğin deniz ürünleri güvecini yapacak."

"Çok isterim. Ona mesaj atar ve bu işi hallederim." Gülümsedim.

O gittikten sonra öğle yemeği hazırladım ve bahçedeki Adirondack sandalyelerden birinde yedim. Yemek

Ağustos sıcağı biraz fazlaydı, bu yüzden uzun süre dayanamadım.

İçeri döndüğümde, Hank'in son birkaç yıldır biriktirdiği bazı postaları düzenlemeye karar verdim.

Dediği gibi, birkaç sempati kartı vardı. Ve ne kadar çok Victoria's Secret kataloğu olduğunu görünce gülümsedim. Hank'in onları neden atmadığından emin değildim. Belki de hoşuna gitmişti.

Bana gönderilmiş bir zarfın üzerinde durakladım. Üzerinde adımın yazılı olduğu kartların aksine, bu daha çok bir mektuba benziyordu. İade adresi etiketindeki ismi gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum: *Leo Covington*. Donakaldım ve zarf elimden kaydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Zarfı almak için eğildiğimde adımın altındaki satıra daha yakından baktım: *Eloise Angelini'nin dikkatine*. Adresimi hiç bilmediği için bana ulaşmanın tek yolunun onun aracılığıyla olduğunu biliyordu.

Aman Tanrım. Bu ne zamandır burada duruyor?

Açmaya korkuyordum. Öğle yemeğim yeniden ortaya çıkacakmış gibi hissediyordum ve oda sallanıyor gibiydi.

Mektubu kanepeye götürüp zarfı titreyerek açarken elim titredi. Kâğıt kalın ve krem rengindeydi ve kelimeler mavi mürekkeple yazılmıştı.

Sevgili Felicity,

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama muhtemelen şöyle başlamalıyım: "Nasılsın? Uzun zaman oldu, değil mi?"

Umarım bu mektup size iyi gelir. Bunu beklemediğinize eminim. Dürüstçe söyleyebilirim ki ben de bunu yazmayı beklemiyordum.

Ama işte gidiyorum.

Burada odamda tek başıma otururken, aşağıda beni kutlayan yüzden fazla insan var. Ve bütün akşam boyunca yapmak istediğim tek şey kaçmaktı. Bugün seni düşünmek özellikle ağır geliyor. Bu yeni bir şey değil, sadece geceleri başımı yastığa koyup gözlerimi kapatana kadar normalde böyle olmaz. O anda hep seni düşünüyorum.

Bazen sadece ben mi böyle hissediyorum diye merak ediyorum. Acaba benim seni düşündüğüm kadar sen de beni düşünüyor musun? Kendime seninle iletişime geçmeyeceğimi, bu kadar uzun zaman sonra bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyledim. Gerçi bu sana ulaşmaya çalışmama yeminimi ilk bozuşum değil. Yaklaşık bir ay önce seni aramaya çalıştım ama telefonuna ulaşamadım.

Bir an için okumayı bırakmak zorunda kaldım. Bu kalbimi çok acıttı. Birkaç yıl önce eski cep telefonumdan kurtulmuş ve hukuk büromun bana verdiği yeni bir telefon ve numaraya geçmiştim. Leo'nun tüm bilgilerini yeni telefonuma aktarmış olsam da, bana eski numaradan ulaşmaya çalışsaydı, haberim olmayacaktı. İşimden ayrıldığımda, kurumsal telefonumun numarasını korudum, ancak kişisel bir plana geçtim.

Okumaya devam ettim.

Sana ulaşmanın başka bir yolu yok, bu yüzden bu mektubu eline geçmesi umuduyla yazıyorum. Felicity, gerçek şu ki seni hala seviyorum. Ve eğer böyle hissettiğim açık değilse, o yaz sana derinden aşık oldum. Ayrıldığımda bunu bir şekilde biliyordum. Ama artık birlikte olmayana kadar

bunun boyutunu fark etmemiştim. Hâlâ seni soluduğum havadan daha çok özlediğim anlar var. Bunlar çok rastgele zamanlarda oluyor; aniden bana seni hatırlatan bir şeyin kokusunu alıyorum. Ya da Londra sokaklarında bir kızıl saç parıltısı görüyorum ve bir delilik için düşünüyorum

İkincisi, fikrini değiştirip benim için geldin ve bunun sadece geçici bir hayal olduğunu anladın. Sana hâlâ aşığım, ya da en azından hatıranı. Sözde birlikte olamamamızın nedenlerine gelince, bu konuda hiçbir şey değişmedi. Benim hayatım seninkiyle hiçbir şekilde uyuşmuyor. Seni sevdiğim gerçeği dışında, senin için her yönden yanlış biriyim. Eğer hala bunu okuyorsan ve hayal kırıklığından buruşturup atmadıysan, muhtemelen sana neden bunları anlattığımı merak ediyorsundur.

tüm bunlar. Neden şimdi... bunca zaman geçtikten sonra?

Pekala, işte burada: Evleniyorum Felicity. Babam ölüyor. Son birkaç yıldır iyi bir savaş verdi ama artık yapabilecekleri bir şey kalmadı. Tüm tedavileri durdurdular ve sadece altı ay ömrü kaldı, eğer şanslıysak. Her zaman planladığımız gibi, ona ihtiyacı olduğunu bildiğim huzuru vermek istiyorum. Yerleştiğimi ve onun isteklerini yerine getireceğimi, aile adını ve işini devam ettireceğimi bilmek istiyor.

Kalbi sadece kendisine ait olan bir erkeği hak eden harika bir kadınla nişanlıyım. Adı Darcie. Aslında büyürken arkadaşlarımdan biriydi ve yaklaşık bir yıl önce yeniden bir araya geldik. Nazik ve güzel biri ve bu hayatın içini de dışını da biliyor. Dahası, çok sevdiğim iyi bir insan. Onunla evlendiğime pişman olacağımı sanmıyorum. Pişman olduğum tek şey onun sen olmaması. Evlendiğimizde, yeminimi ciddiye almayı planlıyorum. Bunu planlamanın bir parçası da, ömür boyu sürececek bir bağlılığa girmeden önce bu çözülmemiş duyguları çözmeye çalışmak.

Bildiğim kadarıyla, şu anda başka birine aşık olabilirsiniz. Hayatına devam etmiş olabilirsiniz. Seni aramaya çalıştım. Bilgi bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Bu mektubun size ulaşmak için son umudum olduğunu hissediyorum. Saçmaladığımı farkındayım. Ve itiraf etmeliyim ki, biraz kızgınım. (Bu sarhoş olmak demek, unuttun mu?) Bu nişan partisine tahammül edebilmemin tek yolu birkaç Negroni içmekti. Bu da bana bir noktada geri dönmem gerektiğini hatırlatıyor. O yüzden mektubun özüne geleyim.

Eğer benim senden ayrı kaldığım için pişman olduğum gibi senin de benden ayrı kaldığın için pişman olma ihtimalin varsa, bunu bilmem gerek. Bana ulaş. Bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmiyorum, ama bu düğünü yapabilmemin tek yolunun, bu hayatta yeniden bir araya gelme şansımızın olmadığını bilmem olduğuna eminim.

Hâlâ beni düşünüp düşünmediğini bilmem gerek. Beni tekrar görmek isteyip istemeyeceğini bilmem gerek. Eğer cevap vermezsen, anlarım. Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alacağım. Bu mektubu ne zaman alırsın bilmiyorum ama düğünüm 16 Eylül'de.

Tekrar okumayı bırakmak zorunda kaldım. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Mektubun üstündeki tarihe baktım: 2 Haziran 2025. Vay anasını. Bunu iki aydan biraz fazla bir süre önce yazmış.

16 Eylül'de.

Kafamda hesapladım. Aman Tanrım. Şu andan itibaren üç hafta var.

Bayan Angelini'nin bunu bana anlatmak için burada olacağını varsaymıştı - ki bunu aldığı anda kesinlikle anlatacaktı. Ama şimdi, cevap vermemeyi seçtiğimi düşünmüş olmalıydı. Zarfa baktım, tarih damgası lekeli olmasına rağmen üzerinde Ekspres Posta etiketi vardı, bu da buraya gelmesinin muhtemelen bir haftadan az sürdüğü anlamına geliyordu. Muhtemelen iki aydır burada duruyordu.

Mektubun son kısmını okumak için kendimi hazırladım.

Darcie'yi incitmek istemiyorum. Vermek üzere olduğum sözü yerine getirmeye niyetliyim. Ama en azından çok geç olmadan sana ulaşmazsam kendime büyük haksızlık etmiş olurum.

Tekrar ediyorum, bu mektup sizi herhangi bir şekilde üzecekse yanıt vermenize gerek yok. Şu anda hayatının neresinde olduğunu ve bu haberi almanın seni rahatsız edip etmeyeceğini tahmin bile edemiyorum. Ama Felicity, eğer beni tekrar görmek isteme ihtimalin varsa, birlikte bazı şeyleri çözerken tedbiri elden bırakmak istiyorsan, bunu bilmem gerek.

Sevgilerimle (her zaman), Leo

Elimde mektupla üç saat boyunca volta atmış olmalıyım.

Evlenmeden önce onu durdurmak için bir şansım var.

Ancak muhtemelen çoktan yanıt vermeyeceğimi varsaymış ve planlarını kabul etmişti. Onunla şimdi iletişime geçmek zalimlik olurdu. Dünyasını alt üst ederdi. Bu adil miydi? Ama nasıl yapamazdım? Onu hâlâ seviyordum. Bu ona söylemek için bir fırsattı, daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bayan Angelini'nin ani ölümü bana bazı şeyleri söylemeden bırakmamayı öğretmemiş miydi?

Bayan Angelini'den bahsetmişken, şu anda onun tavsiyesini almak için her *şeyimi* verirdim. Elbette, Bailey'i arayabilirdim, ama onun benim çıkarlarımı düşündüğüne her zaman güvenmiyordum. Onu seviyordum ama çok umursamazdı. Bana uçağa atlayıp bu gece oraya gitmemi söylerdi.

Tavana baktım ve sessiz bir dua ettim. Muhtemelen Tanrı'yla konuşuyor olmalıydım ama ulaşmaya çalıştığım kişi Bayan Angelini'ydi.

"Bana ne yapmamı söyledin?" Fısıldadım.

Akan suyun bana biraz berraklık getirebileceğini düşünerek kendimi duş almaya zorladım. Ama işe yaramadı.

Giyindikçe kendimi daha da paniklemiş hissediyordum, sanki hayatımda bir zamanlayıcı vardı ve tik tak sesi sağır ediciydi.

Kendimden geçmeden önce karnımı doyuracak bir şeylere ihtiyacım olduğu için atıştırmalık dolabına yöneldim. Orada pek bir şey yoktu ama eski bir mavi kutu tereyağlı kurabiye fark ettim ve hala iyi olup olmadıklarını merak ettim. Eğer öyleyse, muhtemelen hepsini parçalarım.

Kutuyu açtığımda içinde kurabiye yoktu. Onun yerine, beş yıldan uzun süredir görmediğim bir şey buldum: Leo'nun kolyesi - büyükbabasına ait olan elmas yüzüklü kolye. Muhtemelen küçük bir ev fiyatındaydı ve onu Pennsylvania'ya götürmekten çok korkmuştum. Başına bir şey gelmesinden korkuyordum ve bakması çok acı vericiydi. Bayan Angelini'ye onu güvenli bir yere koymasını söyledim ve o da bana onunla ilgileneceğine dair güvence verdi. Onu neden bu kutuya koyduğunu biliyordum. Biri evi soyacak olsa, servet değerindeki mücevherleri arayacakları son yer burası olurdu.

Onu boynuma takarken, Leo'nun onu bana taktığında nasıl hissettiğimi hatırladım. Gitmek üzere olduğu için yıkılmışıtm ama aynı zamanda onu ya da beni bir daha hiç görmeyecekken neden bana böylesine önemli bir aile yadigârını emanet ettiği konusunda kafam karışmıştı. Garip bir sigorta gibi görünmüştü ve beni biraz tedirgin etmişti. Bu kadar önemli bir şeyi sonsuza kadar saklamamı istemesini hayal bile edemiyordum.

Bana çarptığında, vücudum ürperdi. *İşte buydu*. Dua ettiğim işaret buydu. Bayan Angelini beni kolyeyi sakladığı yere götürmüştü ama bunun ne anlama geldiğini sadece ben yorumlayabilirdim. Gözlerimi kapattım ve kalbimin sesini dinleyip ona gitmemi istediğini anladım. Benim de istediğim

buydu,

Korkmuş olsam bile.

Boynumdaki maytapla oynarken telefonu elime aldım ve az önce olan biten her şeyi anlatmak için Bailey'i aradım.

"Onu hiç Google'da araştırdın mı?" diye sordu.

"Hayır. Onunla fotoğraflarını görmek istemiyorum. Ve bunca yıldır onu Google'da aratmamayı başardım. Şimdi de başlamayacağım. Neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Tamam. Peki bir sonraki adımın

ne olacak?" "Sence onu aramalı

mıyım?"

"Oraya gitsen nasıl olur?" Bailey önerdi. "Hiçbir

uyarı olmadan mı?"

"Belki de düğünü durdurmak isteyip istemediğinizi anlamak için onu görmeniz gerekiyordu. Aranızdaki bağın hâlâ devam edip etmediğini anlamak için orada olman gerektiğini düşünmüyor musun? Eğer onu arar ve her şeyi berbat ederseniz, bu erken olabilir. Bu tür şeyler yüz yüze yapılmalı. Bence uçağa atla ve git. Gözlerinin içine bak ve bence saniyeler içinde bunun doğru olup olmadığını anlayacaksın. Doğru değilse de en azından son bir kez vedalaşabilirsiniz."

Kendime bir şeyleri fazla düşünme izni verirsem, hiçbir şey yapılamazdı. Ve bu durumda zaman lüksüm yoktu. Düşünmeye başlamadan önce bir karar vermem gerekiyordu.

Midem çalkalanmaya başladı, içimdeki tartışmadan dolayı değil, gitmeye karar verdiğimi bildiğim için.

CHAPTER 19

Felicity

Parça 19: Enya'dan "Long Long Journey"

İngiliz kırsalından geçmek bir rüya gibiydi, hayal edebileceğimden çok daha güzeldi - yol kenarlarında otlayan hayvanlar, güzel taş mimari, kilometrelerce uzanan yeşil alanlar. Araba yolculuğunun neredeyse tamamı boyunca tüylerim diken diken oldu.

Şoförüm sonunda beni kalacağım sarmaşıklarla kaplı kulübeye bıraktı.

Bu oda ve kahvaltıyı işleten küçük yaşlı kadın beni kapıda karşıladı. "Bainbridge Inn'e hoş geldiniz."

İçeri girmeme izin vermek için kenara çekildi. Burayı seçmiştim çünkü Westfordshire'daki Covington malikanesine sadece iki mil uzaklıktaydı.

Uçağım indiğinde, doğrudan Leo'ya gitmek için çok geç bir saattti. Sabah gidecektim. Yönümü bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Uzun bir uçuş olmuştu ve bekleyişin stresi beni zihinsel olarak bitkin bırakmıştı. Onu bu şekilde görmek istemiyordum. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı ve sonra, ne olursa olsun, sabah onun evine gidecektim.

"Ben Lavinia," dedi kadın. "Kaldığınız süre boyunca hizmetinizdeyim." Kısa boylu ve çelimsizdi. Ondan benim için bir şey yapmasını istemek yanlış görünüyordu. "Bana uyuyabileceğim güvenli bir yer sağladınız, tek ihtiyacım olan da bu."

"Misafirlerime hizmet etmek için yaşıyorum." Gülümsedi. "Ve arkadaşlıktan çok keyif alıyorum. Size biraz çay yapayım. Size odanızı gösterirdim ama merdivenler ve ben son zamanlarda pek anlaşılamıyoruz. Yapmak zorunda kaldığım yolculukların sayısını sınırlamaya çalışıyorum."

Bu beni kötü hissettirdi. Bu saçmalık için çok yaşlıydı.

"Çay kulağa harika geliyor," dedim ona. "Ve hiç endişelenme. Bana eşlik etmene gerek yok. Sadece nerede olduğunu söyle."

"Tepeye ulaşır ulaşmaz soldaki ilk kapı."

Üst kattaki odanın eski tarz bir cazibesi vardı. Çiçekli duvar kâğıtları ve demir karyola çerçevesiyle 1970'lerden kalma bir bebek evinin yatak odasının gerçek boyutlu bir versiyonu gibi görünüyordu. Yatak gıcırdıyordu ve biraz rahatsızdı ama belli ki idare etmek zorundaydı.

Çantalarımı bir köşeye yerleştirdikten sonra aşağıya indim.

Lavinia mutfakta masayı hazırlamıştı bile. Çay suyu ocakta kaynamaya başlamıştı.

"Yemeğe aç mısın canım?"

"Hayır, teşekkür ederim. İndiğimde havaalanında bir şeyler yedim."

Önüme bir tabak kurabiye koydu. "Seni Westfordshire'a getiren nedir?"

Leo Covington'ın kim olduğunu biliyor olmalıydı, bu yüzden onun adını asla anmayacaktım. Her şeyi genel tuttum.

Çayı doldururken "Geçmişimden bir adamla yeniden bağlantı kurmaya geldim," dedim.

Eğildi. "Bu uzun zamandır buralarda duyduğum en heyecan verici şey olabilir." Bir yudum aldım ve güldüm. "Heyecan verici olmaktan çok korkutucu aslında."

"Bana hikayeyi anlat."

Ayrıntılara girmeden, ona Westfordshire'dan yakışıklı, çekici bir İngiliz'e aşık olduğum ve ayaklarımı yerden kesen o yazı anlattım. Mektubu özetle bitirdim.

"Bu çok romantik," diye haykırdı.

"Öyle ama bir o kadar da korkutucu. Keşke mektup iki ay önce geldiğinde alsaydım. Bu noktada muhtemelen mektubu aldığımı ve ona cevap vermemeyi seçtiğimi varsaymıştır. Beni görmek büyük bir şok olacak." Kalbim sıkıştı. "Bunun sonu iyi bitmeyebilir Lavinia."

Kurabiye tabağını yaklaştırdı. "Umutlu ol. Eğer olması gereken buysa, sonunda her şey yoluna girecektir." Lavinia başını öne eğdi. "Önce onu aramamayı tercih etmeniz bir nedeni var mı?"

"Sadece gelmemin daha anlamlı olacağına karar verdim. Bu bir telefon görüşmesi için fazla önemli görünüyor. Beni yüz yüze görmezse, hissettiğini *sandığı* duyguların gerçekten var olup olmadığını bilemeyecek. Onun gözlerindeki bakışı görmem gerek, anlıyor musun?"

"Sanırım zavallı adam kalp krizi geçirebilir."

Ürperdim. "Umarım geçirmez."

"Bu hikayenin sonu pek de iyi olmazdı, değil mi?" Dikkatle sandalyesinden kalktı. "Neye girişmek üzere olduğunuzu bilseydim, size çaydan çok daha sert bir şey ikram ederdim."

Leo ve Sig'le ilk çayımızı hatırlayarak kıkırdadım, çay-quila'ya dönüşmüştü.

"Yatmadan önce seni sakinleştirecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Tam reddetmek üzereydim, çünkü içmek için çok geçti, ama sonra elinde ne olduğunu fark ettim: bir şişe Fireball.

Gözlerim büyüdü. "Fireball mu içiyorsun?"

"Birkaç farklı seçeneğim var. Ama bu benim favorim, evet. Beğenmedin mi?"

"O değil. Bu... Benim için çok özel olan ve vefat eden birinin en sevdiği içkiydi. Bunu çıkarmanın ondan bir mesaj olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Bak, şimdi yatmadan önce bir içki içmelisin." Benim için küçük bir bardağa biraz Fireball doldurdu.

"Teşekkür ederim," dedim yutkunurken.

"Al bakalım." Güldü.

O baharatlı yanık gibisi yoktu. Kesinlikle benim favorim değildi ama Bayan Angelini çok sevdiği için sonsuza kadar özel kalacaktı.

Bardağımı lavaboya götürdüm. "Burayı bulduğum için gerçekten minnettarım. Bu gece takdir ettiğim bir ev rahatlığı var. Çok gerginim ve her şey istediğim gibi gitmezse yarın dönebileceğim bir yer olduğunu bilmek güzel."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öngörülebilir bir gelecek için başka kimseyi ayarlamadım. Dolayısıyla, işler yolunda gitmese bile, umarım bir süre kalır ve Westfordshire'ın tadını çıkarırsınız, evden uzaklaşmanın keyfini çıkarırsınız."

Gülümsedim, ama Leo beni gönderirse, bu kırsal bölgeyi cehennemden çıkmış bir yarasadan daha hızlı terk ederdim.

Ertesi sabah sinirlerim tamamen bozulmuştu. Lavinia bana çay ve yumurta yaptı. I

biraz enerjim olsun diye her şeyi bastırmaya zorladım. Beni Leo'nun mülküne götürmesi için bir araba servisi çağırmıştım ve aracım her an burada olabilirdi.

Kalbimin kırılması ya da hayatımın aşkıyla yeniden bir araya gelmek için sade siyah bir elbise seçmişim. Ayrıca Leo'nun büyükbabasının yüzüğünü de boynuma takmayı tercih etmişim. Onu Bayan Angelini'nin kurabiye kutusunda bulduğumdan beri hiç çıkarmadım.

Arabam durduğunda Lavinia bana sarıldı ve ben de şoförümü selamlayıp arabaya bindim. Yolda ilerlerken ona gideceğim yerin adresini verdim.

"Covington Malikanesi'nde bir randevunuz var mı, hanımefendi?" diye sordu. "Ben... bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum."

"Ben bunu sormadım. Sizi bekliyorlar mı?"

"Hayır."

"Randevunuz yok mu?"

Kahretsin. Bunun lojistiğini düşünmemiştim. Leo'yu normal bir evde ziyaret edecek değildim. Girişte sorun yaşayabileceğim aklıma gelmemişti. "Um... Ben sadece kanatlanacağım."

"Kusura bakmayın ama hanımefendi, eğer bu bir tür sapıklık durumuysa sizin maskaralıklarınıza tanık olmak istemiyorum."

Ne? Başımı salladım. "Söz veriyorum öyle bir şey değil."

İçini çekti ama sürmeye devam etti. Sonunda Covington malikânesi olduğunu tahmin ettiğim yere vardık. Araba yolu olarak kullanılan uzun bir yol ve sonunda bir çeşme vardı. Tuğla arazi inişli çıkışlı, yeşil tepelerle çevriliydi ve bir filmden fırlamış gibi görünüyordu - uhrevi bir yer.

Ana binaya yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Artık geri dönüş yoktu. Keşke bu işin zile basıp Leo'nun cevap vermesinden daha karmaşık olacağını daha önce fark etmiş olsaydım. Harvard'a gitmiş ve hukuk fakültesinden mezun olmuş olabilirdim ama bazen pek de zeki değildim.

Şoför ön tarafa yanaştı ve titreyen bacaklarımla araçtan indim. Kapıyı kapattıktan sonra gitti. Ondan beni beklemesini istemeyi planlamıştım ama bana hiç fırsat vermedi.

Kahretsin! Gerçekten sapık olduğumu düşündü ve benimle ilişkilendirilmek istemedi. *Desteğin için teşekkürler, pislik.*

Nabzım hızla atarken, iki devasa sütunun çevrelediği devasa ve süslü ön kapıya doğru merdivenleri çıktım. Neredeyse kilise çanlarını taklit eden kapı zilini çaldım.

Birkaç saniye sonra siyah takım elbiseli bir adam kapıyı açtı. "Size yardımcı olabilir miyim?" Kelimeler zorlukla çıkmıştı. "Evet. Leo Covington'ı görmeye geldim."

Kaşları kalktı. "Sanırım sizi bekliyordur?"

"Hayır, aslında. Randevum yok. Ama o benim kim olduğumu biliyor ve burada olduğumu bilmek isteyecektir."

Gözleri kısıldı. "Adın ne?"

Boğazımı temizledim. "Felicity Dunleavy."

Cebinden telsize benzeyen bir cihaz çıkardı ve onunla konuştu. O kadar sessizdi ki ne dediğini anlamadım.

Sonra kapıda çok daha iri yarı bir adam belirdi. "Hanımefendi, randevusu olmayan hiç kimsenin bu eve girmesine izin vermiyoruz. Sizi bekliyor olsaydı, bize haber verirdi. Her gün gelmesi beklenen misafirlerin bir listesini tutuyoruz ve siz bu listede yoksunuz."

"Anlıyorum. Uymanız gereken güvenlik önlemleriniz var. Beni içeri almanızı istemiyorum,

"Sadece burada olduğumu bilmesini sağla."

Adamlardan biri, "Rastgele bir yabancı gelip içeri girmeye çalıştığında onu rahatsız etseydik, kesinlikle ikimizin de bir işi olmazdı," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Dinle, ben onun eski bir arkadaşıyım. Ona burada olduğumu söylersen seni kovmayacağını kesinlikle garanti ederim."

İki adam birbirlerine baktılar. Alnımda bir ter tabakası oluştu. Kapısına geldiğim anda hayal ettiğim birçok şeye rağmen bu beklediğim bir senaryo değildi.

"Eğer gerçekten eski bir dostsanız," dedi küçük adam, "onunla doğrudan temasa geçebilmeniz gerekir. O zaman sizi bu eve girmesine izin verilen kişilerin onaylanmış listesine koyacaktır. O zamana kadar, sizden binayı terk etmenizi istemek zorundayım."

Bu hiç iyi değildi. Leo'nun numarası hâlâ bendeydi ve onu arayabilirdim. Ama bu ona burada olduğumu bildirmenin küstah ve gayri resmi bir yolu gibi görünüyordu.

Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Çantamdan telefonumu almaya gittim, ama altını epeyce yokladıktan sonra içinde olmadığını fark ettim. Bu sabah kafam o kadar karışık ki Lavinia'da bırakmış olmalıydım.

Kahretsin! Şimdi ne yapacağım? Yolumu kesen adamlara baktım. "Dinleyin, gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Birleşik Devletler'den buraya kadar geldim. Burada olduğumu bilmemesini anlıyorum, ama söz veriyorum ona söylerseniz kızmayacaktır."

Kapı yüzüme kapandı.

Sessizlik sağır ediciydi.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Etrafıma bakındım ve çığlık atıp atmamayı düşündüm. Nedense bunun buralarda pek iyi karşılanacağını sanmıyordum. Ama Leo'ya başka nasıl ulaşabilirdim ki?

Başka ne yapacağımı bilemeden zili tekrar çaldım.

İri adam hemen cevap verdi. "Kapıyı kapatmak, biraz onurlu bir şekilde ayrılmanız için bir işaretti. Sizi mülkten çıkarmak için güç kullanmak zorunda kalmak istemedim. Ama korkarım içeri girmekte ısrar etmeye devam ederseniz, sizi binadan çıkarmaktan başka çarem kalmayacak."

Bu beni çok kızdırdı. Sesimi yükselttim. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Bana elini sürmeyeceksin. Anladın mı?"

"Korkarım bana başka seçenek bırakmayacaksınız."

"Birinin kapısında durmak suç değildir. Seni itip geçmedim ya da içeri girmeye çalışmadım. Eğer bana dokunursan, taşaklarına tekme basarım!"

Bu onu korkutmamış gibi görünüyordu. Bildiğim bir sonraki şey, iki adamın daha ortaya çıktığı ve güvenliğim için endişelenmeye başladığımdı. *Tam olarak ne yapmayı planlıyorlar?*

İçgüdülerim bana bağırmanı söyledi. "Leo! Yardım edin!"

Evde olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama adını tekrarlayarak bağırmaya devam ettim. Bu adamlar polisi arayacak mıydı? Ayrılmayı düşündüm ama şoför çağırarak bir telefonum yoktu. Lavinia'nın evine dönmek için iki mil yürümem gerekecekti.

Ve sonra, tam aklımı kaybedeceğimi düşündüğüm anda, onun sesini duydum. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Yukarı baktım. "Leo. Aman Tanrım."

Ben adını söyleyene kadar yüzüme bakmamıştı. Gözleri benimkilerle buluşunca bembeyaz oldu. Sanki gerçekten karşısında durduğumdan emin değilmiş gibi gözlerini kırıştırmaya devam etti.

"Felicity..." diye fısıldadı.

"Olay çıkardığım için çok özür dilerim. Ama size burada

olduğumu söylemediler." Adamlardan biri açıklamaya çalışırken
Leo bana inanamayarak baktı.

"Bu kadını tanıyor musunuz? Biz düşünmedik-"

"Lütfen bizi yalnız bırakın." Leo elini uzattı. "İçeri dönün."

Adam kekeledi, "Majesteleri, biz sadece-"

"Bizi rahat bırakın!" Leo bağırdı.

Hava sessizliğe gömüldü. Adam başını salladı ve diğer adamlar da onu eve kadar takip etti. Kapı arkalarından tamamen kapanmadı ama en azından artık yalnızdık.

Leo ne mutlu ne de üzgün görünüyordu. Yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

Kalbim neredeyse duracaktı. *Neden bana bunu soruyor?* Sesim titredi. "Mektubunu aldım. İki ay gecikmeyle. Cevap vermediğim için çok üzgünüm, ama onu ancak birkaç gün önce bir yığının içinde gördüm."

Kaşları çatıldı. "Mektubum...?"

"Evet." Çantamın içinde zarfı aradım. "Bana Haziran ayında yazdığın mektup. Eylül'de evleneceğini söylemiştin, yani üç haftadan kısa bir süre sonra. Ve o adımı atmadan önce sana karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğimi bilmek istiyordun. Bunu duyduğumda çok şaşırdım ama dürüst olmak gerekirse Leo, ben de yıllar boyunca seni düşünmekten vazgeçmedim. Daha erken gelirdim eğer-"

"Bir bakayım, lütfen." Elini uzattı. "Mektup." Kafam karışmıştı, ona uzattım.

Neler oluyor?

Sonra içimi bir korku kapladı. Mektupta içki içtiğinden bahsediyordu.

Olamaz. Panik göğsümü sıkıştırdı.

"Yazdığını hatırlamıyor musun?" Boğazımda bir yumruyla sordum.

Kağıda bakarken inanamıyor gibi görünüyordu. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Neden hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun?"

"Felicity..." Bana doğru birkaç adım attı ve mektubu geri uzattı. "Tarihe bak." Aşağı baktım ve okudum. "2 Haziran 2025 yazıyor."

"Bu beş değil." Durakladı. "Üç. Bu mektubu sana iki yıl önce yazmıştım."

Söylediklerini düşünürken birkaç saniye geçti. Sanki bütün hava vücudumu terk etmiş gibi hissettim. Sonra kalbim ayaklarıma düştü. "Bu nasıl olabilir?" Tekrar aşağıya baktım, mektup titreyen ellerimde titriyordu. Üç... Beş... Şu anda her şey bulanık görünüyordu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim. "Bekle... yani, eğer bu iki yıl önce yazıldıysa o zaman... sen..." Cümlemi bitirdi. "Evli."

O anda güneş kaybolmuş gibiydi. Dünya üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. Koşmak istedim ama hareket edemiyordum. "Oh."

"Neden mektubu sadece şimdi gördünüz?"

Gözlerim kapandı. "Bayan Angelini yaklaşık iki yıl önce geçirdiği bir kalp krizinin ardından vefat etti. Bu mektup onun öldüğü sıralarda gelmiş olmalı. Bir sürü taziye kartının arasına karışmış. Geçenlerde evindeki postaları karıştırırken buldum ve bu yüzden..." Sözlerim kesildi.

"Oh, Felicity. Bayan Angelini'ye olanları duyduğuma çok üzüldüm." "Teşekkür ederim."

"Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Benim için de çok şey ifade ediyorsun.

Biz karşılıklı dururken hafif yağmur damlaları düşmeye başladı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Bu sözler kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Sen de öyle. Yakışıklı." Başımı salladım.

"Sağlıklı."

Sağlıklı mı? Bu noktada ne söylediğimi bile bilmiyordum.

Başını sallamaya devam etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda nutkum tutuldu. Bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyorum."

"Anlayabiliyorum."

Sanki bir aracı kontrol ediyormuş gibi arkama baktı. "Buraya ne zaman geldin? Bir yerde mi kalıyorsun?"

"Dün gece. Yolun iki mil aşağısında bir pansiyonda kalıyorum."

Kafamı çevirdiğimde evin içinde bir grup insanın pencereden bize baktığını fark ettim. "Buranın adı ne?" diye sordu.

"Bainbridge Inn," diye cevap verdim, hâlâ pencereye odaklanmıştım. "Konuşmamız gerek," dedi. "Seninle sonra orada buluşuruz."

"Sanırım beni neden içeri davet etmediğinizi sormama gerek yok. Söyleyecek bir şey kaldığından emin değilim."

Dürüst olmak gerekirse, Amerika'ya geri dönmeliyim Leo." Gözlerim dolmaya başladı.

"Lütfen Westfordshire'dan ayrılmayın." Ses tonu aceleciydi. "En azından özel olarak konuşma fırsatımız olana kadar, tamam mı?"

Tam o sırada kapı açıldı. Benim yaşlarımda çekici bir kadın kapıda duruyordu. İnce belini vurgulayan pembe bir elbise giymişti. Saçları sarı, düz ve omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti. Küçümseyen bakışlarından kim olduğunu anlamak için fazla bir şey gerekmedi.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Burada neler oluyor?"

Leo ağzını açtı ama cevap vermesine fırsat vermedim.

"Yok bir şey," dedim, duruşumu düzelterip gülümsüyormuş gibi yaparak. "Ben Leo'nun eski bir arkadaşayım. Onunla yıllar önce Amerika'yı ziyareti sırasında tanışmıştım ve İngiltere'ye gelmişken bir merhaba demek istedim. Arayacaktım ama telefonumu kaldığım yerde unutmuşum. Ayrıca, aptal ben randevu almam gerektiğini fark etmedim. Güvenlik görevlilerini biraz rahatsız ettim. Leo gürültüyü duyunca dışarı çıktı."

Gözleri ikimizin arasında dolaştı. "Anlıyorum," dedi şüpheli bir ifadeyle.

Sesimdeki titremeyi hissedip hissetmediğini, gözlerimdeki yaşı görüp görmediğini merak ettim. Tüm dünyanın alt üst olduğu anı böldüğünü görebiliyor muydu? Kalbimin göğsümden sökölüp atıldığı anı?

Leo'nun iyiliği için, umarım öyle değildir. Benim aptallığımın ve basit bir sayıyı çözme beceriksizliğimin onu düşürdüğü durumu hak etmiyordu.

Nefes alamıyorum.

Buradan çıkmam gerek.

Soğukkanlılığımı zorlayarak, "Leo, seni görmek güzeldi. Umarım günün geri kalanında iyi vakit geçirirsin." Uzaklaşmak için döndüğümde, "Felicity, bekle." diye seslendi.

Yalvarışı acı vericiydi. Dönüp kabul etmeyi reddederek, Covington arazisinden çıkana kadar uzun patikada yürümeye devam ettim. Ancak ana yolun köşesini döndüğümde gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Lanet otele nasıl döneceğimi bildiğimden bile emin değildim. Navigasyon için telefonum da yoktu.

İşte bu yağmurlu kırsal bölge hayatımın en dip noktasıydı.

CHAPTER 20

Felicity

Parça 20: Adele'den "Someone Like You"

İki mil yürüyeceğimi bilseydim spor ayakkabı giyerdim. Ayakkabılarım şimdi çamur içindeydi. Ancak bu sırlıklam siyah elbise, Leo Covington'la bir geleceğe dair tüm umutların yasını tutmak için mükemmeldi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken, yaklaşık bir mil daha gitmem gerektiğini düşündüm. Neyse ki durup Lavinia'nın yerine kadar bana kesin yol tarifi veren biriyle konuşmuştum.

Bir noktada bir araba yanımdan yavaşça geçmeye başladı.

Harika.

"Tanrım, berbat durumdasın," dedi erkek sürücü.

Adımlarımı hızlandırarak ona döndüm. Sakalı vardı ve bereye benzeyen bir şey takıyordu. "Yağmurda yürüyünce böyle oluyor işte."

"Atla."

İngiliz kırsalında saldırıya uğramak ve ölüme terk edilmek tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Özür dilerim. Yabancı erkeklerin arabalarına binmem, özellikle de ses tonu yıpratıcı olanların." "Ginger, arabaya bin. Sırlıklam olmuşsun."

İzlerimde durdum. *Ginger mı?*

Ama olamazdı. Ona hiç benzemiyordu.

Gözlerimi kıstım. "Sig?"

"Ben olduğumu bilmediğini mi söylüyorsun? Bu yüzden kaltak gibi davrandığımı sanıyordum."

"Hayır, tabii ki sen olduğumu bilmiyordum. Ne zamandan beri sakalın var... ve şapka takıyorsun?" "Ne zamandan beri İngiltere'de yağmur altında cenazeye gidiyormuş gibi yürüyorsun?"

Gerçi hiçbir zaman moda anlayışınız olmadı."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Leo aradı. Yürüyerek gittiğini söyledi ve evine sağ salim döndüğünden emin olmamı istedi."

"Neden kendisinin gelmediğini sorardım ama şu anda evde büyük bir yangını söndürdüğüne eminim." Hafif kızgın bir kahkaha attım. "Tüm bunları öğrendiğinizde çok eğlenmiş olmalısınız."

"Atla, Ginger."

Teklifini kabul etmeye karar verdim. İçeri girdiğimde emniyet kemerimi bağladım. "Teşekkür ederim."

Tek kelime etmeden uzaklaştı ama sonunda ofladı, "Hayır, bilgin olsun, acı çektiğini bilmek beni hiç mutlu etmiyor. Huysuz bir piç olabilirim ama kalpsiz değilim."

Göğsüm sıkıştı. "Öyle olduğumu ima ettiğim için özür dilerim. Zor bir gün geçirdim." Şöyle bir baktı. "Aptalca bir soru belki ama iyi misin?"

"Gerçekten mi?" İçimi çektim. "Hayır."

"Anlaşılabilir."

Sileceklere doğru dönmeden önce bir süre camdan dışarı baktım. "Çocuğu var mı?"

Sig başını salladı. "Hayır."

İçimi bir rahatlama kapladı. Bir şeyi değiştirdiğinden değil ama her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak zorunda değildim.

"Sana her şeyi anlattı mı? Buraya nasıl geldiğimi?"

"Evet. Bana sorarsanız çok acayip bir hata ama bunu herkes yapabilirdi."

Onu tepeden tırnağa inceledim. "Neden bu kadar farklı görünüyorsun?"

Çenesi gerildi. "Zor bir dönemden geçen tek kişi sen değilsin diyelim."

Hmm... "Bu konuda konuşmak ister

misin?" "Hayır, kesinlikle istemiyorum."

"Tamam."

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Lavinia'nın evinin önünde

durdu. "Burası, değil mi?"

"Evet."

Arabayı park etti ve dışarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

diye sordum. "Seninle

geliyorum." "Neden?"

"Çünkü henüz ülkeden ayrılmanıza izin vermemem ve iyi olduğunuzdan emin olmam için talimat aldım. İyi olmadığını itiraf ettin. Leo'ya sana göz kulak olacağıma dair güvence verdim."

Gözlerimi devirdim. "Yalnız değilim. Buranın sahibi Lavinia benimle birlikte. Hem sen neden Leo'nun emrindesin?"

"Ona biraz borcum var."

Hmm...

Ben kapıya doğru yürürken o da beni

takip etti. "Gerçekten içeri mi

geliyorsun?"

Başını salladı.

Kesinlikle *Alacakaranlık Kuşağı*'nın İngiliz versiyonuna girmiştim.

Lavinia kapıyı açtığında yüzü gülüyordu. "Bana bahsettiğin sevimli adam bu olmalı!"

"Hayır, hayır," diye düzeltmekte gecikmedim. "Bu Sig. Beni buraya o getirdi. Uzun hikâye ama bugün işler hiç de yolunda gitmedi." Başımı salladım. "Meğer mektubun üzerindeki tarihi yanlış okumuşum. Aslında iki yıl önce yazılmış, iki ay önce değil. O evli ve ben de kendimi aptal durumuna düşürdüm."

"Ah, canım." Beni kucaklamak için kendine çekerken ağzı açık kaldı. "Çok ama çok üzgünüm. Bu çok yıkıcı." Sig'e baktı. "Şoförünüz kalıyor mu?"

"Sig aslında Leo'nun kuzeni. Bana o bakıyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lavinia." Sig elini

uzattı.

O aldı. "Bu boz dış görünüşün ardında çok yakışıklı bir yüz seziyorum. İstedğin kadar kalabilirsin."

Sig etrafına bakındı. "Alkol nerede? Ginger'ın buna ihtiyacı olacak."

Alkol mü? Bırakın onu, şu anda hiçbir şeyi midem kaldırmıyor.

"Ben iyiyim."

Lavinia'ya dönerken beni görmezden geldi. "Evde ne var?" "Ateş topu ve viski."

Sig karşı çıktı. "İğrenç. Ben mağazaya gidiyorum." Kapıya doğru döndü. "Lavinia, ben yokken hiçbir yere gitmediğinden emin olmalısın."

Kendime baktım. "Şu anda evden tekrar çıkabilecek durumda gibi görünüyor muyum? Temizlenmem en az bir saatimi alır ve bir kaçış arabası ayarlamam daha fazla zaman alır. Yani iyisin. Kaçmayacağım."

Sig mağazaya gittikten sonra Lavinia ona olanları daha fazla anlatmamı sağlamaya çalıştı ama ben tekrar anlatmaya hazır değildim. Onun yerine kanepesine uzanıp gözlerimi kapattım ve başımın ağrısından kurtulmaya çalıştım.

Sig döndüğünde, kendimi kanepeden çektim. Elinde iki kâğıt torba vardı. Kısa süre içinde margarita yapmak için gereken malzemeleri ve bir sürü yiyeceği tezgâha boşalttı.

"Bir parti verdiğimizizi fark etmemiştim," dedim.

"Acıma partisi."

"Bu biraz saçma, biliyorsun."

Durakladı. "Alternatifi ne? Köşede oturup her şey için ağlamak mı? Buraya gelip seni o halde bulmasını mı istiyorsun?"

Sig haklıydı. Leo beni görmeye geleceğini söylemişti. Bunun amacından emin değildim ama dağınık olmasaydım daha iyi olurdu. Belki birkaç kadeh içki içmek kendimi tamamen kaybetmemi engelleyebilirdi.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

"Hayır. Ama kendine yardım edebilirsin. Hâlâ bir bataklık canavarına benziyorsun. Git bir duş al ve cenaze kıyafetlerini çıkar."

Başımı salladım ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayan sıcak duşun altında güzelce ağlamaya gittim. En sevdiğim tişörtümü ve kot pantolonumu giydim ve kendimi çok daha rahat hissettim.

Mutfağa geri döndüğümde Sig ocağın başındaki yerinden tişörtüme baktı. "Oh, Hello Kitty. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Bazı şeyler asla değişmez, Sig." Güldüm.

"Korkunç tarzın gibi."

"Şu anda stil hakkında konuşacak biri olduğundan emin değilim

Sigmund." "Touché, aşkım."

Büyük bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu.

Başımı ocağın üzerine eğdim. "Ne yapıyorsun?"

"Karşılıksız Aşkın Gözyaşları Çorbası."

Koluna bir tokat attım. "Ahmak."

"Yine de gülümsüyorsun." Göz kırptı. "Aslında bu chili con carne'nin başlangıcı." Tezgâhın diğer tarafını işaret etti. "Şu kırmızı plastik bardakta seni bekleyen bir margarita var."

"Vay canına. Teşekkür ederim."

Lavinia elinde margaritayla mutfağa girdi. "Bunlar oldukça güzel. Daha önce hiç içmemiştim."

Bu beni güldürdü. O büyük bardağı tutarken çok şirin görünüyordu.

Bir kaşık yere düştü ve Sigmund onu almak için eğildi. Taktığı bere başından kaydı. Gür saçlarının gittiğini, yerine kısa, kırpılmış bir saç geldiğini görünce şok oldum. *Garipti. Bir şey söylemedim ama neden kestiğini merak ettiğim kesindi.*

Sonraki bir saat boyunca Sig, ekmek kızartma makinesinde mısır ekmeği yaptı ve

biber: dilimlenmiş avokado, rendelenmiş peynir, ekşi krema ve jalapeño biberi.

Tencereyi taşıyıp sacayağının üzerine yerleştirirken masanın kurulmasına yardım ettim.

Biz yemeğimizi yerken Lavinia Sig'e övgüler yağdırdı. "Yemek yapabilen böyle yakışıklı bir adam bulmak zor." "Bir şey mi ima ediyorsun Lavinia?" diye sordu.

Kızardı. Çok sevimliydi. "Kırk yaş daha genç olsaydım, belki." "Yaş sadece bir sayıdır." Sig bana baktı. "2023'e karşı 2025 gibi." Kaşığımlı bıraktım ve ona ters ters baktım.

"Çok mu erken?" Sırıttı.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, ağlayana kadar gülmeye başladım. Gözyaşlarımla mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu bilmiyordum ama geçirdiğim günün ardından içimi dökmek iyi hissettirdi.

Sig yemek sırasında telefonunu çok fazla kontrol etmişti. Leo'nun ona mesaj atıp atmadığını merak ediyordum ama sormaya korkuyordum.

Boş bardağımlı işaret etti. "Bir içki daha ister misin? Sadece bir tane içtin."

"Hayır, içmesem daha iyi."

"Bir taneye ihtiyacın

olabilir." "Nedenmiş o?"

"Çünkü buraya geliyor."

Kahretsin. Midem bulandı. "Tamam, evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sig ayağa kalktı ve donmuş margaritanın son kalanını

bardağıma doldurdu. "Git kendini hazırla. Temizliği ben hallederim."

"Emin misin?"

"Yapacak başka bir şeyim yok."

"Teşekkür ederim Sig. Gerçekten." Meğer bu yemek tam da sakinleşmek için ihtiyacım olan şeymiş. Böyle bir zamanda Sigmund Benedictus'un kurtarıcım olacağını kim bilebilirdi ki? Hayat komiktir, acı verici derecede üzücü olmadığında.

On dakika sonra kapı çaldı. Lavinia'nın açmasına izin verdim, çünkü daha önce yaptığım sahneden sonra, kapıya koşmamın bir yolu yoktu. Bir daha asla kendimi böyle savunmasız bir duruma sokmayacaktım.

Kendimi kanepeden kaldırdım ama yerimden kıpırdamadım. Sadece dinledim.

"Seni tanıyorum," diye kapı aralığından Lavinia'nın sesi geldi. "Aman Tanrım. Siz... Ekselansları mısınız? Evimde ne yapıyorsunuz? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Çıldıracağı hiç aklıma gelmemişti.

"Hayır, madam. Sizi telaşlandırdığım için üzgünüm. Felicity'yi görmeye geldim. Ve lütfen bana Leo deyin."

"Kayıp aşkının adının Leo olduğunu söylemişti ama hiç aklıma gelmemişti." Bir an için bana baktı. "Sen... Aman Tanrım. Sensin. Onun kalbini kıran adam sensin."

Gözleri benimkilerle buluştu ve aniden margaritalar duygularımla boy ölçüşemez oldu. Bu plan için çok fazla. Yüzündeki acı ifadesi beni üzdü, sadece benim için değil, onun için de. Beni incittiğini bilmenin Leo'yu incittiğini biliyordum. Böyle olmasını istememişti. İkimiz de bunun olmasını istememiştik.

Lavinia hâlâ şok içinde olduğu için onu içeri davet etmemişti.

Sig imdadımıza yetişti. "Lavinia, daha önce bana nasıl oynandığını göstermek istediğin şu oyundan bahsediyordun. Masayı temizledim. Neden kartları getirmiyorsun?"

"Ah...evet." Sersemliğini üzerinden attı. "Bırak ben getireyim." Aceleyle uzaklaştı.

Onlar odadan çıktıktan sonra Leo içeri girdi ve bana doğru yürüdü. İçimdeki her şey elektriklenmiş gibi hissettim. Uzanıp beni kollarına çekmeden önce birkaç saniye bana baktı. I

kalp atışlarını anında hissedebiliyordu.

Bana dokunmasını beklemiyordum; daha önce mesafesini korumuştı. Kollarının sıcaklığında bir an için gardımı indirdim, acı tatlı da olsa kucaklamasının ve tanıdık kokusunun rahatlığını yaşamama izin verdim. Yine de beni bırakmasını hiç istemedim.

"Bugün için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilerim." Uzaklaştığında, bunun onu son kez karşımda hissettiğim olup olmadığını merak ettim. Göğsüme baktı. "Şu haline bak, İngiltere'de Hello Kitty tişörtünle."

"Sig, daha önceki sıırıslıklam kıyafetimle bir bataklık canavarına benzediğimi belirtme nezaketini gösterdi."

Leo gülümsemeye zorladı. "Telefonun olmadığını söylemiştin. Yağmurda yürüyüp gittiğinde kendimi çok kötü hissettim. Ben buraya gelene kadar seninle olmasına sevindim."

"Kaçacağımı mı düşündün?"

"Evet, aslında. Ben de seni suçlamazdım."

"Muhtemelen haklıydın. Yapmış olabilirim." Yere baktım. "Bugün seni terk ettikten sonra ne oldu?" Nefesini verdiğinde, nefesinin tenime kısa süreli dokunuşu bana işkence gibi geldi.

"Darcie'ye her şeyi açıkladım. Gerçi seni görür görmez kim olduğunu anladı." Başımı kaldırdığımda gözlerim büyüdü. "Biliyor muydu? Nasıl?"

"Yıllar önce ona senden bahsetmiştim. Bir kez baktı ve anladı." "Ona benden mi bahsettin?"

"Darcie ve ben gençken, çift olmadan çok önce arkadaştık. Babası bir devlet görevlisi ve babamın arkadaşı. O ve ben yetişkinler olarak yeniden bir araya geldiğimizde, hala birine aşık olduğumu itiraf ettim. Şu ana kadar bilmediği tek şey mektubu benim yazdığımды. Ama bugün bunu açıkladım."

"Bunu ona itiraf etmene şaşırdım."

"İçeriği detaylandırmadım, sadece düğünden önce sana ulaştığımı söyledim çünkü aramızda bir huzursuzluk vardı. Detaylandırmama gerek yoktu. Sanırım davranışlarımın uygunsuzluğunu anlayacak kadar ikiye ikiye bir araya getirdi."

"Beni görmeye geldiğin için üzölmüş olmalı."

"Mutlu değildi. Ama sanırım anladı."

"O benden daha iyi bir kadın. Kapımıza gelen bir serseriye görmeye gitseydin seni döverdim."

"Darcie en hafif tabirle pek heyecanlanmadı ama dürüst olmak zorundaydım." Uzun bir sessizlik anından sonra başını salladı. "Özür dilerim. Sanırım hâlâ şoktayım. Buraya söyleyecek milyonlarca şeyle geleceğimi sanıyordum ama... nutkum tutuldu."

"Bunu anlıyorum."

Leo uzandı ve boynumda asılı olan yüzüğe dokundu. Elinin göğsüme değmesi içimde şok dalgaları yarattı.

"Bunu daha önce taktığını fark ettim." Elini yanına koydu.

Parmaklarımı yüzüğün üzerinde gezdirdim. "Bunu güç için taktım. İyi şans getireceğini düşündüm."

Görünüşe göre tam tersi bir etki yaratmış." "Evet," diye fısıldadı.

Gözlerine bakmaya devam edemezdim, bu yüzden kanepeye oturmayı önerdim.

Leo karşı taraftaki koltuğa oturdu. "Her şeyi bilmek istiyorum," dedi. "Bana son beş yılı anlat."

Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toparladım. "Sen gittikten sonra doğruca Pennsylvania'ya gittim. I

bizim için gerçekten üzülyordu, ama ben okula odaklandım ve bunu engellemeye çalıştım." Parmaklarıma bakarak durakladım. "Yaklaşık bir yıl sonra... Matt'le yeniden çıkmaya başladım."

Leo yutkundu.

"Uzun lafın kısıası, böyle olması gerekmiyordu. Hiç olmadı. Ondan ayrıldım. Ondan sonra başka kimseyle ilişkim olmadı. İki yıl önce hukuk fakültesinden mezun olduktan kısa bir süre sonra Bayan Angelini vefat etti."

"Ne oldu?"

"Uykusunda öldü. Kalp krizi geçirdi."

Yüzünden bir hüznün ifadesi geçti. "Hiç veda edemedin. Bu çok zor. Çok üzgünüm."

Başımı sallarken gözyaşlarımda tehdit ediyordu. "Bundan sonra söyleyecek pek bir şey yok. O gittiğinden beri kendimi işime verdim. Ama geçen ay istifa ettim çünkü çok tatmin edici değildi. Bayan Angelini artık orada olmasa da bir şey beni Rhode Island'a geri çağırıyordu. Eskiden büyük şehirde yaşamak istediğimi düşünürdüm. Ama son zamanlarda tek istediğim Narragansett'e geri dönmektir. Oraya varır varmaz mektubunuzu buldum ve her şey anlam kazanmaya başladı - neden geri dönmek için böyle bir çekim hissettiğimi. Ya da öyle görünüyordu." Başımı salladım. "Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Acı çekiyor gibiydi ve elleri huzursuzdu. Parmağındaki altın yüzüğün sarsıcı görüntüsüyle kalbim sıkıştı. *Benim Leo'm evli*. Evli. O elin vücudumda nasıl hissettirdiğini çok canlı bir şekilde hatırlıyordum. Ama onun hiçbir parçası, ne o muhteşem elleri ne de kalbi artık bana ait değildi.

Boğazımı temizledim. "Bana son beş yılın senin için nasıl geçtiğini anlat. Yani, tabii ki olan önemli bir şeyi biliyorum."

Leo bir nefes verdi ve kanepeye yerleşti. Gözlerini uzaklara dikti. "Eve döndüğümde babam beklediğimden daha iyi durumdaydı. O enfeksiyondan sonra oldukça çabuk toparlandı. Bu beni rahatlatmıştı elbette. Ama bunun dışında kendimi... kaybolmuş hissettim. Amerika seyahatinin kafamı toparlamama yardımcı olması gerekiyordu ama tek yaptığı kafamı daha da karıştırmak oldu. O ilk yıl boyunca mücadele ettim. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Ben de ayrıldım ve ABD'ye döndüm."

İçimden adrenalin fişkırdı. "Ne?"

"Gitmene izin vermenin büyük bir hata olduğunu fark ettim. Seni Drexel'de bulmaya gittim."

"Ne?" Tekrarladım. Ağzım açık kalmıştı. *Benim için mi geri gelmişti?* "Anlamıyorum, Leo."

"Okulu bitirdikten sonra benimle birlikte olmanın bir yolunu bulman için sana yalvarmayı planlıyordum. Çoğunlukla seni tekrar görmeye ihtiyacım vardı."

"Ne oldu?"

"Drexel kampüsüne yakın bir Airbnb'de kalıyordum. Sana nasıl yaklaşacağımdan emin değildim, bu yüzden önce şehre gitmeye karar verdim ve sonra bunu çözdüm. Ama seni bulmaya fırsat bulamadan seni gördüm."

"Neden bana gelmedin?" Zorlukla nefes alabiliyordum. "Çünkü onunla birlikteydin."

Midem bulandı. "Beni Matt ile gördün..."

"Evet. Kollarını sana dolamıştı. Ve sen mutlu görünüyordun. Çok geç kaldığımı, hayatına devam ettiğini fark ettim. O noktada kendimi tamamen aşmış hissettim."

Bu kalbimi parçaladı. Matt'le her şey nasıl *görünürse görünsün*, Leo için her şeyi gözümü kırpmadan bırakabilirdim. Matt'le tüm barışmam Leo'yu unutmak için boşuna bir çabaydı zaten.

"Yani İngiltere'ye geri mi döndün?" Gözyaşlarımda akmasını isteyerek sordum.

Aşağı baktı. "Evet."

Gözlerim acıdı. "Senden uzaklaşmamıştım Leo. Denemek için kendimi zorluyordum."

Leo tekrar bana baktı. "Ancak ondan sonra *kendimi hayatıma devam* etmeye zorlayabildim - çünkü *senin devam* ettiğini varsaymıştım. Bunun ne kadar iyi gittiğini düşünümünden önce sana gönderdiğim abuk sabuk mektuptan anlayabilirsin. Başka biriyle birlikte olduğunu bilmek bile hislerimi değiştirmede."

Gözlerimi sildim. "Tanrım, berbat durumdayız."

"Kusursuz zamanlaması olan bir karmaşa diyebilirim." Leo ayağa kalkıp mutfığa gitti ve elinde bir mendille döndü. Bana uzattı.

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim."

Yüzümü silmemi izledi.

Bitirdiğimde, berrak gözlerle ona baktım. "Darcie'ye aşık mısın?"

Tabii ki öyleydi. Tanrı aşkına, onunla evlenmişti. Ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

Leo gözlerini kırıştırdı. "Onu seviyorum. Ama bu farklı bir şey. Sana duyduğum sevgiyle aynı olduğunu söyleyemem."

Hissettim. Geçmiş zaman.

"Ona güveniyorum," diye devam etti. "Ve onu derinden önemsiyorum. Birbirimize karşı karşılıklı bir saygımız var. En başından beri benden daha iyisini hak ediyordu ama ona karşı dürüst davrandım. Ona senden bahsettim. Biz yeniden bir araya gelmeden kısa bir süre önce o da sevdiği bir adam tarafından kalbi kırılmıştı. Farklı durumlar olsa da ortak kalp kırıklıklarımız üzerinden birbirimize bağlandık."

Leo parmak uçlarını birbirine bastırdı. "Darcie sen değildi Felicity, ama kendimi rahat hissettiğim ve ilişki kurabildiğim biriydi. Karmaşıklığa ve arkadaşlığa ihtiyaç duyduğum bir zamanda hayatıma girdi. Onunla aramızda hiçbir zaman seninle aramızdaki gibi çılgın bir kimya olmadı. Onunla olan ilişkimin evrimi farklıydı. Gerçek bir dostlukla başladı ve oradan büyüdü."

Sanki söyleyeceklerinin etkisini nasıl yumuşatacağını düşünüyormuş gibi durakladı.

"Bu romantik bir ilişkiye dönüştü. Babamın durumunu biliyordu ve neyle karşı karşıya olduğumu anlıyordu. O zamanki sağlık durumu nedeniyle, ikimiz de buna hazır olmadan önce ona evlenme teklif ettim. Sebebini de biliyordu; çünkü babamın buna tanıklık etmesini istiyordum. Bu onunla evlenmek istemediğim anlamına gelmiyor. Sen olmasaydın, kendimi birlikte hayal edebileceğim başka kimse yoktu." Nefes verdi. "Felicity, mektubuma yanıt vermediğinde, Matt'le hayatına devam ettiğine dair varsayımımın doğru olduğundan emindim. Hayatıma devam etmek için kendimi zorladım."

"Peki ya şimdi?" Kendimi hazırladım. "Evliliğiniz nasıl gidiyor?"

"Şu anda, ben burada seninle konuşurken mi? Pek iyi değil." "Açıkçası bugünden öncesini kastetmiştim..."

"Ne sorduğunuzu biliyorum." İç çekti. "Her şey mükemmel değildi. Sorunlarımız oldu."

"Ne gibi?"

"Yakında bir aile kurmak istiyor."

"Ve sen istemiyor musun?"

"Kendimi hazır hissetmedim. Bu yüzden bu bir anlaşmazlık noktası oldu."

Başımı salladım. "Tüm bu sorular için özür dilerim. Evliliğinizde ne olduğu beni ilgilendirmez."

"Bana her şeyi sorabilirsin Felicity. Bunu sana her zaman

söyledim." "Benden nefret ediyor olmalı."

"Buraya gelmekle saygısızlık etmek istemediğini ve evli olduğumu bilmediğini biliyor."

Evli. Evli.

Evliyim.

Bu kelime beni boğuyormuş gibi hissettirdi.

"Sanırım eve dönmeliyim," diye ağzımdan kaçırdım. "Bir hafta kal," dedi hemen.

"Neden?"

"Çünkü henüz sana veda etmeye hazır değilim. Bundan daha iyi bir nedenim yok." "Ne yani, beni malikaneye yemeğe mi davet edeceksin? Yani, hadi ama Leo. Ne?

Kalmamın amacı ne olacak? Şu anda göğsümdeki bu acıyla sana zar zor bakabiliyorum."

"Sana zarar vermek istediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı, sonra hemen sesini alçalttı. "Mesele bu değil. Sen gitmeden önce bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var." Durakladı. "Bir hafta, Felicity."

Gözlerimin içine baktı. Kendime bu durumun benim için olduğu kadar onun için de şok edici olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Ve bu kaderden başka kimsenin suçu değildi.

"Karın kim olduğumu biliyorken beni nasıl görmek gerekiyor?"

"Ona yalan söylemeyi planlamıyorum." Durakladı. "Sigmund'a da burada, handa seninle kalmasını söyleyeceğim." "Neden? Bunu yapmasına gerek yok."

"Burada seninle olamayacağım için iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Westfordshire'da nasıl dolaşacağını bilmiyorsun. Dikkatini dağıtmak onun da işine yarayabilir."

"Onun nesi var ki?"

"Daha fazla zamanımız olduğunda açıklayacağım. Bu aceleye getirilecek bir konuşma değil." Bu beni tedirgin etti.

"Geç oldu," dedi ayağa kalkarak. "Geri dönsem iyi olacak ama yarın görüşürüz, tamam mı?"

Kapıya doğru yürüdü. Acı verecek kadar yakışıklı görünüyordu, altın sarısı kahverengi saçları yana doğru kaymıştı. Otuz üç yaşındaki Leo her zamankinden daha seksiydi. Hatta fiziksel olarak hatırladığımdan daha formdaydı. Cezayir menekşesi mavisi kazağı geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü sarıyordu.

"Bu gece biraz uyumaya çalış," dedi uzaklaşmadan önce.

Bana bir daha sarılmadı. Hâlâ çok değer verdiğim bir adamın karşısında durmak ve ona dokunamamak gerçeküstü geliyordu. Var olan saf işkenceye çok yakındı.

CHAPTER 21

Leo

Parça 21: James Blunt'tan "Goodbye My Lover"

Arazimize girdiğimde ay karanlık gökyüzünde parlıyordu. Ön kapıyı açtığımda suçlulukla karışık korku beni içeriye kadar takip etti.

Darcie beni antrede bekliyordu, bu da muhtemelen ben gelene kadar pencereden izlediği anlamına geliyordu.

Onu suçlamıyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturmuştu. "Bu yeterince uzun sürdü." "Özür dilerim."

"Sizi Google'da aratıp evli olduğunuzu nasıl öğrenmediğini hâlâ anlamış değilim."

"Kafa karışıklığınızı anlıyorum." Ceketimi çıkardım ve kapının yanındaki portmantoya astım. "O zaman açıkla," diye talep etti.

"Gel biraz benimle otur."

Beni bitişikteki oturma odasına kadar takip etti. Oturduk.

"Onunla ilişkim sona erdiğinde, eğer birlikte olmayacaksak iletişimde kalmamaya karar vermiştik. Benim hakkımda bilgi edinmek için internette arama yapmamayı tercih etmiş olmalı."

"Ve bir süre sonra hata yaptığını anlayıp seni geri mi istedi? Yani önce aramadan uçağa mı atladı? Bunu kim yapar?"

Bu durumu çevirmenin iyi bir yolu yoktu. Darcie'nin kafasında dönen çarkları şimdiden görebiliyordum. Elimi uzattım ve onunkinin üzerine koydum. "Üzgün olduğumu biliyorum."

"Şimdi ne olacak?" Elini geri çekti. "Eve mi gidiyor?"

"Bir hafta kalacak. Onunla bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor. Daha fazlasını değil. ABD'ye çok olmuş ve incinmiş bir şekilde dönmesini istemiyorum. Sadece gitmeden önce bu süreci atlatmamız gerekiyor."

Dişlerini sıktı. "Şu anda sana git kendini becer demek istiyorum Leo. Ama cevabın bu olduğundan tam olarak emin değilim. Bu kadına karşı hissettiğin her neyse, ben bu tavrı takınsam bile ortadan kalkmayacak."

"Bana kendimi becermemi söyleseydin seni suçlamazdım, Darcie. Gerçekten suçlamazdım. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Ama eğer endişelendiğin buysa, seni asla aldatmayacağıma güvenmeni istiyorum."

Uzun ve sinirli bir nefes verdi. "Peki onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Yarın."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Sanırım seninle bu kadar aceleyle evlenmeyi kabul ettiğim için başıma bunlar geliyor. İlk bir araya geldiğimizde ona hâlâ aşık olduğumu bana kendin söylemiştin. Daha iyi bilmeliydim."

"Hatırlarsan, çıkmaya başladığımızda Gabriel'i daha yeni atlatmıştın."
Bu artık önemsizdi ama dikkatleri üzerimden çekmek için çaresizdim.

"Gabriel mi? Onu da mı bu işin içine sokacaksın? Ondan çoktan uzaklaştım. Gabriel yıllar sonra habersizce kapıma dayanmayacak. Tanrı aşkına, Leo."

"Haklısın. Ondan bahsetmemeliydim." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Darcie, sana hiç yalan söylemedim. Ve şimdi de başlamayı düşünmüyorum, tamam mı?"

Ayağını yere vurdu. "Yarın onu saat kaçta göreceksin?"

"Muhtemelen öğleden sonra. Sadece birkaç saatliğine gideceğim. Sigmund da bizimle olacak, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Sesini yükseltti. "Aslında öyle değil. Sanki seninle *olmasaydı* endişelenmek için bir nedenim olacakmış gibi bunu söylüyorsun."

"Öyle demek istememiştim."

Karım ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Yeterince bekledim." "Darcie..."

Arkasını döndü. "Lütfen beni rahat bırak."

Tamamen yenilmiş ve duygusal olarak tükenmiş hissederek bir süre tek başıma sessizce oturdum. Onun bu tavrının her zerresini hak etmişim.

Birkaç dakika sonra mutfığa girdim, Camila hâlâ uyanıktı ve çay yapıyordu.

Personelin çoğu tesis dışında yaşarken, Camila her zaman yatılı bir çalışan olmuştur.

Yıllar önce, ABD'ye dönmeden önce Camila'ya Amerikalı bir kıza aşık olduğumu anlatmışım. Ona büyükannem gibi açılmamış olsam da, Camila hayatım hakkında ailemden daha çok şey biliyordu.

"Senin için endişeleniyordum," dedi.

Bir sandalye çektim ve oturdum. "Olman gerektiği gibi."

"Akbabaları evcilleştirmeye çalıştım. Bütün gün dedikodu yapıp durdular. O kız epey olay çıkardı. Ama Tanrım, Leo. Bana bahsettiğin kızla *aynı* kız olduğunu hiç düşünmemiştim-Felicity."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Ben berbat bir kocayım, Camila. Gerçekten. Bugünkü davranışım yüzünden vurulmalıyım. Ama ben sadece-"

"Kızıl saçlı kızın eve gitmesine izin veremezsin."

"Bu şekilde değil, hayır." Saçımı çektim. "Ve bu ikisi için de adil değil."

"Leo, seni küçüklüğünden beri tanıyorum. Çok şey gözlemledim. Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştın. Baban tarafından, annen tarafından, Felicity tarafından, karın tarafından. Bazen doğru şeyi yapmaya çalışsak bile, yine de berbat ederiz. Kendini affet ve elinden gelenin en iyisini yap. Ama karınızın bu duruma çok fazla sabır göstermesini de beklemeyin. Akli başında hiçbir kadın buna izin vermez."

"Seni duyuyorum."

Camila bir fincan çayı bana doğru kaydırды. "Yarana tuz basmak istemem ama annen bir şekilde durumu öğrenmiş. Görünüşe göre evde bir köstebeğimiz var. Sen dışarıdayken seni aramış ve sanırım yarın bir açıklama için peşine düşecek."

Yıllar önce, bu bir kabus gibi görünebilirdi. Ama bu noktada hissizleşmişim. Bugün değer verdiğim iki insanı incittikten sonra, annemle uğraşmak bana hiçbir şey gibi gelmiyordu.

Nefes verdim. "Gerektiğinde onunla yüzleşeceğim."

Ertesi sabah, her şeye rağmen boğayı boynuzlarından tutmaya ve daha önce annemle yüzleşmeye karar verdim.

beni arama şansı oldu. Babam öldükten sonra annem ayrı bir eve taşınmıştı, böylece Darcie ve ben ailenin ana mülkünde bağımsızlığımızı koruyabilecektik. Annemin Westfordshire'ın diğer tarafındaki evi de neredeyse onun kadar büyüktü ve kendine ait bir personeli vardı.

Bahçede onunla karşılaştığımda "Merhaba anne," dedim.

Keskin ifadesinden öfkelenildiğini anlayabiliyordum.

"Amerikalı bir kızın aniden ortaya çıkması da neyin nesi? Kim bu kız?"

Artık hiçbir şeyden kaçmanın anlamı yoktu. Ona tüm hikâyeyi anlattım, hiçbir şeyi saklamadım.

Annemin tepkisi her zaman hayal ettiğim gibiydi.

Neredeyse titriyordu. "Her şeyden vazgeçebilirdin Leo. Araya girip hayatını mahvetmeni imkânsız kıldıkları için tanrılara şükürler olsun!"

"Ve sen de yıllardır sana neden hiçbir şey anlatmadığımı merak

ediyorsun..." "Baban muhtemelen şu anda mezarında yuvarlanıyordur."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Bildiği tek şey, onun için doğru olanı yaptığımı." Kaşlarımı kaldırdım. "Her neyse, zaman zaman ortalığı karıştıracak küçük bir skandal olmadan bu yaşam tarzının ne anlamı var, değil mi? Baba gibi, oğul gibi?"

Babamın sadakatsizlik söylentilerini ima etmenin yersiz olduğunu hemen anladım. "Özür dilerim anne. Sadece bu ailedeki ilk kusurlu kişinin ben olmadığımı belirtmeye çalışıyordum."

Annem mimozasından uzun bir yudum aldı ve şampanya kadehini yere çarptı. "Bu sorun hakkında ne yapacaksın? O hâlâ burada mı?"

"O bir *sorun* değil. O bir *insan*. Neye bulaştığından haberi olmayan biri. Ve bence bu noktada ne yaptığım sizi ilgilendirmez. Bu noktadan sonra Darcie dışında kimseye bir açıklama borcum yok."

"Fikirlerime değer vermiyorsan neden bu sabah benimle konuşmak için buraya geldin?"

"Çünkü kafanın patlamaya hazır olduğunu biliyordum ve seni bu ıstıraptan kurtarmak istedim."

Annem hayal kırıklığı içinde bağırdı. "Büyükannen zaten ölüm döşeğinde olmasaydı, bu onu oraya götürebilirdi."

Bu neredeyse gülünecek bir şeydi.

"Bu da Nan hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor..." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nan Felicity'yi başından beri biliyordu. O zamanlar Sigmund dışında ilişkimizden haberdar olan tek kişi oydu. Aslında Nan benim hakkımda herkesten çok şey biliyor."

Bu annemin külotunu düğümlemeli.

Çenesi düştüğünde, uzaklaşmak için o anı seçtim.

Birkaç saat sonra Felicity ve Sigmund'u Bainbridge Inn'den aldım. Henüz birbirlerini öldürmemişlerdi, yani bu iyi bir haberdi. Buranın sahibi olan tatlı, yaşlı kadın dışarıda durdu ve bize el salladı.

Felicity emniyet kemerini bağladı. "Nereye gidiyoruz?"

O yolcu koltuğunda benim yanımdayken, kuzenim arkada oturuyordu.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedim.

Sigmund, "Eminim bunu ona ilk kez söylemiyorsundur," diye çıkıştı.

Dikiz aynasından ona ters ters baktım. "Neden seni yine yanımda götürüyorum?"

"Oh, bilmiyorum... çünkü yapmazsan karın kışına sahip olacak? Yalnız bırakılırsam kendimi unutturacak kadar içeceğimi düşündüğün için mi? Büyüleyici kişiliğime doyamadığın için mi? Felicity ile yalnız kalmak konusunda kendine güvenmediğin için mi? Bu sorunun birden fazla cevabı var."

Onu görmezden gelerek ona döndüm. "Aslında mülklerimden birine doğru bir gezintiye çıkıyoruz."

Önümde uzananlar için heyecandan ve sinirden midem çalkalanıyordu. Felicity'ye bakışlarımı sınırlamaya çalıştım çünkü bu acı vericiydi. Çizgiyi aşmayacağımı biliyordum ama ona karşı duyduğum sarsılmaz çekim sinir bozucuydu. Evli bir adam olarak başka bir kadını öpmek için yanıp tutuşmamalıydım. Tadının nasıl olduğunu hemen hatırlamamalı ve onu tekrar tatmak için can atmamalıydım. Ama Felicity Dunleavy söz konusu olduğunda hiçbir şey *olması gerektiği* gibi gitmiyordu.

Brighton House olarak bilinen eve vardığımızda gözleri fal taşı gibi açıldı. Babamın dul kız kardeşi yılın büyük bir bölümünde burada yaşıyordu ama şu anda Fransa'da tatildeydi. Mildred teyzem hayvanları çok severdi ve arazide büyük bir çiftliği vardı. Evin yöneticisi Nathaniel, Sigmund'un uzun zamandır arkadaşıydı. Kuzenimin muhtemelen onunla bir şeyler içmek için içeri gideceğini biliyordum ve bu bana Felicity ile biraz yalnız kalma fırsatı verecekti.

Elbette, Nathaniel bizi karşılamak için dışarı çıktı ve Sigmund içeride kayboldu. Felicity'yi çiftliği gezdireceğim bir arkadaşım olarak tanıtmıştım. Nathaniel'in kafası karışmış gibi görünse de Sigmund'un hayatımın nasıl bir pembe diziye dönüştüğünü ona anlatırken çok eğleneceğinden emindim.

"Çiftlikte bir tur atalım, olur mu?" "Çok isterim." Gülümsedi.

Onu en azından bir anlığına mutlu görmek rahatlatıcıydı.

"Teyzem de sizin gibi bir hayvansever ve burası onun çiftliği. Şu anda tatilde olduğu için hayvanlarla çalışanları ilgileniyor. Mildred kocasını otuzlu yaşlarındayken kaybetti. Bir araba kazasında öldü."

"Oh, özür dilerim."

"Yeniden evlenmedi ve hiç çocuğu olmadı. Hayvanlar onun çocukları gibi."

Ahıra doğru yürürken heyecanım damarlarımda dolaşıyordu.

Birkaç midilli tahta bir bölmenin arkasında toplanmıştı.

Onlara bakarken Felicity'nin yüzü güldü. "Aman Tanrım. Bu bir Shetland mı?"

"Evet." Gülümsememi engelleyemedim.

"Tıpkı Ludicrous'a benziyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tıpkı onun *gibi*, ha?" "Evet."

"Daha yakından bak."

Bunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeden daha iyi bir şey olamazdı. İnançsızlıkla eliyle işaret etti. "Bu o değil..."

"Öyle, Felicity."

"Ne?"

Kapıyı açtım ve ona doğru koştu. Felicity kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda çok az şey bana bu ana tanık olmaktan daha büyük bir keyif vermiştir. Birini hayatınız boyunca bir daha göremeyeceğinize inandıktan sonra onu görmenin nasıl bir duygu

olduğunu kesinlikle anlayabiliyordum - çünkü şu anda ben de bunu yaşıyordum.

Başını ona yaslayarak, "Anlamıyorum. Onu almak için Rhode Island'da bir çiftlik bulduğunu sanıyordum. Onun için bir yer bulamazsan bana haber vermeni söylemiştim. Söylememiştin.

Ben de her şeyin hazır olduğunu düşündüm. Buraya nasıl geldi?"

"Seni bu sorumlulukla bırakmamın imkanı yoktu. Ayrılmadan önce sana geri dönmedim. Rhode Island'daki çiftlikten onu İngiltere'ye geri götürene kadar bakmayı kabul etmesini istedim. Ama yapacakları tek şey buydu, çünkü ona ayıracak yerleri yoktu. Yaklaşık bir ay sonra buradaydı. O zamandan beri de burada."

Ludicrous kişnedi.

Onu okşarken gözyaşı dökmeye başladı. "Kendime bugün ağlamayacağımı söylemişim." "Gözyaşlarına neden olan ben olmadığım sürece, ben iyiyim."

"Onu bulmaya çalışmayı düşünmüştüm," dedi parmaklarını yelesinde gezdirerek.

"Çok az şey biliyordun..."

"Onu ona getirdiğinizde teyzenizin ne düşünmüş olabileceğini ancak hayal edebilirim."

"Aslında çok heyecanlandı ve bunu bir yükten çok bir hediye olarak gördü. Tek şartım onun adını saklamasını istememdi."

Felicity başını kaldırıp bana baktı. "Bu yolculuk kesinlikle sürprizlerle doluydu."

Yürüyüşe çıkmamızı önermeden önce değerli midillisiyle yaklaşık yirmi dakika geçirdi; onunla zamanım tükeniyordu ve konuşmamız gerekiyordu.

"Geri döneceğiz ve ayrılmadan önce onunla daha fazla zaman geçireceğiz," dedim.

Tepelere bakan bir masada geç bir öğle yemeği ayarlamıştım. Birkaç dakika yürüdükten sonra bir dönemeçte karşımıza çıktı.

Yayılmayı fark ettiğinde, "Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Seni bir günlüğüne dışarı çıkarıp karnını doyurmadan bırakamam. Merak etme, yemeklerin pişirilmesiyle hiçbir ilgim yok."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kıkırdadı. "Görünürde bir kutu

SpaghettiOs yok."

Yemek boyunca kolay ve rahat bir sohbete daldık. Bana hukuk firmasındaki işinden ve bu işin onu neden yıprattığından bahsetti. Eve döndüğünde yaşamayı planladığı hayattan bahsederken, körfezdeki o sakın eve geri dönmeyi özlediğini hissettim.

Yemeğimizi yedikten sonra Felicity uzaklara baktı ve ben de çillerini saymamak için kendimi tutarak onun profiline baktım. *Eski alışkanlıklar zor ölür.*

Bana döndüğünde yakalanmamak için gözlerini masaya indirdim.

"İşler umduğum gibi gitmese de seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim Leo. Hedeflediğin her şeyi, babana söz verdiğin her şeyi yapıyorsun. Eminim o da seninle gurur duyuyordur."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Ama şimdi bana *gerçekten* ne hissettiğini söyle." "Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Her kelimesinde ciddiye dim."

"Benim hakkımda söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Ama şu anda aklından neler geçtiğini -*bizim hakkımızda*, bu durum hakkında- duymak bana acı verse de bilmek istiyorum."

"Konu bize geldiğinde benim ne düşündüğüm ya da hissettiğim artık önemli değil." "Benim için önemli. Acıtsa bile duymak istiyorum. İçimizi dökmeliyiz."

Felicity'nin yanakları pembeleşti. "Ne söylememi istiyorsun? Evli bir adama aşık olduğumu mu duymak istiyorsun? Çünkü bu hiç de iyi bir görüntü değil." Gözleri parladı. "Nasıl *hissettiğimi* mi bilmek istiyorsun? Ben... kızgınım. Kafam karışık. Hayal kırıklığına uğradım. Korkuyorum. Kıskancım. Berbat haldeyim." Gözlerinden bir damla yaş sildi. "Aynı zamanda, sonsuza kadar

sürmeyecek olsa bile, bu an için hala çok minnettarım. Çünkü bu, seninle geçirmem gereken zamandan bir an daha fazla."

Kalbim ağırlaştı. Onun sözleri benim duygularımı yansıtıyordu. Çok şey söylemek istiyordum ama korkum

Karıma saygısızlık etmiş gibi görünmek beni felç etti. Evli bir adamdım, bu da bana kalbimi başka birine açma hakkı vermiyordu, ona yalnız olmadığını söylemeyi çok istesem bile.

Tam dilimin ucuna gelen kelimeler beni boğmaya hazırlanırken konuyu değiştirdi. "Sig'e ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Başımı salladım ve kendimi hazırlayarak nefes verdim. Bu hikâyeyi anlatmanın iyi bir yolu yoktu, o yüzden hemen konuya girdim. "Aşık oldu."

CHAPTER 22

Felicity

Parça 22: Amy Winehouse'dan "Tears Dry On Their Own"

Gözlerim büyüdü. "Aşık mı oldu? Sigmund'a mı? Sigmund ve Marias'ın şöhretine mi? *O Sigmund mu?*" "İnanması zor, biliyorum." Leo, bakarken acı veren muhteşem bir gülümsemeyle parladı.

"Ne oldu?"

"Tekrar Amerika'ya gitmeye karar verdi. İnternetten bir kadınla bağlantı kurmuş ve bir haftalığına New York'a uçmuş."

"Sonunda ona aşık mı oldu?"

"Pek sayılmaz. O kadın sadece iyi vakit geçirmek için dışarıdaydı, tıpkı onun gibi. Ondan çok çabuk sıkıldı."

Gözlerimi kırptım. "Peki, o zaman... kime aşık oldu?"

Leo koltuğuna yerleşti. "Eve dönerken havaalanında rötar yapmış. Oradayken, kendisiyle aynı uçağı bekleyen bir kızla tartışmaya başladı. Check-in yaptıran son iki kişiydiler. Havayolu şirketi uçuş için fazla rezervasyon yapmıştı ve bir koltuk eksikti. İkisi de kendi koltuklarından vazgeçmek istemedi."

O devam ederken ben güldüm.

"Sonunda zavallı bir adam araya girdi ve daha sonraki bir uçağı binmeyi kabul etti, böylece ikisi de uçuşlarını değiştirmek zorunda kalmadı. Ama Sigmund ve Britney didişmeye devam ettiler. Sigmund onun boyundan ayağındaki Birkenstock'lara kadar her şeyiyle dalga geçiyordu. Britney ufacıktı, sadece 1.80 boyundaydı. Bu yüzden onu parçalara ayırdı, çiğnedi ve tükürdü. Sigmund'u bilirsin."

Başımı salladım. "Oh, evet, biliyorum."

"Kadın ona daha da sert bir şekilde karşılık verdi, daha önce *hiç* tanışmadığı bir kadın gibi. Ona kitaptaki her ismi taktı: zürafa, oyuncu, embesil..." Güldü. "Kız daha gençti, onun otuz ikisine karşılık yirmi beş yaşındaydı. Neyse, uçak rötar yaptı. Bir şekilde havaalanında birlikte dolaşmaya başladılar. Adam, kızın içinde daha önce hiç yaşamadığı bir şeyi ateşlediğini fark etti. Kız onun saçmalıklarını yüzüne vuruyor, ağzından çıkan her kelimeye meydan okuyordu. Sigmund ondan çok etkilenmişti. O havaalanında birlikte mahsur kaldıkları süre uzadıkça, ondan daha fazla etkilenmeye başladı. Kendi deyimiyle, hayatında bir kadın için hiç bu kadar *zorlanmamıştı*. İronik bir şekilde, her ne kadar onu oldukça çekici bulsa da, ilk kez bunun dış görünüşle bir ilgisi olmadığını düşünüyorum."

Şimdi koltuğumun kenarındaydım. "Sonunda birlikte İngiltere'ye mi uçtular?"

Başını salladı. "Uçağı bindiklerinde, yan yana oturabilmek için koltuklarını değiştirebildiler. Bütün uçuş boyunca konuştular. Kuzenimin nasıl biri olduğunu bilirsin. Kendine güvensizliği

konusunda açılmakta pek iyi değildir; ne zaman kariyeriyle ilgili bir şey sorsanız sorulardan kaçır. GörünüŖe göre onun taktiklerini anlamamanın bir yolu varmış. Onu kendisiyle konuşmaya ikna etmiş."

"Vay canına." Sırıttım.

"Neredeyse mahvediyordu."

"Nasıl?"

"Tipik Sigmund tarzıyla, ona mil yüksekliğindeki kulübe katılması için meydan okudu." "Oh, Sig." Kıkırdadım.

"Kadın ona bu teklifi nereye yapıştırılabileceğini söylemiş. O anda bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anladığını söyledi."

"Uçuştan sonra ne oldu?"

"Dikkat çekici bir şekilde, yaptıkları onca konuşmaya rağmen, ona neden İngiltere'de olduğunu ya da nereye gittiğini söylemedi. Sadece ilk adını biliyordu-Britney."

"Huh..."

"İndiklerinde, adam kızın numarasını almak için yalvardı. Ama kadın ona, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, yollarını ayırmaları gerektiğini söyledi."

Bu aslında Sig için kötü hissetmeme neden oldu. "Aman Tanrım. Neden? Yıkılmış olmalı."

"Tamamen yıkılmış."

"Yine de bunun hikayenin sonu olmadığını varsayıyorum."

Leo başını salladı. "Havaalanında onu takip edip duruyordu. Ondan kurtulamıyordu. Her ne kadar onu rahat bırakmasını istediğini söylese de, gözlerinden bunu istemediğini anlayabiliyordu. Daha fazla bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu, ona söylemek istemediği bir şeyler."

"Evli olabilir mi?" Leo bana ters

ters baktı.

"Yemin ederim sana laf sokmak için söylemedim." Güldüm.

Leo gülümseyerek, "Aslında bu aklımdan geçti," diye açıkladı. "Her neyse, kızın arabasını beklediği peronda, ona iyi bir neden göstermediği sürece onu kaybetmeyeceğini söyledi. Kız da ona bilmemesinin daha iyi olacağını, *ikisinin* de birlikte geçirdikleri saatleri hatırlayıp yollarına devam etmelerinin daha iyi olacağını söyleyip durdu." Gözlerini kaçırdı. "Ama Sigmund onun gitmesine izin veremezdi."

"Ne yaptı... taksisine mi bindi?"

"Yaptığı *tam olarak* buydu. Ona üzgün olacağını söyledi. Ama o böyle şeyler söyledikçe, adam onunla kalmaya daha da kararlıydı." Leo kıkırdadı ama sonra ifadesi ciddileşti. "Otele vardıklarında, lobide onu bekleyen iki yaşlı insan vardı."

Eğildim. "Kimdi onlar?"

"Ailesi. Amerika'dan uçakla gelmişler ve İngiltere'ye ondan önce varmışlardı."

Kafam karışmıştı. "Neden birlikte seyahat etmediler?"

"Görünüşe göre önce evde halletmesi gereken bazı işleri varmış. Bu yüzden Londra'da buluşmuşlar."

Başımı eğdim. "Yani... tatil mi yapıyorlardı?"

"Keşke." Leo bir nefes verdi. "Britney o anda Sigmund'a her şeyi anlatmak zorunda kaldı - İngiltere'ye tatile gelmemişti. Buraya kanseri için deneysel bir tedavi aramaya gelmişti."

Kalbim sıkıştı. "Olamaz."

"Sigmund şaşkına dönmüştü. Onun hasta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu."

Ağlayacakmışım gibi hissettim. Leo da aynı şeyi yapacakmış gibi görünüyordu. "Vay anasını," diye fısıldadım.

"Anne ve babası orada durmuş her şeyi izlerken, kızgın bir şekilde ona şimdi mutlu olup olmadığını sordu - neden yeterince yalnız bırakmayı tercih ettiğini anlayamadı. O da ona bunu

söylemiş aslında,

Evet, mutluydu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve kızının hasta olması hislerini değiştirmiyordu."

Ah kalbim.

"Onu bırakması için yalvardı ama o bırakmadı. Tedavisi başlamadan önce birlikte bir otel odasına kapandılar ve bu zamanı en iyi şekilde değerlendirdiler. Daha sonra, Londra'daki bir hastanede tedavi gördüğü süre boyunca her gün her saatini onunla geçirdi. Ailesi onu çok sevdi ve böylesine zor bir dönemde kızlarına neşe verdiği için minnettar kaldılar."

Leo derin bir nefes alırken içimi bir korku kapladı.

"Bir gece," diye devam etti, "Sigmund hastaneden doğruca evime geldi. Bitkin görünüyordu ve bana sonunda anladığını söyledi. Neden bahsettiğini sorduğumda, 'Felicity için neler hissettiğini, ondan neden vazgeçmek istemediğini anlıyorum' dedi. Birine aşık olduğunuzda, yapamazsınız." Leo gülümsedi. "Kuzenim sonunda büyümüş gibiydi. Ama bununla birlikte böyle bir acıya katlanmak zorunda kalması çok yazık oldu."

Kendimi hazırladım. "Ona ne oldu, Leo?"

"Tedaviler işe yaramadı. İngiltere'ye geldikten altı ay sonra öldü ve kuzenim o zamandan beri eskisi gibi değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacak."

Artık gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. Leo kendimi toparlamam için bana bir dakika verdi. "Bugün Sig'e nasıl bakacağım?" diye sordum.

"Biliyorum. Sana hikâyeyi anlatmakta tereddüt ettim ama sen sordun." "Onun ilk gerçek kız arkadaşı mıydı?"

"Aslında onun karısıydı. Ölmeden bir ay önce onunla evlendi." Bu bıçak gibi kesti. "Onun için yıkıldım."

Leo tepelere doğru baktı. "Garip bir şekilde, onu kaybetmek onun için ne kadar yıkıcı olsa da, bence o hayatını kurtardı. Onu tanıdığı sürece çektiği acıları defalarca tekrar yaşayabileceğini söylüyor. Hatta onunkine uysun diye kafasını tıraş ederdi."

Aklıma geldi. "Bu yüzden saçları bu kadar kısa." "Evet."

"Ne zaman öldü?"

"Sadece üç ay önceydi Felicity."

Aman Tanrım. "Ailesi nerede?"

"Amerika'ya geri döndüler ama Britney'nin son günlerini burada Sig ile geçirdiği için sonsuza dek minnettar olacaklarını biliyorum."

Leo'yu kaybetmenin yürek parçalayıcı olduğunu düşünmüştüm ama belli ki birini kaybetmenin çok daha kötü yolları da varmış.

Bu hikayeyi duymak hayatın ne kadar kırılgan olduğunu fark etmemi sağladı.

Leo ayağa kalktı. "Haydi. Sanırım onu tekrar görmeden önce bir değişiklik yapmamız gerekiyor."

Hayvanların bulunduğu yere doğru yürüdük ve bir çiftlik görevlisi iki at getirdi. Her birimiz bir tanesinin üzerine tırmandık ve arazinin etrafında yavaşça bir gezintiye çıktık.

Yolda giderken "Hâlâ Sig'i düşünüyorum," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm - muhtemelen aklını bizden uzaklaştıracak tek şey bu, ha?" İçimi çektim. "Evet."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldıktan sonra, "Konuş benimle Felicity. Neyin uygun olup olmadığını unut. Bana şu anda ne düşündüğünü söyle."

Atlar hep bir ağızdan kişnedi.

"Hayatta ne ekersen onu biçersin diye düşünüyorum. Şu anda hissettiğim her acı benim

eserim."

Leo şaşırmış görünüyordu. Atını durdurmak için dizginleri çekti. Ben de aynısını yaptım. "Bana ne demek istediğini söyle," diye sordu.

"Leo, gitmene nasıl izin verebilirdim? Bana açıkça buraya gelmeyi, seninle birlikte olmayı düşünüp düşünmeyeceğimi sordun ve ben bunu senin gözünü kırpmadan bile daha hızlı bir şekilde reddettim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Korkmuştum, belki de duygularımın ne kadar güçlü olduğundan korkmuştum. Ve o zamanlar sana bir şans vermek, hayatımda ilk kez bir başkasına öncelik vermek anlamına geliyordu ve insanların seni her zaman inciteceğine ve asla kimseye güvenmemen gerektiğine inanarak büyüdüğünde bu çok korkutucu. Ama gerçek şu ki, *ben* bu kararı verdim. Yani *tüm bunlar* - içinde bulunduğumuz durum, *seni* şu anda içine soktuğum durum - *benim* hatam."

Yüzü kızardı. "Sadece birkaç haftadır tanıdığın bir adam için kendini hakkında hiçbir şey bilmediğin bir dünyaya atmak istemediğin için senin hatan mı? Ve unutma, *seni* terk eden bendim Felicity. Tam tersi değil. Ve seni Philadelphia'da Matt'le gördüğümde yine bir korkak gibi çekip gittim çünkü mutlu olduğunu sanmıştım. Bir şeyler söyleyebilirdim. Kendimi bu yolculuğun bir anlık bir akıl tutulması olduğuna ve senin olman gereken yerde olduğuna ikna ettim - tıpkı hayal tahtandaki gibi büyük şehirde onunla mutlu olduğuna. Gördüğünüz gibi, bir değil iki kez uzaklaştım." Uzandı ve yanağını avuçladı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil, güzelim. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kapattım, nazik dokunuşunun tadını çıkardım, suçluluk duygusuna izin vermeden birkaç dakikalığına kendimi rahat hissetmeme izin verdim. "Artık olan oldu Leo. Kader bizim yanıımızda olmadı," diye fısıldadım.

Bundan sonra, atları geri verene kadar sessizce at sürdük.

Onları ahıra geri götürdükten sonra, veda edebilmek için Ludicrous'a bir ziyaret daha yaptık. Leo'nun beni eve bırakma vakti gelmiş olmalıydı. Darcie'nin dakikaları saydığından emindim.

Leo yürümeyi bırakıp benimle yüzleştğinde neredeyse eve dönmek üzereydik. "Bana bak Felicity."

Gözlerinin içine baktım.

"Çok şeyin değiştiğini biliyorum..." dedi. "Ama ben hala benim. Ben buradayım. Bana her şeyi anlatabilirsin. Bana ne yapacağımı söylemeni istiyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

İçimden gelen uyarılara ve kafamın içindeki sese kulak vererek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bana eve gitmemi söyle."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapacak gibi görünmüyorum."

Bugün öğrendiğim onca şeyden sonra kalbim çok acıydı. "Sana bir kez veda etmekten daha acı veren tek şey şu anda karşında durmak, aynı duyguları hissetmek ve sana dokunamamak. Ve keşke bana her zaman baktığın gibi bakmasaydın, her şeyin ötesinde."

Gözleri boynumda gezindi. Sonra sanki kendini cezalandırmak istercesine gözlerini aniden kapattı. İşin kötüsü, aramızdaki cinsel kimya her zamankinden daha güçlü hissediliyordu. Her zaman yoğun bir kıvılcımımız vardı, ama onu tatmin edememekten dolayı bin kat daha kötü görünüyordu.

Bir kaçısa ihtiyacım vardı, saatime baktım. "Ona ne zaman gideceğini söyledin?" "Birkaç saat."

"Bunun çok ötesinde. Gitmeliyiz." Alt dudağını ısırdı. "Pekâlâ."

Başka bir şey söylemeden eve doğru yürümeye devam ettik. Sig ön tarafta bize katılmadan önce arkadaşına veda etti.

"Sanırım ikinizin arasında her şey yoluna girmiştir, değil mi?" Sig alay etti. "En azından kendi

At... Gülünç mü? Adı bu mu?"

Daha önce ağladığım için hâlâ tıkanıktım, burnumu çektim ve sonra güldüm. "Gülünç." "Ah, evet. Hâlâ kuzenimin yaptığı en aptalca şey."

Sig'e aynı şekilde bakmak zordu ama Leo'nun bana bir şey söylediğini belli etmemeye çalıştım. Günün duygusal yolculuğundan sonra tamamen tükenmiştim.

Leo beni eve bırakırken, bakışlarımızı birbirimizden kaçırdık. Ne zaman uzanıp ona dokunma isteği duysam, gözlerimi zorla elindeki evlilik yüzüğüne dikiyordum. Ona bakmak hiç kolaylaşmadı. Bu gün beni rahatlatacak hiçbir şey yapmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, gözyaşlarına boğulmamak için her şeyimi verdim.

Leo veda bile edemedi arabadan çıktım. Ona daha fazla bakamadım. "Yarın görüşecek miyiz?" diye seslendi.

"Elbette," dedim, bu konuda tartışmak istemiyordum, bu sadece onun kalışını uzatacağı. Burada bir hafta kalmamı istiyordu ama daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Arabayla uzaklaştıktan sonra içimi bir rahatlama kapladı. Şimdi kontrolümü kaybedersem, en azından o buna tanık olmayacaktı.

Lavinia mutfak masasının üzerine bir not bırakmış, Sig ve bana yolun aşağısındaki bir komşunun onu yemeğe davet ettiğini bildirmişti.

Sig beni mutfakta buldu ve Lavinia'nın Fireball şişesini iki bardakla birlikte aldı. Bir koltuk çekti ve karşımdakini işaret etti.

"Otur, Ginger. İçki içeceğiz." Şişeye baktı. "Margarita yapmak için biraz fazla tembel hissediyorum, o yüzden şimdilik bu yeterli olacak."

Bu gece sert bir içkiye karşı çıkacak durumda değildim.

Bir tane doldurduktan sonra bardağı bana doğru kaydırды.

Uzun bir yudum aldım ve yanmayı takdir ettim.

Sig'e duygularım hakkında hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, aklımdan geçenleri okumuş gibiydi.

"Ben de onun ne halt ettiğini bilmiyorum Felicity. Sanırım bu karmaşayı bir şekilde çözmeyi umuyor, ama biriyle evliken ve başka birine aşıkken hızlı bir çözüm yok."

Gözlerim yukarı fırladı.

"Darcie'yi sevmediğini söylemiyorum, ama kesinlikle hala sana *aşık*." "Bunu söylemedi. Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü onu görebiliyorum. Artık neye benzediğini biliyorum."

Büyük kaybını bildiğimi ona söyleyip söylememeyi tartışırken durakladım. Nihayetinde bunu saklayamazdım. "Britney için çok üzgünüm."

Sig bir şey söylemek yerine şişeyi açtı ve kendine bir içki daha doldurdu. Yuttu ve bardağını masaya çarptı. "Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Sana gelmiş geçmiş en hüzünlü hikâyeyi anlattı, ha?"

Kahretsin. Gözlerimde yeniden yaşlar oluştuğunu hissedebiliyordum. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Ama gözyaşlarının kendine has bir aklı vardı. Burnumu çektim. "Özür dilerim. Sanırım bugün hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım."

"Sorun yok, Ginger." Sig bana bir içki daha doldurdu ve bana doğru kaydırды. "Yani onunla nasıl tanıştığımıza dair tüm çılgın detayları sana da mı anlattı?"

Kalan gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Evet."

"Eminim ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuştur." Sig telefonunu almak için elini

cebine attı. Sayfaları karıştırdı ve ekranı bana doğru çevirdi.

Gözlerimi silerek onları birlikte görünce gülümsedim. Britney gerçekten de ufacıktı, özellikle de 1.80'den uzun olan Sig'in yanında. Kısa, peruk olabilecek sarı saçları ve çok güzel, narin yüz hatları vardı. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Bana Tinkerbelle'i hatırlatıyordu. Sig'in daha güzel biriyle karşılaştığından şüpheliydim. Belli ki çok hasta olduğu gerçeği

Bundan uzakta.

Resme baktı ve gülümsedi. "Bu Britney Benedictus." "O çok güzel. Ve çok üzgünüm. Hayal bile edemiyorum."

"O benim hayatımın aşkıydı. Ona sadece birkaç ay sahip olmuş olmam önemli değil. Hiç kimse onun yerini tutamaz." Elini göğsüne bastırdı. "Sonsuza dek burada yaşayacak."

Başımı salladım. "Neden bu kadar farklı olduğunu anlayamıyordum. Şimdi mantıklı geliyor." "Neden yürüyen bir felaket olduğumu şimdi anlıyorum..." Kıkırdadı.

"Teşekkürler."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Her şey yolunda. Gerçek bu." Nefes verdi ve telefonunu yere bıraktı. "Eninde sonunda toparlanacağım."

Çünkü o da bunu isterdi. Bu yüzden onu zorlayacağım. Onun için."

"Zorlayacaksın," diye güvence verdim.

Konuyu halının altına süpürmek yerine konuşmaya devam etmesi beni şaşırttı.

"Gördüğü tedavi deneysel olduğu için sigorta tarafından karşılanmıyordu. Ailesinin parası tükenmişti. Tedavi gerçekten işe yaramıyordu ama bir şeylerin bize umut *verebileceği* fikri onun moralini yüksek tutuyordu. Mali durum nedeniyle tedaviyi bırakmamız mı yoksa tedaviyi ödemeye devam etmenin bir yolunu bulmamız mı gerektiğine karar verme zamanı geldiğinde Leo imdadına yetişti. Tedavisinin geri kalanını ve ailesinin konaklama masraflarını karşıladı. Bunu asla unutmayacağım. Ve ona borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Bu yüzden benim bekçi köpeğim olarak bedavaya çalışıyorsun." Gülümsedim.

Sig bardağını döndürdü. "Sonunda kuzenimin seni neden unutamadığını anladım, bu konuda ona kaç kez saçmalamış olsam da. Başına gelene kadar tam olarak anlayabileceğin bir şey değil."

"O zaman burada olmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu da anlayabilirsin." "Sen benden daha iyi bir insansın, Ginger... burada kaldığın için."

"İstemiyorum. Bunu benden istediği için yapıyorum ama bugünden sonra artık yapabileceğimi sanmıyorum." Sesim titriyordu. "Ona bir daha veda edemem. Çünkü bu sefer sonsuza dek süreceğini biliyorum. Daha önce hep bir umut ışığı vardı, bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu bulabileceğimize dair. Ama bu sefer gitmeme izin verdiğinde, her şeyin biteceğini biliyorum."

"Bana ne anlatıyorsun?"

"Eve gitmem gerektiğini söylüyorum. Artık bu acıyı hissetmek istemiyorum."

Sig uzun bir nefes verdi. "Felicity, eğer gitmek istiyorsan, seni durdurmayacağımı biliyorsun, değil mi? Sadece anlaması gerekecek. Ve anlayacaktır da. Çünkü seni seviyor. Bildiğim bir şey varsa, o da bu. Acı çektiğini biliyor. Sadece sana gitmeni söyleyen kişi olamaz."

Gözlerimi bugün yüzüncü kez siliyormuşum gibi hissettim. "Beni havaalanına götürecek misin?"

"Beni öldürtmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Masaya bakarak başımı salladım. "Haklısın. Bunu istemek çok fazlaydı." "Ginger, şaka yapıyorum. Tabii ki seni alacağım."

Destegini aldığım için rahatlamış bir şekilde başımı salladım. "Henüz karar vermedim. Bu gece düşünmem gerekiyor."

Gitme düşüncesi midemi bulandırıyor ama kalma düşüncesi kadar değil. Leo benim için karısını terk edecek değildi ya. Bunun sonu iyi bitmeyecekti ve bunu uzatmanın bir anlamı yoktu.

O akşam Sig kapanmadan önce markete koştu ve Lavinia hala dışarıdaydı, bu yüzden bugün ilk

kez yalnızdım. Uzun uzun düşündükten sonra, sabah için bir uçak bileti ayırtmaya karar verdiğimden emindim. Tam biletimi ayırtmak için bilgisayarımı açmıştım ki kapı çaldı.

Lavinia'nın Sig'e bir anahtar verdiğini biliyordum, bu yüzden tek kişi Leo olabilirdi. Kapıya doğru giderken midemde kelebekler uçuşuyordu. Ama kapıyı açtığımda gelen Leo değildi.

Darcie'ydi.

CHAPTER 23

Leo

Parça 23: Tom Petty & The Heartbreakers'dan "American Girl"

Felicity'den ayrıldıktan sonra, vicdanım rahat bir şekilde Darcie'nin yüzüne bakamadım. Beni bombardımana tutan çok fazla duygu vardı ve bana baktığı anda hepsini görebileceğini biliyordum. Eve gitmeden önce sakinleşmem gerekiyordu. Bu yüzden karımı arayıp Felicity ve Sigmund'u bıraktığımı ama eve dönerken büyükannemi ziyaret edeceğimi söyledim. Büyükannem lüks bir rehabilitasyon merkezindeydi ve bize çok fazla zamanı kalmadığı söylenmişti. Onu sık sık ziyaret ederdim ve her seferinde durumu farklı olurdu. Bugün benimle konuşacak kadar enerjisi olması için dua ettim, çünkü buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Odasına girdiğimde büyükannem yarı uykulu görünüyordu.

"Merhaba, nine."

Gözlerini açarak titreyen elini uzattı. "Merhaba, oğlum." Sesi zayıftı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi günlerim de oldu ama bu en kötüsü değil."

"Güzel." Gülümsedim. "Seninle konuşmam gerek ama enerjini tüketmek istemiyorum."

"Hiçbir şey beni seninle konuşmaktan daha canlı hissettiremez, torunum. Zayıf olabilirim ama kulaklarım hala gayet iyi duyuyor."

Yatağının başucuna oturdum. "Annem son birkaç gündür sana bir şey söyledi mi?" "Hayır, onunla konuşmadım."

Şaşırmıştım ama belki de annem onu üzmeden bu konuya değinemeyeceğini biliyordu. Nan'in şu anki durumunda bu akıllıca olmazdı. Annemle, annesinin iyiliği için kendini tuttuğu için gurur duyuyordum.

"Felicity'yi hatırlıyor musun?"

Büyükannemin gözleri büyüdü. "Tabii ki. Amerikalı kız. Ne olmuş ona?" "O burada."

Nan elimi sıktı. "Aman Tanrım."

Ona son birkaç günle ilgili bilgi verdim. Nan ilk yıldan sonra Felicity'yi bulmak için Amerika'ya döndüğümü biliyordu ama ona Darcie'yle evlenmeden önce yazdığım mektuptan hiç bahsetmemiştim. Bu yüzden oradan başladım ve Felicity'nin buraya gelmesiyle bitirdim.

Büyükannem derinden etkilenmiş görünüyordu, öyle ki ona söylediğime neredeyse pişman olacaktım. Duygusal olarak fazla heyecanlanmayı göze alamazdı.

"Bu kesinlikle yıkıcı Leo. Bu işe dahil olan herkes için." "Biliyorum. Açıkçası bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Nan nefes almakta zorlandı. "Aşkım, fazla zamanım kalmadığını biliyorsun. Bu yüzden sana

söylediğim her şeye özellikle dikkat ediyorum, çünkü bunun son sözüm olup olmayacağını asla bilemiyorum." Nan nefes almaya çalıştı.

vücudunu düzeltti. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum." Gözlerinin içine baktı. "Yanılmışım."

"Ne demek istiyorsun?"

Yutkundu. "Yıllar önce bana açıkça sevdiğin bir kızla birlikte olma fikrinden vazgeçmenin en iyisi olup olmadığını sorduğunda, itibarının daha iyi olması için duygularını göz ardı etmen konusunda seni cesaretlendirdim. Ne kadar güçlü hissedersen hisset, alacağın eleştirilerin onsuz yaşamaktan çok daha kötü olacağından endişeliydim. O zamanlar bilmediğim ama ölüme yaklaştıkça farkına vardığım şey... bu hayatta hiçbir şeyin aşktan daha önemli olmadığıdır."

O devam ederken ben sessiz kaldım, afalladım.

"Babanı gücendirmekten her zaman çok korktun. Ama seni temin ederim ki, şu anda her neredeyse, olaylara farklı bir açıdan bakıyor. Baban artık bu maddi dünyanın bir parçası değil, artık para ya da güçle ilgilenmiyor. Artık tüm varoluşumuzun evrensel amacının sevgi olduğunu anlıyor." Ses tonu aceleci bir hal aldı. "Bugün sana vereceğim tavsiye o zamanki ile aynı değil. Eğer geriye dönebilseydim, sana kalbinin sesini dinlemeni söyledim." Durakladı. "Bununla birlikte, harika bir kadınla evlendin. O bunu hak etmiyor. Her iki şekilde de adil değil - onu ortada bırakmak ya da tüm kalbine sahip değilken kalmak."

Ben cevap veremedim tekrar konuştu.

"Leo, verdiğin kararların kalbinde yatanları değiştirmeyeceğini anlamalısın. Darcie'yi korumak için onunla evli kalmayı seçebilirsin ama bu Felicity'yi açıkça sevdiğin gerçeğini değiştirmez."

"Onu hâlâ sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye sordum. "Bunu sana söylemedim."

"Buna gerek yok, aşkım. Bana onu bulmak için Amerika'ya döneceğini söylediğinde gözlerinde aynı tutku ve korku ifadesi vardı. Döndüğünde bana onun başka biriyle hayatına devam ettiğini söylediğinde de aynı üzüntü ifadesi vardı. Bu eziyet kılık değiştirmiş aşk. Tek fark artık evli olman ve aradan biraz zaman geçmiş olması."

"Aynı komplikasyonlar bugün de mevcut..." Dedim ki. "En başta birlikte olmamaya karar vermemizin tüm nedenleri."

"Ve yine de buradasınız, aynı şekilde hissediyorsunuz. Bu size ne anlatıyor? Bu kontrol edebileceğin bir şey mi yoksa kendine söylediğin bir yalan mı?" Titrek bir nefes verdi. "Bak canım, sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Sana sadece yolculuğumun bir sonraki aşamasına geçerken öğrendiklerimi anlatabilirim. Bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sana verdiğim tavsiyenin yanlış olduğunu o zamanlar fark edemediğim için üzgünüm."

Bu noktada herhangi bir pişmanlığı olduğunu düşünmek beni öldürüyordu. "Seni seviyorum, Nan. Senin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Gülümsedi. "Yalan söyledim... Söyleyeceğim bir şey daha var." "Tamam, söyle bana."

"Kararın ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum; ister kalbinin sesini dinle, ister güzel eşine verdiğin sözü tut. Yanlış bir cevap yok. Önemli olan neyle yaşayabileceğin. Ama sen iyi bir adamsın, Leo. Babandan çok daha vicdanlısın. Ve hiç söylememiş olsan da, bu dünyaya geliş şeklin -ikiz kardeşinin ölümü- yüzünden suçluluk duygusuyla yaşadığını biliyorum. Ama emin ol, o da en az benim kadar gururla sana bakıyor."

Büyükannemin sözleri eve dönerken yol boyunca zihnimde tekrarlandı. İçimde hâlâ bu duygu fırtınası eserken Darcie'nin yüzüne nasıl bakacaktım? Daha önceki ham duygularım hiç azalmamıştı. Ve Nan bana içimde zaten bilmediğim bir şey söylememişti. Ama evliliğim uğruna hayatımı bu duyguları görmezden gelerek yaşamayı mı seçecektim?

Eve girdiğimde kendimi tamamen tedirgin hissediyordum.

Yukarı çıkıp ateşin karşısına geçmeden önce Felicity'den bir mesaj geldiğini fark ettim.

Uzunluğuna bakınca içimden bir ses bunun bir Sevgili John mektubu olduğunu söyledi.

Kalbim hızla çarparken onu yeterince hızlı tüketemedim.

Felicity: Eve gitmeliyim, Leo. Bu şekilde ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm ama seninle bir vedaya daha katlanamam. Bugün seninle vakit geçirmek gerçekten büyüleyiciydi. Ludicrous'u tekrar görmek, seninle o güzel atlara binmek, son kez gözlerinin içine bakmak ve ruhunu görmek. Ne kadar acı verici olsa da, bu son birkaç gün aynı zamanda bir hediye idi, çünkü seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir zaman vardı. Her şeye rağmen buraya geldiğim için pişman değilim. Seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişmanlık duymadım, en acı verici olanlardan bile. Ama sana olan duygularım beni boğuyor. Birine bu kadar derinden değer verip onu özgürce sevememek işkence gibi. Sen evli bir adamsın. Ne kadar uzun kalırsam, sonu o kadar kötü olacak.

Siz bu satırları okurken ben çoktan havaalanına doğru yola çıktım. Gece yarısı kalkacak bir uçağa binebildim. Lütfen Sig'e beni gözünün önünden ayırdığı için kızmayın. Birini istemenin ve ona sahip olamamanın nasıl bir his olduğunu anlıyor. Beş yıl önce şansımı deneseydim kim bilir şu anda hayatım nasıl olurdu. Lütfen seni her zaman seveceğimi bil.

Paniğe kapıldım. *Gitmiş.*

Alyans takarken yabancı bir ülkede kalmasını sağlamak için birinin peşinden koşmak pek de adil değil. Ama bunu bilmek bunu yapma isteğimi durdurmamıştı. Ama neden? Şu anki haliyle ona hiçbir şey teklif edemezken neden onu kalmaya zorlayayım?

Ben yukarı çıkamadan Darcie arkamdan geldi.

"Okuduğun mesaj ondan sanırım."

Arkamı döndüm ve yutkundum. "Evet."

"Bana planladığından daha erken ayrılacağını söyledi." Kalp çarpıntım daha da kötüleşti. "Sen... onunla konuştun mu?"

"Bu gece siz büyükannenizi ziyaret ederken ben de hana gittim."

Sikeyim. "Yaptın mı?"

"Evet. Bugün sen onunla dışarıdayken çok zor zamanlar geçirdim ve onunla konuşmamız gerektiğini hissettim."

Sakin kalmaya çalışarak, "Ne hakkında konuştunuz?" diye sordum.

"Merak etmeyin. Gitmesinin sebebi ben değilim. Ben geldiğimde buna çoktan karar vermişti. Bana öyle söyledi."

"Evet. Bu gece uçağı var. Şu anda havaalanında."

Darcie başını salladı. "Sadece onu görmeye ihtiyacım vardı Leo. Karşı karşıya olduğum bu şeyi daha iyi anlayabilmek için gözlerinin içine bakmak ve senin gördüklerini görmek istedim. Ayrıca onu gerçekten suçlamadığımı bilmesini istedim.

Hatası için onu affettim. Ama en önemlisi, sana ve bu evliliğe ne kadar bağlı olduğumu, kur yapma sürecimiz diğerlerinden farklı bir yol izlemiş olsa da seni ne kadar sevdiğimi bilmesini istedim. Belki başlangıçta işleri biraz zorladık. Ama özellikle geçtiğimiz yıl, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anladım." Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum Leo. Gerçekten seviyorum. Ve bu hayatta hiçbir şey beni senin karın olmaktan daha fazla gururlandıramaz. Seni kaybetmekten çok korkuyorum ve bunu bilmen gerekiyor."

Onu ağlarken görmek, güçlüymüş gibi davranırken onu bu kadar savunmasız görmek kalbimi kırdı. Onu kucağıma alırken suçluluk ve azap içimi burktu. Darcie harika bir eşten başka bir şey değildi. Onu içine soktuğum bu durumu hak etmemiştir. Ama bu gece onu rahatlatacak hiçbir sözüm yoktu. Felicity'nin gidişinin beni derinden sarsmadığı yalanını söyleyemezdim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece ona sarılmaya devam ettim.

O gece aklım başımdan giderken yatakta birbirimize sırtımızı dönerek uyuduk.

Ertesi gün Sigmund'a gittim. Felicity'yi havaalanına götürdüğü için ona kızgın olmadığımıdan emin olmak için bana mesaj atmıştı. Ona endişelenmemesini, İngiltere'den ayrılmasına neden yardım ve yataklık ettiğini anladığımı söyledim.

"Bok gibi görünüyorsun. Artık ikiz gibiyiz," dedi kapıyı açarken. "Yalnız ben son birkaç ayda yüzümü tıraş ettim. Sen tıraş olmadın," diye tersledim.

"Beni azarlamak için mi buradasın? Ginger'ı havaalanına götürdüğüm için kızgın olmadığına bir an bile inanmıyorum."

"Kızgın değilim Sigmund. Sadece tüm bu olanların yaşanmış olmasından nefret ediyorum." Elimi cebime attım ve bir parça şekerleme çıkardım.

Paketini açmamı izledi. "Yine mi şekerleme? Artık işlerin kötü gittiğini *biliyorum*."

Kıkırdadım. "Bu sabah kasabada onu satan birini buldum. Garip değil mi? Yıllardır almamıştım. Kaçıramazdım." Ağzıma attım ve çiğnedim.

"Görünüşe göre şekerleme tanrıları her şeyin düşüşünü izliyordu." Kuzenim buzdolabına doğru yürüdü, bir bira çıkardı ve bana uzattı.

Son şeker de yuttum, biradan uzun bir yudum aldım ve nefesimi verdim. "Darcie'yi incitmek istemiyorum. Ama onu zaten incittim, değil mi? İkisini de incittim."

"Evet. Hayat bazen böyle işler. Baktan şeyler olur. Korkunç şeyler olur," diye fısıldayarak sözlerini tamamladı.

"Yaşadıklarının yanında bunun hiçbir şey olduğunu biliyorum, dostum."

Bir sandalye çekti ve gözlerini tavana dikti. "Onunla bir gün daha geçirmek için neler verirdim biliyor musun? Bir saat daha?"

Yanına gittim ve elimi omzuna koydum. "Seviyorum."

"Felicity'nin gitmesine yardım etmemin nedeni onun acı çektiğini *hissedebilmemdi*," dedi. "Birine çaresizce ihtiyaç duyup da ona sahip olamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kabul ediyorum, bu iki farklı durum - bir anlamda elmalar ve portakallar. Ama şimdi onun durumunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal *edebiliyorum*."

Göğsüm sıkışmıştı. "O iyi miydi?"

"Evet, yani havaalanında gözyaşları içinde falan değildi. O güçlü biri. Sadece kendini daha fazla zarar görmekten korumaya çalışıyor."

Başımı salladım. "Ben yapamadığımda onun yanında olduğun için teşekkür ederim." "Tam bir pislik gibi davrandığım onca zaman için ona borçlu olduğumu düşündüm." Kıkırdadım. "Bu muhtemelen doğru."

Sigmund ayağa kalktı ve ceketinin cebinden bir şey çıkarmak için yürüdü.

"Bunu sana vermem için bana verdi." Büyükbabamın altın zincirli yüzüğünü uzattı.

Bunca zaman sonra onu iade etme ihtiyacı hissetmesi beni öldürdü. Bu, hikâyemizin sonunu simgeliyordu. Elması ondan aldığımda parıldıyordu. "Bunu neden geri verdiğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama bence oldukça açık, değil mi?"

"Evet." Parıldayan metale baktım.

Bunu elime almayalı uzun zaman olmuştu. Ama büyükbabamın on altı yaşımıdayken bana verdiği ve ihtiyacım olduğunda onu bir güç kaynağı olarak kullanmam için beni cesaretlendirdiği günü hiç unutmamıştım. Bu anlamda, muhtemelen en çok ihtiyacım olduğu anda onu geri alıyor olmak ironikti. Belki Felicity bunu biliyordu. Ya da belki bu onun için sadece bir kapanış, tabutumuza son çiviye çakmaktı.

"Benim gibi her şeyini kaybetmiş birinden her zaman ne bekleyebilirsin biliyor musun?" Sigmund sordu.

"Ne?"

"Gerçek. Verecek hiçbir sikimim kalmadı." Yukarı baktım. "Anlat bakalım kuzen."

"Başka hiçbir şeyin önemi yok Leo. Sen Felicity'ye aşıksın. Darcie'yi incitmekten korkuyorsun, ama biliyor musun? Sen zaten öylesin. İlk fırsatta Felicity'ye koştun. Darcie'nin bilmediğini mi sanıyorsun? Onun aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Ama seni sevdiği için buna katlanmaya razı." Başını salladı. "Bunu yapmasına izin veremezsin."

Hayatım boyunca kuzenimin açık sözlü tavsiyelerine katlandım. Ama hiçbir zaman bu andan daha önemli olmamıştı. Olayları hiç düşünmediğim bir şekilde ortaya koymuştu: Darcie evliliğimizin yürümesini, benim başka birine aşık olmama katlanacak kadar çok istiyordu.

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı,"

dedim ona. "Güzel. Ben de bunun için buradayım."

Şakaklarımı ovuşturarak, "Düşünmem gereken çok şey var," dedim.

"Acele etme Leo, ama *çok fazla* zaman harcama. Bildiğim bir şey varsa, o da zamanın asla garanti olmadığıdır."

CHAPTER 24

Felicity

Parça 24: Whitney Houston'dan "I Have Nothing"

Bayan Angelini'nin seramik tavşan figürlerinden birini tutarak, "Umarım bununla bir sorunu yoktur," dedim. "Hadi ama," dedi Bailey. "Bunlardan yüz tanesiyle ne yapacaksın?"

"Biliyorum. Ama bunları saklamamı istemiş olabileceğini hissediyorum."

"Her şey sende kalmaz Felicity. Burayı kendinize ait kılmak için yeriniz olmasını isterdi. Bu haliyle eşyalarının yarısından fazlası sende kalıyor."

Bayan Angelini'nin evinin çatısını yenilemek için para toplamak amacıyla bir bahçe satışı yapmaya karar vermiştim. Bana bu tür şeylerde kullanılmak üzere bir miktar para bırakmış olsa da, bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Emlak vergileri yeterince kötüydü. Ve şu anda çalışmadığım için, bir bahçe satışı makul bir fikir gibi görünüyordu. Satılık küçük eşyaların yanı sıra bazı büyük antikalar da vardı.

Hello Kitty tişörtlerimden birini kaldırdı. "Bu senin, değil mi? Neden ondan kurtuluyorsun? Bu tişörtleri sevdiğini sanıyordum."

Bu doğrudu ama elindeki gömlek İngiltere'ye getirdiğim gömlekti. Gitmesi gerekiyordu. Sanki bir düzine daha gömleğim yokmuş gibi. Alıcı çıkmazsa, onu bağışlayacaktım.

"Bu bana Leo'yu hatırlatıyor, bu yüzden ondan ayrılıyorum,"

dedim. Bailey tereddüt etti. "Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. O zamandan beri aramadı."

Üç ay önce ABD'ye geri döndükten sonra Leo beni arayarak neden ayrıldığımı tamamen anladığını ve kararım ile ilgili hiçbir kırgınlık olmadığını bilmemi istedi. İngiltere'ye gelmemin, evliliği ve genel olarak hayatı söz konusu olduğunda yapması gereken çok şey olduğunu fark etmesini sağladığını söyledi. Benimle tekrar iletişime geçip geçemeyeceğini sordu. Nasıl olduğumu bilmeden yaşayamayacağını, iyi olduğumdan emin olması gerektiğini söyledi.

Artık Leo söz konusu olduğunda hayatın bana sunabileceği en kötü şeyleri çoktan tecrübe etmiş gibi hissediyordum. Tanrı aşkına, onun *karısıyla* tanışmıştım. Daha fazla incinebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden, zaman zaman bana ulaşabileceğini kabul ettim.

Ama o günden beri benimle iletişime geçmemişti ve ondan bir daha haber alacağıma dair hiçbir garantim yoktu. Geçtiğimiz Ağustos ayında olanları unutmak için elimden geleni yapıyordum ama onu düşünmediğim bir gün bile geçmiyordu. Onu hâlâ her zamanki kadar çok seviyordum. Kesintiye uğrayan bir aşk yine de aşktır. Sadece bir gün acının ve özlemin azalacağını umuyordum.

Bu arada, her zaman yaptığım şeyi yapıyordum: yüzümü kitaplara gömmek. Şubat ayında Rhode Island baro sınavına girecektim ve bu sınava sadece birkaç ay vardı. Sınavı geçtiğimden emin olmalıydım ki burada bir iş bulabileyim ve hayatımı bir an önce yoluna koyabileyim.

Bahçe satışı bana üç bin dolardan biraz fazla kazandırdı, bu da çatı değişim maliyetinin yaklaşık dörtte biri kadardı ama hiç yoktan iyiydi.

Zaten bu onarımlara başlamak için hava çok soğuktu. Umarım ilkbaharda çatı işini planladığımda daha fazla para biriktirmenin bir yolunu bulabilirdim.

Son zamanlarda hayatım tek başıyaydı. Providence'taki Bailey'e ara sıra yaptığım ziyaretler dışında günlerimi yalnız geçiriyor, ders çalışıyor ve evi yavaş yavaş onarıyordum. Sabah rutinim kahvaltı, ardından hukuk kitapları okumak ve kendi kendime sınav yapmaktı. Öğleden sonraları ev işleriyle uğraşmadan önce öğle yemeği ve kahve molası veriyordum. Her gün taze ürünler almak için markete gider, ardından eve dönüp akşam yemeği için bir şeyler pişirirdim ve ertesi gün öğle yemeği için bana yemek artıkları kalırdı. Sonra akşamın geri kalanını planlarımı hazırlayarak ya da televizyon izleyerek geçirirdim. *Tekrarla.*

Kasım ayı körfezde her zaman güzel bir zaman olmuştur. Suyun tadını çıkarmak için hava çok soğuk olsa da, sonbaharın son yaprak dökümü mevsimi tüm hızıyla devam ediyordu. Tesis çevreleyen ağaçlardaki ve Narragansett'in karşısındaki muhteşem turuncu, sarı ve kırmızı yapraklar göz kamaştırıcıydı.

Son zamanlarda her gün üzerime kalın bir palto geçirip öğleden sonra kahvemi içmek için arka tarafta oturuyordum. Güneş ışığı, aksi halde sert olan havayı dengelemeye yardımcı oluyordu. Körfezin karşısındaki yeşilliklere hayranlıkla bakmak için dürbünümü dışarı çıkarıyordum. Oradaki ağaçlar bu taraftakilerden bile daha renkliydi. Ve evet, tabii ki gözlerim Leo'nun eski evinin üzerinden her geçtiğinde onu düşünürdüm. Bu hiç değişmedi.

Yine de bu öğleden sonra yaprak gözetleme etkinliği diğerlerinden farklıydı. Dürbünü gözlerime tutup uzaktaki ağaçlara hayranlıkla bakarken, bana bakan birini görünce neredeyse dürbünü düşürüyordum. İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım.

Bu olamaz.

Kesinlikle bir şeyler görüyorum.

Ama sonra kendi dürbününü gözlerine tutarak el salladı.

Bu kez dürbünüm elimden kaydı ve aşağıdaki çimlerin üzerine düştü. Çarpan kalbimi zapt etmeye çalışırken elim göğsüme gitti.

Eve koştum, lavaboyu açtım ve yüzüme su sıçrattım. Gerçekte olmayan şeyler görüyor olmalıydım.

Sonra telefonum çaldı. Bir mesaj bulmak için ekrana baktım.

Leo: Nereye gittin sen? Geri gel.

Aman Tanrım.

Ne. Ne. Neler oluyor?

Titreyen ellerimle telefonu aldım ve yazdım.

Felicity: Halüsinasyon gördüğümü sandım.

Benim, Felicity. Bazı şeyleri göremiyorsun.

Felicity: Artık biliyorum. Sadece burada ne yaptığını anlamıyorum. Leo:

Açıklamam gereken çok şey var, değil mi?

Felicity: Evet.

Leo: Seni görmek için körfezin karşısına gelebilir miyim?

Yazarken ellerim titremeye devam etti.

Felicity: AMAN TANRIM. Ne yapıyorsun burada?

Leo: Yüz yüze açıklarsam daha iyi olur, sence de öyle değil mi?

Cevap vermek yerine ekrana baktım. O yazdıkça noktalar dans ediyordu.

Leo: Sessizliğini evet olarak mı kabul

edeceğim? Hala cevap vermediğimde, başka

bir mesaj gönderdi. Leo: Şimdi sana

gelsem sorun olur mu?

Sonunda bir cevap yazdım.

Felicity: Özür dilerim. Evet, özür dilerim.

Sadece şoktayım. Leo: Oraya

gidiyorum.

Onun gelmesini beklerken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir havlu kaptım ve başladım Sinirlerimi dağıtmak için masayı siliyordum. Silecek bir şey bile yoktu.

Kapı zili çaldığında nabzım daha da hızlandı.

Bir ayağımı diğerinin önüne attım ve kapıyı açtığımda uzun zamandır kayıp olan aşkımın üzerimde yükseldiğini gördüm.

Kalbim yerinden fırladı.

Leo siyah bir palto giymişti ve saçları onu son gördüğümünden biraz daha uzundu, çenesindeki kırlar biraz daha uzamıştı. Her zamanki gibi harika kokuyordu ve karşımda kanlı canlı durduğuna inanamıyordum. *Neden buradaydı?* Umut etmeye bile cesaret edemedim.

"Aman Tanrım, titriyorsun," dedi kollarımı sıkarak ve vücuduma titreme göndererek. "Leo, burada ne yapıyorsun?"

Beni bıraktı ve yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Sürpriz mi?" "Bir uyarıyı çok isterdim."

"Bu konularda hiç iyi olmadık, değil mi?" Sessizliğin içinde gülümsedi. "Beni içeri davet edecek misin?"

Başımı sallayarak kenara çekildim. "Ah. Elbette."

Gözleri üzerimde dolaştı. "Kesinlikle muhteşem görünüyorsun Felicity."

Kendime baktım. Hâlâ hantal siyah parkamı ve kot pantolonumu giyiyordum.

"O zaman memnun edilmesi zor biri değilsin. Ama teşekkür ederim. Ve sen..." Ellerimi karnıma bastırdım. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Seni kusturmak istiyorum." İç çekti. "Harika."

"Özür dilerim. Kişisel bir şey değil. Sadece... Burada olduğuna inanamıyorum. Buraya ne zaman geldin?" "Dün."

"Bunca zamandır körfezin karşısında mıydın?"

"Evet. Sigmund'la kiraladığımız zamanki sahipleriyle aynı kişiler. Yazları hâlâ kiraya veriyorlar ama yılın bu zamanlarında genelde boş oluyor. Ben de kiraladım."

"Dün gece suyun karşısında olduğuna ve benim haberim bile olmadığına inanamıyorum."

"Jetlag olmuştum ve bunu sana atmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu yüzden bugüne kadar bekledim."

Ama evde eski bir dürbün buldum, karşıya bakmaya karar verdim ve işte oradaydınız."

"Ne kadar kalacaksın?" Kalbimin yavaşlamasını isteyerek sordum.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Duruma göre değişir."

Bu bizi hiçbir yere götürmüyordu. "Leo... evde ne oldu? Neden buradasın?"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben sadece... gittim, Felicity. Terk ettim. Ve yasal olarak mecbur kalana kadar geri dönmek gibi bir planım yok."

Ne?

"Gittim de ne demek?" Eline baktım. Alyansını takmamıştı. "Peki ya Darcie?"

"Darcie ve ben boşanıyoruz."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, bir an siyah ayakkabılarına baktım, sonra tekrar ona baktım, gözlerim muhtemelen hissettiğim şoku yansıtıyordu.

Aklıma gelen ilk düşünce şuydu: *Ben ne yaptım?*

"Ve sen oraya gitmeden önce, Felicity, bu senin hatan değil. Darcie ve ben aceleyle evlendik ve sen kapımda belirmeden çok önce uyarı işaretleri vardı." Oturma odasına doğru baktı. "Oturabilir miyiz lütfen?"

"Evet, tabii ki."

Birlikte oturma odasına doğru yürüdük. Oturduktan sonra hemen konuşmaya başladı.

"Sen gittikten sonra gözlerimi açmak ve hayattan ne istediğime iyice bakmak zorunda kaldım. Ve bazen bunun farkına varmak başkalarını incitmek anlamına geliyor ki bu doğduğum günden beri kaçındığım bir şey. Evli kalmaya karar veririm bir yalanı yaşamış olacağımı biliyordum." Durakladı. "Darcie'yi seviyorum. Ama ona *aşık* değilim. Bir aile kurmaya karar verememiş olmam çok açıklayıcı. İçten içe, bunun beni ona sonsuza dek bağlayacağını biliyordum ve asla hazır olmamamın nedeni de buydu."

Onun için büyük bir üzüntü duydum. "Darcie şimdi nerede?"

"Hâlâ evde yaşıyor. Boşanma sürecini başlattık ama sonuçlanması biraz zaman alıyor. Yasal olarak hala evliyim ama artık birlikte değiliz."

"Yıkılmış olmalı."

Başını sallarken yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Bunu kabullendi. Bu bir gecede olmadı. Sen gittiğinden beri birçok hararetli tartışma oldu, birçok gözyaşı... her şeyi çözerken birçok uykusuz gece geçirdik. Ama şimdi başlangıçta olduğundan daha iyi durumda. Evlilik için savaşacağını biliyordum ama buna izin veremezdim. Gitmesine izin vererek ve başka birinden hak ettiği sevgiyi alma özgürlüğünü ona tanıyarak onun için en iyi olanı yapıyorum."

Başım döndü. "Peki ya diğer her şey... işin?"

"Her şeyi darmadağın bıraktım ama dürüst olmak gerekirse? İşler, mülkler, her şey yoluna girecek. Hiçbir şey yıkılmayacak. Bunların hepsine yardım edecek ortaklarım var. Satın alamayacağım tek şey mutluluk."

Başımı salladım. "Annen çıldırmış olmalı."

Yüzü buruştu. "Mutlu değil. Ama bu onun sorunu. Bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim."

Leo kaşlarını çatı.

"Büyükanmem sen gittikten birkaç hafta sonra vefat etti."

Olamaz. "Çok üzgünüm. Ona ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

"Sonunda bana hayatımı değiştirecek bazı tavsiyelerde bulundu. Işığı görmeme yardımcı olduğu için ona sonsuza kadar borçlu kalacağım. Sigmund'a da."

Durakladı ve sonra öne doğru eğildi, neredeyse çaresiz görünüyordu. "Biriyle birlikte misin Felicity?"

İngiltere'den ayrılalı sadece birkaç ay olmuştu. Leo'dan başka hiçbir şeye odaklanamadığım bu süre zarfında biriyle tanışmış olmam fikri gülünçtü.

"Hayır."

Nefes verdi. "Burada olduğum için şokta olduğunu biliyorum. Ve dikkatli olmam gerektiğini de biliyorum. Sana yaşattığım onca şeyden sonra hayatına öylece girmeyi bekleyemem. Ben de çok şey yaşadım. Ve ben gerçekten sadece..." Gözlerimin içine baktı, sesi gergindi. "Şu anda sadece lanet bir kucaklaşmaya ihtiyacım var."

Bu adamın çaresizce ihtiyaç duyduğu, benim de ihtiyaç duyduğum kucaklaşmayı ondan esirgeyemezdim. Yanına oturmak için hareket ettim ve kollarımı ona doladım. Beni göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı. Onun bedeninde erirken içimdeki tüm korku kayboldu. Kalplerimiz birbirine çarpıyordu. Bu hayatımın en gerçeküstü anıydı.

Geri çekildiğinde tekrar gözlerimin içine baktı. "Birlikte olduğumuzdan çok daha uzun süredir ayırıyoruz ama seninle tanıştığımdan beri aynı değilim. Bunu nasıl yürüteceğimiz umurumda değil... sadece denememiz yeterli."

"Nereden başlayalım?"

"Akşam yemeğine ne dersiniz?"

"Sadece sen yapmayacaksan."

Yüzü aydınlandı. "Seni çok özledim."

Leo beni tekrar kollarına aldı ve öncekinden daha da sıkı sarıldı. Bu diğer zamanlardan farklı hissettiriyordu. Şimdiye kadar, geçmişteki her kucaklaşmayı gölgeleyen gerginliği fark etmemiştim. Nefes vermekten hep korkmuştum. Her zaman onu kaybedeceğime inanmışım. Ama bu sefer gergin değildim. İlk kez gelecek hakkında endişelenmeden kendimi onun kollarında güvende hissetmeme izin verdim.

Bir süre sonra Leo, akşam yemeğinden önce kendimi toparlamam için bana biraz zaman tanımak üzere körfezin karşısına geri döndü. O akşam sekiz gibi gelmem konusunda anlaştık. Evde yalnızken, sakinleşiyor olmam gerekirken adrenalin içimde dolaşmaya devam ediyordu. Bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyordum.

Teknik olarak hâlâ evliydi. Bu geceki beklentilerini daha iyi anlamak isterdim ama yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Akşam olduğunda Leo'nun kiraladığı eve kendim gittim. Eve yanaştığım anda bir déjà vu hissine kapıldım. Artık eski Fiat'ım yerine küçük bir SUV kullanıyor olmam dışında, bu anla ilgili her şey beş yıl öncesiyile aynı görünüyor ve hissediliyordu.

Kapıya yaklaşırken tedirgindim. Ben zili çalamadan kapıyı açtı.

Leo, geniş göğsüne boyanmış gibi duran siyah bir kazak giymişti. Kolonya sürmüştü ve saçları duştan dolayı nemliydi. Eminim biraz da onu ne kadar özlediğimden kaynaklanıyordu ama hiç bu

kadar muhteşem görünmemişti.

"Soğuktan içeri gel, güzelim."

Leo ceketimi aldı ve dolaba astı. Üzerime kahverengi bir kazak giymiştim.

eğriler.

Beni içine çekerken gülümsedi. "Elbise giymişsin."

"Bunu sanki şok olmuşum gibi söylüyorsun."

Kirpiklerimi kırıştırdım.

"Seni elbiseyle gördüğüm zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve bu üçüncü olacak. İlki istiridye yediğimiz gece giydiğin kırmızıydı - artık görüşmememiz gerektiğini söyleyip beni yıktığın gece. Sonra İngiltere'de ortaya çıktığında giydiğin siyah elbise vardı. Sanırım o gün *seni* mahvetmişim."

"Tanrım, muhtemelen elbise giymemeliyim, değil mi? Kötü şans getiriyorlar." Muhteşem dişlerini parlattı. "Gel. Bir sürprizim var."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Tezgâhın üzerine bir deniz ürünleri ziyafeti hazırlamıştı. Karides kokteyli, istiridye ve ıstakozdan oluşan bir kule vardı.

"Bir balıkçıyı mı soydun?"

"Deniz ürünlerini sevdiğini biliyorum. Ama ne yiyeceğinden emin değildim, bu yüzden birden fazla şey sipariş ettim."

"Bu senin yöntemin. Bana Dunkin' Donuts'a gidip güneşin altındaki her hamur işiyle döndüğün zamanı hatırlatıyor."

"Gördün mü?" dedi. "Birlikte olduğumuz zamanların ayrıntılarını hatırlayan tek kişi ben değilim." "Çoğu hafızama kazınmış durumda."

"Evet," dedi. "O anların hiçbirinin yok olmasını istemediğim için hepsine tutunmaya çalıştım."

Gözlerim yemeğe döndü. "Bu çok gerçeküstü bir his Leo. Sürekli uyanacağımı ve senin yine gitmiş olacağını düşünüyorum."

"Benim için de gerçeküstü bir his ama iyi anlamda. Hayatımda ilk kez kendimi özgür hissediyorum. Ve bulutların üzerinde. Ama yine de seni incitecek bir şey yapmaktan ya da İngiltere'de olanları göz önünde bulundurarak benimle yeniden başlamaya bu kadar kolay hazır olduğunu varsaymaktan çok çekiniyorum."

"*Yeniden başlamak* kelimesini kullanman çok komik. Garip bir nedenden ötürü, bu ilk buluşma gibi hissettiriyor," dedim.

"Bir bakıma, bu yeni bir başlangıç." "Burada olmak için çok şeyden vazgeçtiniz."

"Şu anda ortaya çıkmam bir peri masalı olmaktan çok uzak. Bunu biliyorum. Bu gerçek hayat, bir zamanlar yaşadığımız fırtınalı yazdan biraz farklı. Ama biliyorsun, *bunu* ona tercih ederim. Çünkü o zamanlar, seni terk etmek zorunda kalacağım korkusu vardı. Ama artık bu yok. Özgürlüğüme sahibim ve doğrularımı yaşamaya kararlıyım; hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin hayatta istediklerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Evde sahip olduğum tüm para ve güce rağmen, seninle tanıştığım andan itibaren Felicity, erkek arkadaşın olmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ve bunu hiçbir şey değiştiremedi." Leo bana doğru uzandı. "Başka ne değişmedi biliyor musun?" Elimi tuttu ve göğsüne koydu. "Kalbimin senin için atması."

Gülümsedim. "Eğer bu nasıl hissettiğinin kanıtı değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Leo elimi ağzına götürdü ve öptü. Bu kadar basit bir şeydi ama yine de her yerim yanmıştı. Beni bıraktı. "Yemekler tazeyken yiyelim, olur mu?"

Yemeğimizi hazırladıktan sonra tabaklarımızı yemek odasına götürdük ve Leo şarabı doldurdu. Biraz anılarımızı tazeledik ve Leo beni Sig hakkında bilgilendirdi. Kuzeninin ilkbaharda bir MBA programına kaydolacağını söyledi. Uzun vadeli plan, Leo için çalışması ve Covington

malikanesinin bazı sorumluluklarını üstlenmesiydi.

"Bu onun için çok iyi olacak. En azından ona odaklanabileceği bir şey verecek."

Birkaç saniye sonra Leo'nun telefonu çaldı.
Yere baktı. "Şeytanın sözü..." "Sig?" Güldüm.
"Evet."
"Ne dedi?"
Gözlerini devirdi. "Bilmek istediğinden emin
değilim." "Vay be. Göster bana."
Leo isteksizce telefonu çevirdi.

Sigmund: Kızıldeniz'de dalış yapmadın mı daha?

İçimi çekerken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Ne zaman eski haline dönse beni mutlu etmesi
garip mi?"
"Biraz daha ortaya çıkmaya başladı. Kendini toparladığı ve okula geri döndüğü için onunla
gurur duyuyorum."
Başımı salladım. Bu çok iyi bir haberdı.
Lezzetli akşam yemeğinden birkaç lokma daha yedim. "Yani... Darcie'nin hâlâ evde yaşadığını
söylemiştin.
Nerede yaşıyordunuz?"
Şarabından bir yudum aldı ve sanki *oraya gideceğim* gerçeğine kendini hazırlıyormuş gibi başını
salladı.
"Son bir aydır Sigmund'un yanında kalıyorum. Taşınabileceğim başka evler de vardı ama ben
kuzenimin yanında kalmayı tercih ettim."
"Boşanmada evi Darcie mi alacak?"
"Evlilik öncesi anlaşmamız bunu gerektirmese de ona vereceğim. Annem deli olduğumu
düşünüyor. Herkes beni bunun için eleştiriyor. Ama umurumda değil. Onu terk ettim. Evini
kaybetmeyi hak etmiyor. Bırak alsın. En azından bunu yapabilirim."
"Bunun için sana saygı duyuyorum."
Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Saygı duyuyor musun?
Bana saygı duyuyor musun?" "Neden şüphe ediyorsun
ki?"
"Darcie'yi terk etmiş olmamın beni bir erkek olarak nasıl gördüğünü etkileyip etkilemediğini
hep merak etmişimdir. Sözüme sadık kalsaydım belki bana daha fazla saygı duyardın. Ya da belki
biriyle evlenip onu terk edebilseydim, bir gün aynısını sana da yapabileceğimi düşünürdün."
Başımı salladım. "Hiç de öyle görmüyorum Leo."
Yüz hatları rahatlamıştı. "Güzel."
Masmavi gözlerine bakarken şarap içimde uğulduyor, masanın öbür ucuna uzanıp beni
öpmesini her geçen gün daha çok diliyordum.
"Tatlı ister misin?" diye sordu, elindeki bez peçeteyi masaya bırakarak.
Yemek ne kadar güzel olsa da midem kelebeklerle doluydu. Bu gece aramızda neler
olabileceğinden ya da olamayacağından başka pek az şey düşünebiliyordum.
Gülümsemeyi başardım. "Hayır. Aslında oldukça tokum."
Tabaklarımızı mutfağa götürdükten sonra Leo oturma odasındaki elektrikli şömineyi yaktı ve
birlikte bu evde uyuduğum ilk gece uyuyakaldığımız kanepeye oturduk.
Rahat bir sohbeta daldık. "Burada oturmak bana, sabah Sig tarafından uyandırılmak üzere
uyanık kalıp konuştuğumuz geceyi hatırlatıyor," dedim.

Leo kolunu kanepenin arkalığına dayadı. "O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Benden o gece

İngiliz kırsalına gitmiştin, hatırladın mı? Oraya gerçek ziyaretinizin pek de mükemmel bir fantezi olmayacağını bilmiyordunuz."

"Her şeye rağmen, hayal ettiğim kadar nefes kesici buldum. Ve şu anda burada birlikte oturduğumuza göre, boşa gitmiş bir yolculuk olmadığını söyleyebilirim."

Leo gözlerimin içine baktı ama bana dokunmamaya devam etti. Bunalmış olabileceğini ve belki de hâlâ jetlag olduğunu hissettim. Yapılacak en doğru şey onu rahat bırakmak ve evime geri dönmekti - her ne kadar ayrılmak istemesem de.

"Bütün gece seninle konuşabilir ve anılarımı yad edebilirim," dedim. "Ama geç oldu ve sanırım geri dönmeliyim. Uzun bir yolculuk yaptın ve hâlâ yorgun olmalısın." Kendimi istediğimin bu olduğuna ikna etmeye çalışarak koltuktan zıpladım.

Aniden ayağa kalktı. "Emin misin?"

"Sabah kahvaltısını benim evimde yapabiliriz."

Beni evin önüne kadar götürürken Leo'nun göğsü inip kalkıyordu.

Kapıda dururken eğildim ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar."

Vücudum temasa tepki verirken bile hızla arabama doğru döndüm. Leo aniden dışarı çıktığım için deli olduğumu düşünmüş olmalı.

Evin önünde durmuş, anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. Tam arabanın kapısını açarken, paltomu arkada bıraktığımı fark ettim. Geri dönüp alıp almayacağımı bile düşünmeden Leo işaret parmağını havaya kaldırdı ve hızla içeri girdi.

Birkaç saniye sonra koşarak arabamın yanına geldi. "Ceketini unutmuşsun," dedi biraz nefes nefese. Elimizi uzattım ama bırakmadı.

Sonunda ceketini bıraktığında gözlerimiz kilitlendi. "Beni gerçekten neden böyle bırakıyorsun?"

Bir cevap bulmaya çalıştım. "Geceyi burada geçireceğimi düşünerek seni rahatsız etmek istemedim."

"Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Neye hazır olduğunu bilmiyorum. Evliliğinizin sona ermesinin yaraları hâlâ taze. Bir şey varsaymak ya da seni korkutmak istemedim."

"Beni korkutmak mı?"

"Çünkü seni ne kadar çok istediğimi saklamak benim için çok zor. Yüzümün her yerinde yazıyormuş gibi hissediyorum."

Çenemi okşamadan önce uzun bir nefes verdi. "Ah, benim güzel kızım. *Beni korkutan* tek şey seninle sevişmeyi ne kadar çok istediğim. Ama seni öpmekten ve hatta sana dokunmaktan çekiniyordum, işleri çok ileri götürmekten korkuyordum. Görünüşe göre ikimiz de aynı korkuyu yaşıyormuşuz. Henüz resmi olarak boşanmadım... bu yüzden bunun uygunsuz olduğunu düşünebilirsin. Ben de önce senin güvenini yeniden kazanmam gerektiğini düşündüm." Soğuk havada nefesi görünüyordu. "Seni sadece istemiyorum. Sana *ihtiyacım var*."

Rahatlama ve arzu içimi kapladı. "Sana güvenmediğimi mi sanıyorsun? Benim için tüm dünyayı geride bırakıp buraya geldin."

"Hata yapmayın..." Gözleri benimkilere dikildi. "Benim bütün dünyam *sensin* Felicity. Sensiz hiçbir şeyim yok."

Gözlerimi kapattım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, benimle birlikte olmak için vazgeçtiğin her şey düşünüldüğünde yasal bir teknik detay hiçbir şey ifade etmiyor."

"İletişim, biliyor musun?" Gülümsedi. "Bir ara denemeliyiz." Omuz

silkerek kıkırdadım. "Eskisinden daha mı iyiyiz?"

"İçeri gir," dedi elimi tutarak.

Onu davetkâr, sıcak eve kadar takip ederken, bir şekilde bunun uzun zaman alacağını biliyordum.

tekrar ayrı bir gece geçirmeden önce.

Kapı arkamızdan kapanırken Leo ellerini yüzüme doladı ve beni dakikalarca öptü, tüm bedenimi ateşledi.

Sonunda bıraktığında başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bu ağzı... nasıl da özlemişim." Ellerini saçlarımdan aşağı kaydırды. "Bu güzel saçları. Ellerimi üzerinde gezdirmeyi nasıl da özlemişim." Konuşurken dudakları tekrar dudaklarımı sardı. "Bu güzel kadın, seni bu kadar uzun süre özlemek dayanılmazdı." Nefes verdi. "Lütfen seni şimdi odama götürmeme izin ver."

Başımı salladım ve beni kaldırdı. Merdivenleri çıkana kadar öpüştük, sadece beni yavaşça yatağa yatırarak kadar ara verdik. Parça parça birbirimizi soyduk. Sert vücudunun hala ne kadar iyi görüldüğüne hayret ettim, aynı bronz, yontulmuş mükemmellik. Ona duyduğum ihtiyaç acil gibi gelse de, kendimi yavaşlatmaya, her saniyesini yaşamaya zorladım.

Çıplak vücudu benimkinin üzerinde gezinirken düşüncelerimi yineledi. "Sana karşı yumuşak davranmaya çalışacağım ama bunu yapabileceğimden emin değilim. Sanki tüm hayatım boyunca sana tekrar sahip olmak için beklemişim gibi hissediyorum."

Bu inanılmaz anı bölmek istemedim ama bölmek zorundaydım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözleri kısıldı. "Pekala."

"Artık doğum kontrol hapı kullanmıyorum. O yüzden bir şeye ihtiyacımız var."

Leo dondu kaldı. "Ah." Çenesini kaşıdı. "Özür dilerim. Düzgün düşünemiyordum ve hazırlıklı gelmedim." Nefesinin altında küfretti. "Buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Evde de yok."

Üzerime yığıldı, sesi boynumda titreşiyordu. "Senin için zonkluyorum. Bu gece senin içinde olmak için her şeyi yaparım; bir eve girerim, bu saatte açık değilse bir dükkânı soyarım, sol kolumu veririm... Belki de dedemin kolyesini. Ne olursa olsun, prezervatifle döneceğim."

Zıpladı, güzel, sert siki bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sonra yan masanın çekmecesini açmak için döndü ve bana kaslı kışının muhteşem manzarasını sundu.

Leo bana döndü, gözleri kocaman olmuştu. "Buna asla inanmayacaksın." "Ne?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Elinin içine doğru güldü. "Sigmund'un BJ'den aldığı devasa prezervatif kutusu hâlâ burada! Bu çekmeceyi çaresizlikten kontrol ettim. Bir şey bulmayı hiç beklemiyordum."

Ayağa kalktım. "Aman Tanrım."

Açtı. "Yarısı boş, belli ki insanlar yıllar boyunca içmişler. Ama hâlâ biraz kalmış."

"Bu kutuyu bitirmenin beş yıl süreceğini kim bilebilirdi? Son kullanma tarihi ne?"

Leo kutunun yan tarafını kontrol etti. "Geçtiğimiz yaz. Sanırım bu adamlar da bizim gibi beş yıl boyunca direnmişler."

Güldüm. "Vay be."

"Muhtemelen hala iyilerdir. Tarihin üzerinden sadece birkaç ay geçti. Eğer siz de isterseniz bu riski almaya hazırım."

"Öyleyim."

Şeritten bir tane çıkarıp yatağın üzerine attı ve kutuyu masanın üzerine fırlattı. "Mecbur kalsam şu anda sikimin üzerine streç film geçirirdim."

"Neyse ki iş o noktaya gelmeyecek." Islak ve hazırdım ve içimde olduğu sürece bu noktada kendi üzerine ne koyduğu umurumda değildi.

Leo prezervatif paketini yırtarak açtı ve kaya gibi sertleşmiş aletini kılıfına soktu. Onu sıkarken

bana bakarken yavaş ve sert bir şekilde kendini okşadı. Bu, gözlerindeki arzu dolu bakışla birleştğinde çok seksiydi.

"Bu güzel amcığı çok özledim."

Kendini alçaltmadan, bacaklarımı ayırmadan ve içime girmeden önce söylediği son şey buydu, tamamen içime girene kadar gözlerini kapattı. İkimiz de anlaşılmaz zevk sesleri çıkardık. Yavaş başlayan şey kısa sürede birbirimizi tüketmek için çılgınca ve umutsuz bir yarışa dönüştü. Birçok farklı pozisyonda seks yapmıştık ama bu pozisyon - Leo'nun tüm ağırlığıyla üstümde olduğu, beni olabildiğince sert sikerken beni aşağıda tuttuğu pozisyon - benim en sevdiğim pozisyondu. Hiçbir Sevdığım adamı tekrar içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatacak kelimeler bulamıyorum.

"Kahretsin, bu hatırladığımdan bile daha iyiymiş," diye inledi. "Çok sert davranıyorsam söyle bana."

Yatak sallanırken tırnaklarımla sırtını kazıyor, ona sıkıca tutunuyordum. Bunun bitmesine hazır değildim, ama taşakları kıcıma çarptığında, kendimi beklediğimden çok daha hızlı orgazm olmak üzere hissettim.

Gerçekten de kendimi kaybettiğimi doğrulamak için gözlerimi aradı. "Öyle mi?" Nefes aldım, "Evet."

"Hissedebiliyorum amına koyayım," dedi, boşalmaya başladığında gözleri geri yuvarlandı ve beni bitiş çizgisine daha sert vurdu.

Kaslarım onun etrafında titreşirken, prezervatifin içinden yükünün sıcaklığı tepedeki kirazdı. Hiç kimse beni Leo'nun yaptığı gibi orgazm edemezdi.

Birbirimizin üzerinde nefes nefese kalmıştık, ikimiz de bırakmak istemiyorduk. Birkaç dakika sonra Leo yatağa dönmeden önce prezervatifi atmak için ayrıldı.

Parmaklarını benimkilerle birleştirirken birbirimize baktık. "Bu gece beni terk etmeni istemediğim gibi, eğer elimden gelirse bir daha senden uzak bir gece daha geçirmek istemiyorum."

"Bu ayarlanabilir."

"Bir şey söylemek zorundayım," dedi, ifadesi ciddileşmişti.

Gözlerim büyüdü ama başımı sallamayı başardım.

"Seni seviyorum, Felicity Dunleavy. Bunu *sana* yazmış ve pek çok dolambaçlı yoldan söylemiş olsam da, bunu yüzüne karşı hiç *söylemedim*. Ve bunun için çok üzgünüm. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Kollarının arasında eridim. "Sadece yemek pişirmenin bu plana dahil olmadığından emin ol." Güldüğünde omuzları titriyordu. "Olmayacak."

"Ben de seni seviyorum Leo. Hem de çok." Elimi yüzünün yan tarafına koydum. "Seni kaybetmek çok canımı yaktı. Ama seni yeniden bulmak her şeye değdi."

"Beni dinle..." Alnını benimkine bastırdı. "Beni asla gerçekten kaybetmedin, tek bir acı verici an için bile."

CHAPTER 25

Leo

Parça 25: Coldplay'den "Yellow"

Narragansett'te Felicity'yle geçirdiğim son birkaç ay, normal bir hayata en yakın olduğum dönemdi.

Kiralık evde bir hafta kaldıktan sonra onun evine taşındım. Günün her dakikasını birlikte geçiriyor, ders çalışması gereken saatler dışında kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. O ne zaman meşgul olsa, evdeki tamirat işleri ve geniş arazinin bakımı arasında benim için yapacak çok şey vardı.

-Kışın ortasında neredeyse her gün kar temizleme çalışması yapılması gerekiyordu.

Tesislerimizin ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduğundan emin olmak için İngiltere'deki astarımla iletişim halindeydim. Uzaktan yapabildiklerim gerçekten inanılmazdı. Tek büyük sorun annemin hâlâ benimle konuşmuyor olmasıydı. Eninde sonunda bana döneceğini biliyordum, bu yüzden endişelenmiyordum. Eğer bir sebepten dolayı dönmezse, bu onun kaybı olacaktı.

Neyse ki, evdeki avukatım henüz sonuçlanmış olan boşanmayı hızlandırmayı başardı. Darcie'nin maddi olarak istediği hiçbir şeye itiraz etmemem süreci hızlandırdı. Benimle servetim ya da unvanım için evlendiğine asla inanmadım ama Darcie ona yaşattığım acılar için önemli bir şeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ben de aynı fikirdeydim. Neyse ki, sonuç olarak, o ve ben muhtemelen hiç olamayacağımız kadar iyi bir yerdeydik. Muhtemelen beni asla affetmeyecek olsa da, birlikteliğimizin sona ermesini kabullenmişti. Geleceğe ve yeni bir başlangıca umutla bakıyor gibiydi. Hatta dedikodulardan biriyle çıkmaya başladığını bile duymuştum. Tek umudum dikkatli olmasıydı. Yeni bulduğu mirastan yararlanmak isteyen erkeklerin sayısı hiç de az değildi.

Narragansett'te geçirdiğim günler çok keyifli geçmiş olsa da, eninde sonunda İngiltere'ye, en azından yarı zamanlı olarak dönmek zorunda kalacağım gerçeği hep arka planda duruyordu. Sonsuza kadar uzak kalamazdım. Ama bunun neye benzeyeceği hala bulanıktı. Felicity ve ben geleceğimizin lojistiğini tam olarak belirlememiştik. Bu, çok uzun zamandır ertelediğim bir konuşmaydı.

Bir öğleden sonra yemek alışverişinden geldikten sonra, daha fazla tutamadım. Onu mutfakta buldum. "Konuşmamız gerek, aşkım."

Felicity yüzümü inceledi. "Ses tonun hoşuma gitti mi bilmiyorum. Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Sadece önümüzdeki aylara ilişkin planlarımız hakkında konuşmak istiyorum. Her gün yarından sonrasına bakmak istemedim ama sanırım bunu konuşmamız gereken zaman geldi."

Eşyalarını dolaba yerleştirdi. "Bu konuyu açtığına sevindim. Ben de her şeye bir gölge düşürmek istemedim, çünkü inkâr içinde yaşayarak harika vakit geçiriyorduk."

"Seni her zaman göz önünde olmanın stresinden korumak istediğimi biliyorsun. Darcie ile boşanmamın yarattığı dram biraz azaldı ama Westfordshire'da kolumda başka bir kadınla

görüldüğüm anda ortalık karışacak. Sen daha önce oradayken kimsenin dedikodu gazetelerine bir şey sızdırmaması bir mucizeydi. Ucuz atlattık."

"İngiltere'ye dönme zamanının geldiğini mi hissediyorsun?"

"Henüz değil. Kesinlikle hazır değilim. Hazır olduğumda da yarı zamanlı olarak çalışacağım. Ama benimle geri döndüğünde, ki umarım dönersin, en azından bir süreliğine ateşe adım atmak gibi olacak. Bu senin için sorun olur mu?"

Derin bir nefes aldı. "Bir keresinde insanların ne düşüneceğinden korktuğum için senden kaçmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım." Felicity iki elimi de avuçlarının arasına aldı. "Ayrı kalmak bir seçenek değil. O ateşin içinden geçeceğim. Hatta iki orta parmağım havada dans bile ederim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım çünkü kimsenin bunu bir daha elimizden almasına izin vermeyeceğim."

Bir kadının sizin için ateşin içinden geçebileceğini söylemesinden daha seksi bir şey olamazdı.

Onu çok sert öptüm. "Teşekkür ederim güzelim. Benim için hayallerinden vazgeçmene izin vermeyeceğim. Gerekirse gidip geleceğim. Tam zamanlı olarak orada yaşamayı beklemiyorum. Ama ideal bir dünyada, sen ve ben her iki yerde de -Narragansett ve Westfordshire- hemen olmasa bile zaman geçireceğiz." "Hayattaki hedeflerim eskiden olduğu gibi değil," dedi. "Hâlâ avukatlık yapacağım. Ama bu kendi şartlarımla olmak zorunda, çünkü sizden uzun süre ayrı yaşamamı gerektirecek bir işi kabul etmeyeceğim. Ben bunu yaşadım ve yaptım. Kariyer benim için önemli, ama senin kadar değil.

ailen kadar önemli." Durakladı. "Sen benim ailemsin, Leo."

Olmak istediğim başka bir şey yoktu. Haftalardır bu konuşma hakkında endişeleniyordum, annem ya da benimle İngiltere'ye dönme ihtimali yüzünden kendini tehdit altında hissedebileceğinden korkuyordum. Ama daha iyi bilmeliydim. Kızımın çelik gibi sert olduğunu bilmeliydim. Bu onda her zaman sevdiğim bir şeydi.

Bir hafta sonra Felicity eve geldiğinde beni tehlikeli görünen bir yerde, mutfakta buldu.

"Neler oluyor, Leo?"

"Telaşlanmayın," dedim biraz limon dilimlerken. "Ama yemek yapıyorum." Güldü. "Cehennem dondu mu?"

"Her yemeği hazırlamak zorunda kalmaman için öğrenmeye kararlıyım. Son zamanlarda ders çalışmakla her zamankinden daha meşgulsün ve baro sınavı yaklaşırken, yükünü biraz hafifletmek istiyorum. İki gecede bir paket yemek yiyoruz."

Felicity tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayara bakarken hâlâ şüpheli görünüyordu. "Tamam, o zaman bana burada ne aradığını söyle."

"Bob Ross'un resim derslerini nasıl izlediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Bu benim YouTube'daki yeni arkadaşım Micheline. Bana istiridyeleri aşırıya kaçmadan nasıl buharda pişireceğimi öğretiyor. Bu akşam limonlu tereyağı soslu makarna ve istiridye yiyeceğiz. Suyu kaynatıp midyeleri buharda pişirmek kulağa yeterince kolay geliyor."

"Sig'e benim için yemek pişirdiğini söyledin mi?" "Evet. 911'i hazırda bekletmeni önerdi."

Kıkırdadı. "Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum. Önümüzdeki bir saati yemek pişirerek geçirmeye hazırdım."

Bıçağımı yere bıraktım. "Bir fikrim var. Neden onun yerine gidip banyo yapıyorsun aşkım?" "Kulağa harika bir plan gibi geliyor."

"Sana banyoyu göstereyim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerini şüpheyle kıstı. Oraya

vardığımızda ağzı açık kaldı. "Ne yaptın sen?"

"Bugün sana geri döndüğüm günün üçüncü ay dönümü." "Öyle mi?"

Fark etmemiştim."

"Evet. Takip ediyordum."

Banyoya serpiştirilmiş sarı çiçeklere ve mumlara daha yakından baktı. "Bunlar..."

"Peeping Toms. Evet. Tıpkı benim güzelliğim gibi."

Ağzını kapattı. "Sana inanamıyorum..."

"Güllerden daha uygun olduklarını düşündüm."

Felicity bir tane aldı ve kokladı. "Bu inanılmaz."

"Son zamanlarda çok çalıştın. Sadece güzel bir akşam geçirmeni istiyorum. Rahatla, yemek hazır olduğunda seni arayacağım."

"Teşekkür ederim, Leo."

Yüzündeki sevinç ifadesi beni çok mutlu etti.

Aşağıya indiğimde, video eğitimimi izleyerek çalışmaya başladım. Önce istiridyeleri kabuklarındaki kum ve tuzlu suyu atmaları için ıslattım. Ardından tereyağını erittim ve şarap ile limon suyunu eklemeyi önce sarımsak ve otları attım. Hepsi kaynadıktan sonra istiridyeleri ve kalan tereyağını ekledim. Tencerenin kapağını kapattım ve istiridyeleri kokulu sosun içinde buhara bıraktım. Zamanlayıcıyı çalıştırdıktan sonra Felicity için özel bir garnitür hazırlamaya başladım. Ben mesaj atana kadar aşağı gelmemesini söyledim.

Her şey hazır olduğunda, istiridye tavasını al dente pişmiş bir tabak linguini ile birlikte masaya koydum. En azından az pişmemiş olmasını umuyordum. Yaptığım işi gözden geçirirken, cehennemin donup donmayacağını merak ettim, çünkü bu yemeği berbat etmemeyi başardığımı sanıyordum. Meğer tek ihtiyacım olan adım adım talimatlarım.

Sonunda onu aşağı çağırdığımda, Felicity taytının üzerine giydiği kendine özgü Hello Kitty tişörtlerinden biriyle çok sevimli görünüyordu. Uzun, kıvılcıllı saçları nemliydi ve tişörtünün ön kısmında birkaç ıslak nokta vardı, bu da bana kumaşın arasından meme uçlarına bakma imkanı veriyordu.

Havayı kokladı. "Yukarı çıkarken sarımsağın tadını alabiliyordum. Her şey çok güzel kokuyor."

"Böyle düşünmene sevindim. Bu *benim* akşam yemeğim," diye takıldım. "Sana kendi tabağında başka bir şey hazırladım." Oturmasını işaret ettim. "Otur."

Şaşkınlıkla gözlerini kısarken kalbim hızla çarpıyordu. Hazırladığım özel tabağın üzerindeki metal kapağı kaldırdım ve önüne koydum.

Kahkahalara boğuldu. Ben kendim için bir istiridye ve linguini ziyafeti hazırlamışken, Felicity'nin tabağında ortasında tek bir istiridye bulunan SpagettiOs vardı. Tabii ki fesleğenle süslenmişti.

"Teşekkür ederim. Bu benim mi?"

"Bunu daha çok seveceğini düşünmüştüm, değil mi?"

"Akşam yemeğini yakmış olsaydın belki. Ama buna hiç gerek yoktu."

"Tamam, seni bağışlayacağım. SpagettiOs'u yemek zorunda değilsin. Ama üstündeki midyenin tadına bak.

Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Felicity istiridye kabuğunu kırarak açtı ve ben de farkına varma anını bekledim. Gözleri yuvalarından fırladığı anda, kabuğun içine yerleştirdiğim iki karatlık sarı elmas yüzük SpagettiOs'un ortasına düştü.

Tabağa bakarken ağzı açık kalmıştı. Bu benim onun yanına gelmem için bir işaretti.

ve dizlerimin üzerine çöktüm. Uzanıp yüzüğü aldım ve önce üzerindeki sosu sildim.

İşte başlıyoruz. "Felicity, benim için ateşin içinden geçebileceğini söylemiştin. Bilmeni isterim ki, benim de senin için yapmayacağım şey yok. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Eskiden soyadımı devam ettirmek için doğduğumu düşünürdüm. Ama değilmişim. Artık senin kocan olmak için doğduğumu biliyorum. Ve istediğim tek varis senden gelecek olan. Bu deneyimi paylaşmak istediğim tek kadın sensin. Bir keresinde bana hayatında önemli olan herkesin seni terk ettiğini söylemiştin. O günler geride kaldı. Bana her zaman sahip olacaksın. Hayatımın geri kalanını seninle yaşamak istiyorum. Nerede olduğumuzun ya da sırtımda bir parça giysi olup olmadığının bir önemi yok - ki benimle nasıl tanıştığını düşünürsek bu ironik bir durum." Göz kırptım. "Her neyse, demek istediğim, senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Gözünden bir damla yaş sildim. "Felicity Dunleavy, sen benim hayatımın aşkıydın. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Muhteşem kızıl saçlı kızımın gözleri hâlâ yaşlarla doluydu ve konuşamıyor gibi görünerek başını salladı.

Ben onu sıkıca kavrarken o da kollarını bana doladı.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekilirken sesi titriyordu. "Evet. Tabii ki senin karım olacağım!

Seni çok seviyorum Leo."

Yüzüğü parmağına taktım ve onu oturduğu yerden kaldırıp kollarıma aldım.

Sonsuz öpücükler ve gözyaşlarından sonra nihayet tekrar oturduk. İstiridyeler artık biraz soğumuştur ama bunun bir önemi yoktu. Bu kadını sevdiğim ve sonsuza dek yasal olarak benim olacağı gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kutlama yemeğimizin ortasında telefonum çaldı. Cevap vermeyecektim ama Sigmund olduğunu gördüm.

Hemen hoparlörü açtım.

Ben daha bir şey söyleyemeden sesi duyuldu. "Ee... ne oldu?" "Evet dedi!"

Kocaman bir gülümsemeyle ilan ettim.

"Merhaba Sig!" Felicity kulaktan kulağa gülümsedi.

"Bu harika," dedi. "Ama ben senin yemeklerinden sağ çıkıp çıkmayacağından bahsediyordum." Hepimiz buna çok güldük.

Yemekten sonra kızıma bir sürprizim daha vardı.

"Paltonu giy, dışarı çıkıyoruz." "Gerçekten mi?"

Hava çok soğuk."

"Merak etmeyin. Ben hallederim."

Biz akşam yemeğimizi yerken bahçemize açık hava ısıtıcıları ve bir ateş çukuru kurmaları için birkaç yerel adam tutmuştum.

Siyah parkalarımızı giydikten sonra dışarı çıktık.

Alevleri hemen fark etti. "Bütün bunları ne zaman yaptın?"

"Biraz yardım aldım."

İki Adirondack sandalyenin yanındaki masada bir şişe Fireball ve iki küçük bardak vardı.

"Bayan Angelini'nin onuruna, bu gece dışarıda biraz Ateş Topu keyfi yapacağız. Eminim burada olmayı ve bizimle kutlama yapmayı çok isterdi."

Felicity'nin gözleri yaşlarla parladı. "Bu gece bir kez daha ağlayacağımı sanmıyordum ama sen beni ağlatmayı başardın."

Öpmek için onu kendime çektim. İkimize de birer kadeh Fireball doldurduktan sonra Bayan

Angelini'yi gökyüzünde selamladık ve kadehlerimizi birbirine vurarak içkiyi yudumladık.

Ateşin içinden körfezin karşısındaki evi işaret ettim. "Suyun bu tarafında seninle olmayı tercih ederim. Ama o ev için her zaman minnettar olacağım. Eğer onu seçmemiş olsaydım, asla

birbirimizi bulduk."

İlk havai fişek gösterisi gecenin karanlığında patladığında yerinden sıçradı. "Bu gece sürprizlerle dolusun!"

"Bunun gecemize uygun bir son olacağını düşündüm," diye açıkladım. "Havai fişekler tam da seni gördüğüm andan beri hissettiğim şey."

"Bu inanılmaz," dedi şaşkınlıkla gökyüzüne bakarak. Felicity sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve muhteşem gösterinin geri kalanını izlerken başını göğsüme yasladı.

Belki de mükemmel olmayan tek şey ısıtıcıların yetersiz kalmasıydı. Dışarısı çok soğuktu.

Havai fişekler nihayet sona erdiğinde Felicity beni koltuğuma oturttu ve yüzümü öpücüklerle boğdu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, dilindeki Fireball'un tarçın tadını hâlâ alabiliyordum.

Dişlerini gıcırdatarak, "Bu gece bir rüyaydı. Her şey için çok teşekkür ederim. Ama..."

"Ama?"

"Şimdi içeri girip seks yapabilir miyiz?" Güldü. "Taşaklarım donuyor!"

EPILOGUE

Leo

Son parça: The Beatles'tan "All You Need Is Love"

DÖRT YIL SONRA

Westfordshire, İngiltere

"Baban gibi yap." Fırçamı sarı boyaya batırdım ve güneşin nasıl çizileceğini gösterdim.

Kırsalda muhteşem, güneşli bir gündü ve üç yaşındaki çocuğumuza bugün resim dersi vermeye karar vererek evimizin arka tarafına iki şövale kurmuştum.

Ne yazık ki, Eloise beni takip etmek yerine, elini kağıda vurmadan önce tüm elini boyaya batırdı.

"Bu harika, sevgilim." Güldüm.

Kıkırdadı ve sevimli bebek dişlerini gösterdi, kırmızı bukleleri esintide dalgalanıyordu.

"Annemin ne zaman döneceğini merak ediyorum. Yakında olmalı," dedim güneşimi daha fazla sarı boyayla doldururken.

Sigmund bir anda ortaya çıktı ve resim dersimizi böldü. Onu doğum günü pastası için davet etmiştim.

Kızımın yarattığı karmaşaya gülümsedi. "Leydi Eloise, resim yeteneğiniz en az babanız kadar muhteşem."

Sigmund onu kaldırdı, gömleğine boya bulaşmasını umursamıyor gibi görünüyordu - yıllar içinde ne kadar değiştiğinin bir başka kanıtı.

Kadın yüzüne biraz sürerken gözlerini kapattı. "Çok tatlısın, Eloise. Bunu biliyor muydun?"

"Mucizevi bir şekilde Ed Sheeran'a hiç benzemiyor, değil mi?" Alay ettim.

"Hayır. Biraz çilli ve Ginger'ın saçlarıyla sana benziyor. İkiniz sonunda birbirinize dönüştünüz. Tebrikler."

Kıkırdadım. "Bettencourt projesinde işler nasıl gidiyor?"

"Çarşamba günü temel atıyoruz."

"Güzel," dedim fırçayı yere bırakırken.

İki yıl önce MBA derecesini aldıktan sonra Sigmund artık mülklerimin önemli bir kısmını yönetiyordu ve bu da ailemle daha fazla vakit geçirmemi sağlıyordu.

"Hafta sonu için bir planın var mı?" Ona sordum.

Eloise'i çimlerin üzerine yatırmadan önce yanağına son bir öpücük kondurdu. "Hayır. Neden?"

Tereddüt ettim. "Felicity'nin üniversitede yarı zamanlı olarak Amerikan hukuku dersleri verdiğini biliyor musun?"

Kaşları şüpheyle birbirine yaklaştı. "Evet..."

"Kadın meslektaşlarından birinin gerçekten çekici, bekar ve iyi bir kişiliğe sahip olduğunu söyledi. O

onu buraya yemeğe davet etmek

istiyor." Bana ters ters baktı.

"Hayır."

"Tamam, ama beni dinle-"

"Hayır."

"Pekala. Pekâlâ. Denemediğimi söyleyemem." İçimi çektim. "Ve denemeye devam edeceğim." "Edeceğini biliyorum."

Sigmund Britney'i kaybettiğinden beri birkaç anlamsız tek gecelik ilişki yaşamıştı. Ama biriyle çıkmamış ya da bağ kurduğu biriyle tanışmamıştı. Sanırım her şeyin bir zamanı vardı.

Konuyu kapatmaya hevesli bir şekilde, sabah gezintisinden dönen Felicity'nin atlardan birinin üzerinde yaklaşmakta olduğu uzaklığı işaret etti. "Ginger çiftlik hayatının tadını çıkarıyor gibi görünüyor."

Bir yıldır tam zamanlı olarak İngiltere'de yaşadığımıza inanmak zordu.

Kızımız Eloise Leonora Covington aslında üç yıl önce bugün doğmuştu. Brighton House'a onun ikinci doğum gününde taşınmıştık.

Felicity ile dört yıl önce nişanlandıktan kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrendi. Neyse ki baroyu geçtikten hemen sonraydı. Yeni bir doğum kontrol yöntemine geçmişti ve biz yeterince dikkatli davranmamıştık. Ama dürüst olmak gerekirse, bu alabileceğim en iyi haberdi. Kısa bir süre sonra Narragansett körfezinde küçük bir törenle evlendik. Sigmund sağdıcım olmak için Amerika'ya uçtu ve Felicity'nin yanında en iyi arkadaşı Bailey vardı. Sonrasında körfez kenarında midye fırını ve havai fişeklerle kutlama yaptık. Mükemmellikti; her şey tam bir döngüye girmişti.

Westfordshire'daki yerel basınla durumu kontrol altına almaya karar verdim ve Rhode Island'daki düğünümüzden bir fotoğraf basarak yeniden evlendiğimi duyurmak için bir gazete ile anlaştım. Bu makaleden elde edilen tüm parayı Bayan Barbosa ve koruyucu çocuklarına bağışladım. Haber basıldıktan sonra durumu internetten takip etme zahmetine girmedim. Ben Amerika'da kalırken herkesin gününü gün etmesine izin verdim. Artık kimsenin benim hakkımda ne söylediği ya da ne düşündüğü umurumda değildi. Annem o sırada hala benimle konuşmuyordu, bu yüzden gazetedeki fotoğrafları herkesle birlikte o da gördü. Uyarı için iletişime geçtiğim tek kişi Darcie'ydi. En azından bunu hak ediyordu ve uyarıyı takdir etti.

Felicity ile evlendikten kısa bir süre sonra, Rhode Island'daki İnsan Hizmetleri Departmanı'nda hukuk danışmanı olarak yarı zamanlı bir işe girdi. Sonunda her zaman yapmak istediği şeyi yapıyordu: çocuklar için savunuculuk yapmak. Biz taşınana kadar orada çalışmaya devam etti ve Birleşik Krallık'a yerleşir yerleşmez bu işe devam etmenin bir yolunu aramaya söz verdi.

Annemden ilk kez Eloise doğduktan hemen sonra haber aldım. Felicity ve bebekle birlikte ziyarete gelmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Kızımız altı aylık olduğunda biz de öyle yaptık.

Annem elinden geleni yaptı. Felicity'ye karşı samimiydi ve torununun hayatında olabilmek için aramız hiç bozulmamış gibi davranmaya çalıştı. Oyunu değiştiren Eloise oldu. Bugün bile annemle her şey mükemmel değildi ama eskisinden daha iyiydi.

Geçen yıl buraya taşındığımızda Felicity Narragansett'teki evi tutmaya karar verdi ve şimdi bir aileye kiraya veriyordu. Eloise okul çağına yaklaştıkça bir yer seçmemiz gerekeceğini biliyorduk ve İngiltere'nin en mantıklı yer olduğu konusunda hemfikiridik. Zamanlama doğruydı, çünkü Mildred Teyze de aynı dönemde Fransa'ya taşınmaya karar vermiş ve güzel çiftlik evini boş bırakmıştı. Evi ondan satın aldım. Felicity'nin sevgili Shetland'lı Ludicrous'un da aralarında bulunduğu hayvanlarla çevrili Brighton House bizim için mükemmel bir kalıcı evdi.

Felicity burada gerçekten mutlu görünüyordu, çiftlikten fazla uzaklaşmak istemiyordu.

öğretmenlik yapıyor ya da Londra'daki bir koruyucu ailede gönüllü olarak çalışıyor.

Sabah arazide yaptığı gezintinin ardından eşim siyah aygırdan indi. "Annen birazdan burada olur. Eloise'in doğum günü pastası için geliyor."

"Çabuk, boyayı sakla, Eloise! Büyükannenin kalp krizi geçirmesini istemeyiz," diye espri yaptı Sigmund.

"Aslında biraz gevşedi, çok şükür," dedim.

Felicity duş almak için içeri girdi ve ben de Eloise'i küçük aile doğum günü partisi için temizledim. Hafta içinde bir çocuk partisi planlıyorduk.

Eşim hiçbir zaman büyük bir personel istemediğinden, yarı zamanlı bir hizmetçimiz vardı, Mary, o da şimdi yemek alanında balonlar hazırlıyordu.

Sigmund oturma odasında birasını yudumlayıp futbol maçını izlemeye koyulduğunda neredeyse öğle vakti olmuştu. Kapı çaldı ve Eloise yerde Sigmund'un ayaklarının yanında oynarken ben kapıyı açmaya gittim.

Annem kapının önünde durmuş, elinde paketlenmiş devasa bir kutu tutuyordu. "Merhaba anne." Onu iki yanağından öptüm.

"Merhaba, sevgilim. Bana doğum günü kızını göster."

Annem Eloise ve Sigmund'a oturma alanında katıldıktan sonra, muhteşem meleğimin merdivenlerden indiğini fark ettim. Felicity belden oturtmalı sade beyaz elbisesiyle muhteşem görünüyordu. O ve ben partide bir duyuru yapacaktık. Evet, yine hamileydi ve bu duyurunun bir parçasıydı ama diğer kısmı beni hem geriyor hem de heyecanlandırıyordu.

Onu kenara çektim. "Şu anda çok güzel görünüyorsun." "Öyle mi? Bunu hissetmiyorum."

"Güven bana," dedim dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken. "Yemin ederim hamileyken daha da seksi oluyorsun."

Felicity kızardı. Onun üzerinde hâlâ böyle bir etkim olması beni son derece memnun etti.

Oturma odasına gitti ve annemi her iki yanağına standart, resmi bir öpücükle selamladı.

Annem eski karımla hâlâ oldukça yakındı ve bu durumun Felicity'yi biraz rahatsız ettiğini biliyordum - Darcie'ye karşı olduğundan değil, annemin eski karımla olan ilişkisinin kendisiyle olan ilişkisinden daha güçlü olmasından dolayı. Teknik olarak, soyluluk kurallarına göre hem Darcie hem de Felicity'nin Westfordshire Düşesi unvanına sahip olmalarına izin veriliyordu, ancak Felicity buna hala alışamamıştı. Biri ona "Majesteleri" diye hitap ettiğinde yüzünü buruşturarak garip bir şekilde gülümsüyordu. Ama her halükarda bunu zarafetle karşıladı.

Darcie'ye gelince, kendisi de artık boşanmış olan eski sevgilisi Gabriel Davies ile kısa süre önce yeniden bir araya gelmişti. Onunla ilişkisini bitirdiği için her zaman pişman olduğunu ve ikinci bir şans istediğini itiraf etti. İlk bir araya geldiğimizde Darcie'nin ona karşı hâlâ devam eden hisleri olduğu düşünülürse, her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlandığı söylenebilir.

Yemekten sonra hepimiz yemek odasına geçtik ve Hello Kitty pastasının mumlarını üflerken Eloise'in etrafında toplandık. (Annesinin bu seçimde birazcık etkisi oldu.) Kızım sevinçle çığlık attı ve biz onu alkışlarken bizimle birlikte alkışladı. İlgiyi çok severdi. Bu anlamda annesine hiç benzemiyordu.

Pasta faslı bittikten sonra Felicity'ye baktım ve o da başını sallayarak bana onay verdi.

Boğazımı temizleyerek, "Bazı haberlerimiz var." dedim. Onun elini tuttum.

Annem çay fincanını yere bıraktı. "Öyle mi?"

Derin bir nefes aldım. "Bir bebeğimiz daha olacak."

Annemin ağzı açık kaldı ve ne düşündüğünü biliyordum: *Lütfen Tanrım, erkek olsun.*

O daha fazla umutlanamadan, "Ve bu bir kız" diye duyurdum.

Anneme bir dakika izin vermek için durakladım. Uzun zamandır tüm varlığım Covington adını devam ettirecek bir erkek varis üretmek üzerineydi. Bunun asla gerçekleşmeyebileceği gerçeğini kabullenmiştim. Babam için önemli olduğunu bilsem de benim için önemli değildi. Nan'ın bana verdiği tavsiyeye tutunmaya çalıştım - babam şimdi her neredeyse, olaylara farklı bir açıdan bakıyor ve neyin gerçekten önemli olduğunu anlıyordu. Birinin soyadını gösteriş uğruna sürdürmek nihayetinde hayatın amacı değildi.

"Şimdiden öğrendin mi?" diye sordu annem.

"Evet," dedi Felicity. "Ultrasona girdik. Aslında yaklaşık dört aylık hamileyim ama bunu duyurmadan önce her şeyin yolunda görüldüğünden emin olana kadar beklemek istedik."

Sigmund masanın bizim tarafına geldi ve her birimize sarılmayı teklif etti. "Tebrikler çocuklar."

O yerine döndüğünde Felicity ve ben bir kez daha birbirimize baktık.

"Ona söyleyeceğim," diye fısıldadı. "Ona Britney adını vermeyi düşünüyorduk." Durakladı. "Eğer senin için de uygunsa, Sig. Seni hiçbir şekilde üzmemek istemeyiz. Sadece sana üzüntü değil neşe getirecekse onu onurlandırmak istiyoruz."

Kuzenim suskun bir şekilde oturdu. Sonra gözleri parlamaya başladı. Sandalyesinden kalktı. "Bana bir dakika müsaade edin."

Onu ağlarken sadece karısı öldükten hemen sonra görmüştüm. Ama şu anda banyoda aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordum.

Felicity biraz paniklemiş görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir hata yapıp yapmadığımızı merak ettim. Soğukkanlı annem bile ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Zamanın onun yaralarını iyileştirmede bileyordum. Bu hayatta kalbini başka birine verip veremeyeceğini merak ediyordum. Belki de bunun bir önemi yoktu. Belki de sadece tek bir büyük aşkımız vardır. Felicity'ye bir şey olursa, başka birini asla aynı şekilde sevemeyeceğimi ve hiç kimsenin onun yerini dolduramayacağını biliyordum. Sigmund neden farklı olsun ki?

Bu bana Felicity'ye ilk tanıştığımız zamanlarda söylediğim bir şeyi hatırlattı: *"İki insan arasındaki bağ, koşullar nedeniyle kısa kesilirse daha az değerli olmaz."* Belki de Sigmund ve Britney bunun en güzel örneğiydi.

Kuzenim sonunda ortaya çıktı ve gözleri biraz kızarmış olsa da görünürde bir damla yaş yoktu.

Gülümsedi. "Kızınıza onun adını vermek istediğiniz için teşekkür ederim. Onu neredeyse kaybediyor olmamın ne anlama gelebileceğine rağmen, dünyada beni daha mutlu edecek başka bir şey yok."

Felicity elini onun koluna koydu. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ailesine söylemek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Ve eğer doktorlar yanılıyorsa ve bir oğlunuz olacaksa, adını Sigmund koymanızı bekliyorum."

Herkes kahkahalara boğuldu.

Covington ismi benimle birlikte sona erecekse, öyle olsun. Güzel, kızıl saçlı meleklerimle çevrili mutlu bir adam olarak ölürdüm. Ya da belki kızlarım muhafızlara karşı gelir ve isimlerini değiştirmeyi reddeder, her şeye rağmen Covington olarak kalırlardı.

Felicity Dunleavy'nin ilk kez çay içmeye gelmesinden bu yana geçen dokuz yılda çok şey değişmişti. Hayatım hiç de hayal ettiğim gibi olmamıştı ve bu çok iyi bir şeydi. Elbette hatalar yapmıştım. Yol boyunca insanlar incindi, ben de dahil. Ama kalp kırıklığı, ayrılık ve üzüntünün acısı arasında, Nan'ın ölmeden önce bana aşk hakkında söylediklerini ilk elden öğrenmiştim.

Hayatın amacı tüm kalbin ve ruhunla sevmektir. Ömrümün sonu ne zaman gelirse gelsin, tam da

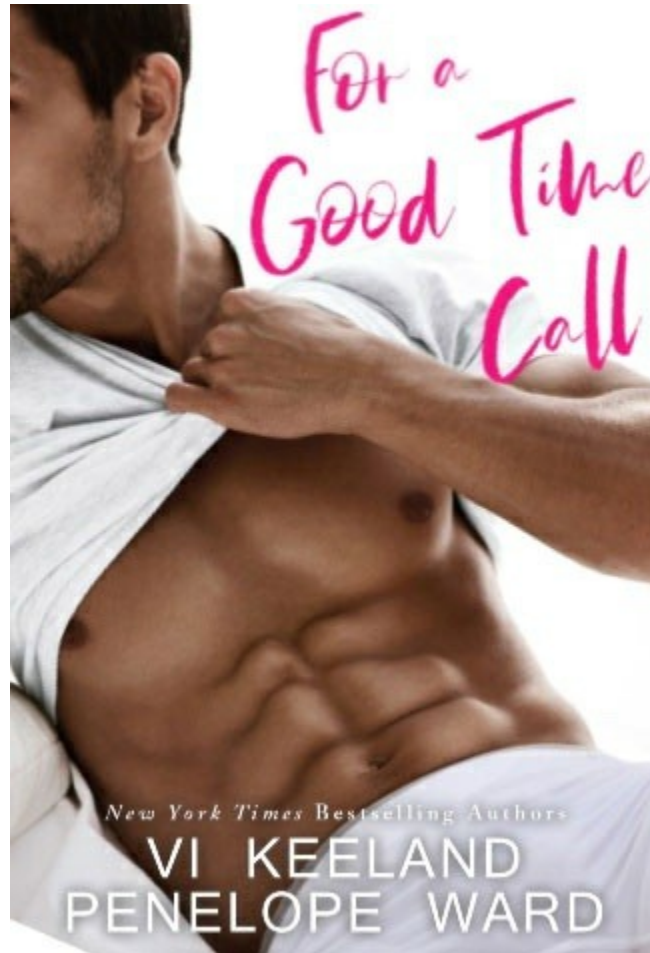
bunu yaptığımı söyleyebilecektim. Kızlarım babalarının onları sevdiğini bileceklerdi. Ve *bu* benim mirasım olacaktı.

Sevgili okurlar,

Umarım Aristokrat'ı okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi [e-posta listeme katılmaya](#) ve **YENİ, ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

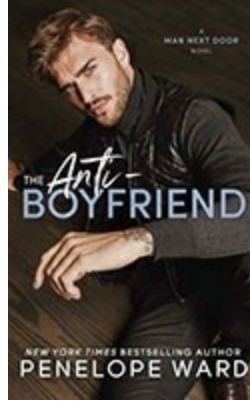
İyi vakit geçirmek için arayın

Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. İçkiyi biraz fazla kaçırıp numarayı gerçekten ararsanız ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeyim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

[Anti-Erkek Arkadaş](#)

[RoomHate](#)

[Geri Geldiği Gün](#)

[The Crush](#)

[Sadece Bir](#)

[Yıl](#)

[Ağustos Bittiğinde Aşk](#)

Çevrimiçi

Centilmen
Dokuz Sarhoş
Mack Daddy'yi
Arıyor
Üvey Kardeş Sevgili
Komşu Sevgili
Jaded and Tyed (Bir roman)
Sevin'in Günahları
Jake Undone (Jake #1)
Jake Understood (Jake #2)
Skylar'ım
İkizler
Park Avenue Player (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Stuck-Up Suit (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Cocky Bastard (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
British Bedmate (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Playboy Pilot (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Mister Moneybags (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Rebel Heir (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)
Rebel Heart (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Hate Notes (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Dirty Letters (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
My Favorite Souvenir (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Happily Letter After (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)
Not Pretending Anymore (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

ACKNOWLEDGEMENTS

Teşekkür yazıları her zaman kitabın yazılması en zor kısmıdır. Bir kitabın başarısına katkıda bulunan çok fazla insan vardır ve her birine düzgün bir şekilde teşekkür etmek imkansızdır.

Her şeyden önce, kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki okuyucularıma teşekkür etmem gerekiyor. Sizlerin desteği ve teşviki benim bu yolculuğa devam etme nedenim. Ve kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Sen olmasaydın, şüphesiz uzun zaman önce delirmiş olurdum. Daha da delirirdim. ;-)) Ben şanslı bir kıyım!

Julie'ye - Arkadaşlığınız ve muhteşem yazılarınız, bakış açınız ve her zaman bir tık ötede olmanızla bana her zaman ilham verdiğiniz için teşekkür ederim.

Luna'ya -Sevgin ve desteğin için her gün teşekkür ederim. Aklına koyarsan her şeyin mümkün olduğunu göstererek bana ilham kaynağı olmaya devam ediyorsun.

Erika'ya - Her zaman bir E şeyi olacak. Sevginiz, mizahınız ve yaz ziyaretleriniz için çok minnettarım.

Cesaretlendirici mesajlarınızla günlerimi her zaman aydınlattığınız için teşekkür ederim.

Cheri'ye - Harika bir arkadaş ve destekçi. Beni her zaman kolladığın ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler. Umarım bu yıl seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Darlene'e - Sizinle tanıştığım için çok minnettarım ve bunun bana gönderdiğiniz lezzetli Medjool hurmalarıyla değil, değerli dostluğunuzla ilgisi var.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Sizler benim evim ve bulunmayı en sevdiğim yersiniz.

Olağanüstü menajerim Kimberly Brower'a -Yaptığınız her şey ve kitaplarımı dünyaya ulaştırdığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a - Sizinle çalışmak her zaman bir zevkti. Daha birçok deneyimin gelmesini dört gözle bekliyorum.

Allusion Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, formatçı ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü yapamadığımız tüm işleri halletmek için gösterdiğin yoğun çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim,

böylece ben

yazabiliyorum. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizimli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yer almış ve yirmiden fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine buradan abone olabilirsiniz: <http://bit.ly/1X725rj>